

**PODSTAWY PRAWNE
OCHRONY FIZYCZNEJ OSÓB
I MIENIA
2016**

**ZBIÓR AKTÓW PRAWNYCH DLA
PRACOWNIKÓW OCHRONY**

STAN PRAWNY NA DZIEŃ 01.09.2016

Tomasz Pieńkowski

www.wachter.pl

WSTĘP

Niniejsza publikacja jest to zbiór najważniejszych aktów prawnych regulujących pracę pracownika ochrony. Są to tylko najważniejsze przepisy i treści niektórych są nieco skrócone (usunięte są treści niektórych załączników – głównie graficznych), aby publikacja była dostępna i wygodna dla każdego pracownika ochrony. Adresy prawne przepisów czytamy w następujący sposób: (Dz. U. 97 –Dziennik Ustaw z roku 1997 .114 –nr Dziennika Ustaw .740 –pozycja przepisu w Dzienniku Ustaw)

Publikację można pobierać i rozpowszechniać za darmo w celach niekomercyjnych. Autor nie dopuszcza natomiast sprzedaży tego opracowania i czerpania z niego zysków przez osoby trzecie.

W miarę możliwości i potrzeb opracowanie będzie aktualizowane i w aktualnej wersji będzie wystawiane na stronie www.wachter.pl

USTAWA O OCHRONIE OSÓB I MIENIA

USTAWA
z dnia 22 sierpnia 1997 r.
o ochronie osób i mienia
(tekst jednolity Dz.U. 16.0.1432)

Rozdział 1 **Przepisy ogólne**

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) obszary, obiekty i urządzenia podlegające obowiązkowej ochronie;
- 2) zasady tworzenia i funkcjonowania wewnętrznych służb ochrony;
- 3) zasady prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia;
- 4) wymagane kwalifikacje i uprawnienia pracowników ochrony;
- 5) nadzór nad funkcjonowaniem ochrony osób i mienia;
- 6) zasady ochrony transportowanej broni, amunicji, materiałów wybuchowych, uzbrojenia, urządzeń i sprzętu wojskowego.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) kierownik jednostki – osobę lub organ przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej, uprawnionych, zgodnie z przepisami prawa, statutem, umową, do zarządzania nią; za kierownika jednostki uważa się również likwidatora lub syndyka;
- 2) (uchylony)
- 3) obszar podlegający obowiązkowej ochronie – obszar określony przez ministrów, kierowników urzędów centralnych i wojewodów, wydzielony i odpowiednio oznakowany;
- 3a) transport podlegający obowiązkowej ochronie – transport broni, amunicji, materiałów wybuchowych, uzbrojenia, urządzeń i sprzętu wojskowego, wysyłany z obszarów i obiektów podlegających obowiązkowej ochronie;

- 4) ochrona osób – działania mające na celu zapewnienie bezpieczeństwa życia, zdrowia i nietykalności osobistej;
- 5) ochrona mienia – działania zapobiegające przestępstwom i wykroczeniom przeciwko mieniu, a także przeciwdziałające powstawaniu szkody wynikającej z tych zdarzeń oraz niedopuszczające do wstępu osób nieuprawnionych na teren chroniony;
- 6) pracownik ochrony – osobę wpisaną na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego, i wykonującą zadania ochrony w ramach wewnętrznej służby ochrony albo na rzecz przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, lub osobę wykonującą zadania ochrony, w zakresie niewymagającym wpisu na te listy, na rzecz przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia;
- 7) specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne – wewnętrzne służby ochrony oraz przedsiębiorców, którzy uzyskali koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, posiadających broń na podstawie pozwolenia na broń na okaziciela, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295 oraz z 2015 r. poz. 1505), zwanej dalej „ustawą o broni i amunicji”;
- 8) wewnętrzne służby ochrony – uzbrojone i umundurowane zespoły pracowników przedsiębiorców lub jednostek organizacyjnych, powołane do ich ochrony.

Art. 3. Ochrona osób i mienia realizowana jest w formie:

1) bezpośredniej ochrony fizycznej:

- a) stałej lub doraźnej,
- b) polegającej na stałym dozorze sygnałów przesyłanych, gromadzonych i przetwarzanych w elektronicznych urządzeniach i systemach alarmowych,
- c) polegającej na konwojowaniu wartości pieniężnych oraz innych przedmiotów wartościowych lub niebezpiecznych;

2) zabezpieczenia technicznego, polegającego na:

- a) montażu elektronicznych urządzeń i systemów alarmowych, sygnalizujących zagrożenie chronionych osób i mienia, oraz eksploatacji, konserwacji i naprawach w miejscach ich zainstalowania,
- b) montażu urządzeń i środków mechanicznego zabezpieczenia oraz ich eksploatacji, konserwacji, naprawach i awaryjnym otwieraniu w miejscach zainstalowania.

Art. 4. 1. Ustawa nie narusza przepisów dotyczących ochrony obszarów, obiektów i urzędzeń jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez:

- 1) Ministra Obrony Narodowej,
- 2) ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
- 3) Ministra Sprawiedliwości,
- 4) ministra właściwego do spraw zagranicznych,
- 5) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 6) Szefa Agencji Wywiadu,
- 7) Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego

a także przepisów dotyczących ochrony transportu broni, amunicji, materiałów wybuchowych, uzbrojenia, urzędzeń i sprzętu wojskowego wykonywanego przez te jednostki.

2. Ustawa nie narusza przepisów dotyczących organizacji i zasad funkcjonowania innych uzbrojonych służb i formacji ochronnych, tworzonych na podstawie odrębnych ustaw.

3. Ustawy nie stosuje się do Straży Marszałkowskiej podległej Marszałkowi Sejmu.

Rozdział 2

Obszary, obiekty, urządzenia i transporty podlegające obowiązkowej ochronie

Art. 5. 1. Obszary, obiekty, urządzenia i transporty ważne dla obronności, interesu gospodarczego państwa, bezpieczeństwa publicznego i innych ważnych interesów państwa podlegają obowiązkowej ochronie przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub odpowiednie zabezpieczenie techniczne.

2. Do obszarów, obiektów i urzędzeń, o których mowa w ust. 1, należą:

- 1) w zakresie obronności państwa w szczególności:
 - a) zakłady produkcji specjalnej oraz zakłady, w których prowadzone są prace naukowo-badawcze lub konstruktorskie w zakresie takiej produkcji,
 - b) zakłady produkujące, remontujące i magazynujące uzbrojenie, urządzenia i sprzęt wojskowy,
 - c) magazyny rezerw strategicznych, o których mowa w art. 15 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o rezerwach strategicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1229 i 1926 oraz z 2016 r. poz. 266);
- 2) w zakresie ochrony interesu gospodarczego państwa w szczególności:

- a) zakłady mające bezpośredni związek z wydobyciem surowców mineralnych o strategicznym znaczeniu dla państwa,
 - b) porty morskie i lotnicze,
 - c) banki i przedsiębiorstwa wytwarzające, przechowujące bądź transportujące wartości pieniężne w znacznych ilościach;
- 3) w zakresie bezpieczeństwa publicznego w szczególności:
- a) zakłady, obiekty i urządzenia mające istotne znaczenie dla funkcjonowania aglomeracji miejskich, których zniszczenie lub uszkodzenie może stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz środowiska, w szczególności elektrownie i ciepłownie, ujęcia wody, wodociągi i oczyszczalnie ścieków,
 - b) zakłady stosujące, produkujące lub magazynujące w znacznych ilościach materiały jądrowe, źródła i odpady promieniotwórcze, materiały toksyczne, odurzające, wybuchowe bądź chemiczne o dużej podatności pożarowej lub wybuchowej,
 - c) rurociągi paliwowe, linie energetyczne i telekomunikacyjne, zapory wodne i śluzy oraz inne urządzenia znajdujące się w otwartym terenie, których zniszczenie lub uszkodzenie może stanowić zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, środowiska albo spowodować poważne straty materialne;
- 4) w zakresie ochrony innych ważnych interesów państwa w szczególności:
- a) zakłady o unikalnej produkcji gospodarczej,
 - b) obiekty i urządzenia telekomunikacyjne, pocztowe oraz telewizyjne i radiowe,
 - c) muzea i inne obiekty, w których zgromadzone są dobra kultury narodowej,
 - d) archiwa państwowe;
- 5) obiekty, w tym obiekty budowlane, urządzenia, instalacje, usługi ujęte w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej.
3. Szczegółowe wykazy obszarów, obiektów i urządzeń, o których mowa w ust. 2, sporządzają: Prezes Narodowego Banku Polskiego, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, ministrowie, kierownicy urzędów centralnych i wojewodowie w stosunku do podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych jednostek organizacyjnych. Umieszczenie w wykazie określonego obszaru, obiektu lub urządzenia następuje w drodze decyzji administracyjnej.
4. Wykazy, o których mowa w ust. 3, Prezes Narodowego Banku Polskiego, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, ministrowie i kierownicy urzędów centralnych przesyłają do właściwych terytorialnie wojewodów oraz bieżąco aktualizują.

5. Wojewodowie prowadzą ewidencję obszarów, obiektów i urządzeń podlegających obowiązkowej ochronie, znajdujących się na terenie województwa. Ewidencja ma charakter poufny.

6. Wojewoda, w drodze decyzji administracyjnej, może umieścić w ewidencji, o której mowa w ust. 5, znajdujące się na terenie województwa obszary, obiekty i urządzenia innych podmiotów niż określone w ust. 3.

Art. 6. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz zainteresowanych ministrów lub kierowników urzędów centralnych, może wprowadzić dla jednostek organizacyjnych podległych lub podporządkowanych wnioskującemu organowi albo przez niego nadzorowanych regulaminy ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony obszarów, obiektów i urządzeń, o których mowa w art. 5.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, określi, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne, uwzględniając konieczność zapewnienia należytego poziomu bezpieczeństwa chronionych wartości pieniężnych.

Art. 7. 1. Kierownik jednostki, który bezpośrednio zarządza obszarami, obiektami i urządzeniami umieszczonymi w ewidencji, o której mowa w art. 5 ust. 5, albo upoważniona przez niego osoba są obowiązani uzgadniać plan ochrony tych obszarów, obiektów i urządzeń z właściwym terytorialnie komendantem wojewódzkim Policji, a w zakresie zagrożeń o charakterze terrorystycznym, z właściwym terytorialnie dyrektorem delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

1a. Kierownik jednostki, o którym mowa w ust. 1, w terminie najpóźniej 3 dni przed planowaną datą rozpoczęcia transportu podlegającego obowiązkowej ochronie, jest obowiązany uzgadniać z komendantem wojewódzkim Policji, właściwym terytorialnie ze względu na miejsce rozpoczęcia transportu, plan ochrony tego transportu. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Plan ochrony powinien:

- 1) uwzględniać charakter produkcji lub rodzaj działalności jednostki;
- 2) zawierać analizę stanu potencjalnych zagrożeń, w tym zagrożeń o charakterze terrorystycznym, i aktualnego stanu bezpieczeństwa jednostki;
- 3) podawać ocenę aktualnego stanu ochrony jednostki;
- 4) zawierać dane dotyczące specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej, a w tym:

- a) stan etatowy,
 - b) rodzaj oraz ilość uzbrojenia i wyposażenia,
 - c) sposób zabezpieczenia broni i amunicji;
 - 5) zawierać dane dotyczące rodzaju zabezpieczeń technicznych;
 - 6) zawierać zasady organizacji i wykonywania ochrony jednostki.
3. Komendant wojewódzki Policji przy uzgadnianiu planu ochrony bierze pod uwagę potencjalny stan zagrożenia jednostki oraz wymagania określone w obowiązujących przepisach prawa.
4. Odmowa uzgodnienia planu ochrony następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Rozdział 3

Wewnętrzne służby ochrony

Art. 8. 1. Wewnętrzne służby ochrony w szczególności:

- 1) zapewniają ochronę mienia w granicach chronionych obszarów i obiektów;
- 2) zapewniają ochronę ważnych urządzeń jednostki, znajdujących się poza granicami chronionych obszarów i obiektów;
- 3) konwojują mienie jednostki;
- 4) wykonują inne zadania wynikające z planu ochrony jednostki.

2. Wewnętrzne służby ochrony, powołane przez przedsiębiorców, mogą wykonywać usługi w zakresie ochrony osób i mienia po uzyskaniu przez nich koncesji, o której mowa w art. 15.

Art. 9. Wewnętrzne służby ochrony podlegają kierownikowi jednostki lub osobie pisemnie przez niego upoważnionej, bezpośrednio podporządkowanej temu kierownikowi.

Art. 9a. 1. Kierownik jednostki wystawia legitymację kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej pracownikowi wpisanemu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub legitymację kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego pracownikowi wpisanemu na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego, którzy wchodzi w skład podległej mu wewnętrznej służby ochrony.

2. Legitymacje, o których mowa w ust. 1, zawierają:

- 1) indywidualny numer zgodny z ewidencją legitymacji, o której mowa w ust. 3;
- 2) aktualne zdjęcie pracownika;

- 3) imię i nazwisko pracownika;
 - 4) nazwę, adres i numer telefonu jednostki, w której wewnętrzna służba ochrony sprawuje ochronę;
 - 5) pouczenie o ustawowych uprawnieniach przysługujących jej posiadaczowi;
 - 6) datę i miejsce wydania oraz imię, nazwisko, podpis i pieczęć kierownika jednostki.
3. Kierownik jednostki prowadzi ewidencję legitymacji, o których mowa w ust. 1.
4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) wzory legitymacji, o których mowa w ust. 1,
 - 2) tryb i warunki ich wydawania, wymiany lub zwrotu,
 - 3) sposób prowadzenia ewidencji legitymacji, o której mowa w ust. 3
- mając na względzie jednolitość stosowanych legitymacji, dokumentacji oraz procedur związanych z ich wydawaniem, wymianą lub zwrotem, a także możliwość odczytania przez osobę zainteresowaną danych zawartych w tych legitymacjach.

Art. 10. 1. Właściwy terytorialnie komendant wojewódzki Policji może, w drodze decyzji administracyjnej, wydać zezwolenie na utworzenie wewnętrznej służby ochrony w jednostce, w skład której nie wchodzi obszary, obiekty i urządzenia umieszczone w ewidencji, o której mowa w art. 5 ust. 5, na wniosek kierowników tych jednostek, uzasadniony ważnym interesem gospodarczym lub publicznym.

2. Wniosek powinien zawierać informacje, o których mowa w art. 7 ust. 2.
3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do wewnętrznych służb ochrony, działających na terenach jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej.

Art. 11. 1. Zezwolenie na utworzenie wewnętrznej służby ochrony, o którym mowa w art. 10 ust. 1, nie może być wydane, jeżeli:

- 1) plan ochrony nie zawiera informacji, o których mowa w art. 7 ust. 2;
 - 2) jednostka wnioskująca nie zapewnia spełnienia warunków wynikających z przepisów wydanych na podstawie ustawy.
2. Komendant wojewódzki Policji, w drodze decyzji administracyjnej, cofa zezwolenie na działalność wewnętrznej służby ochrony, jeżeli:
- 1) kierownik jednostki złoży taki wniosek;
 - 2) nie utworzono wewnętrznej służby ochrony w okresie 3 miesięcy od dnia wydania zezwolenia;

- 3) nie usunięto w wyznaczonym terminie stwierdzonych podczas kontroli rażących uchybień lub nieprawidłowości w organizacji wewnętrznej służby ochrony;
 - 4) działalność wewnętrznej służby ochrony prowadzona jest niezgodnie z planem ochrony;
 - 5) ustaly okoliczności, dla których zezwolenie zostało wydane.
3. Od decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Policji.

Art. 12. Wewnętrzne służby ochrony w zakresie ochrony osób i mienia współpracują z Policją, jednostkami ochrony przeciwpożarowej, obrony cywilnej i strażami gminnymi (miejskimi).

Art. 13. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, dla wewnętrznych służb ochrony:

- 1) szczegółowe zasady oraz tryb ich tworzenia;
- 2) strukturę organizacyjną, zakres działania i sposób prowadzenia dokumentacji ochronnej;
- 3) uzbrojenie i wyposażenie;
- 4) umundurowanie i odznaki służbowe oraz sposób tworzenia dla nich nazw.

Art. 14. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, dla wewnętrznych służb ochrony działających na terenach podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych jednostek organizacyjnych:

- 1) warunki i tryb ich tworzenia;
- 2) strukturę organizacyjną i zakres działania;
- 3) uzbrojenie i wyposażenie;
- 4) warunki zatrudnienia pracowników;
- 5) umundurowanie i odznaki służbowe.

Rozdział 4

Zasady prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia oraz kontrola tej działalności

Art. 15. 1. Podjęcie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia wymaga uzyskania koncesji, określającej zakres i formy prowadzenia tych usług.

2. Koncesji nie wymaga działalność gospodarcza w zakresie, o którym mowa w art. 3 pkt 2, jeżeli nie dotyczy obszarów, obiektów i urzędzeń określonych w art. 5 ust. 5.

Art. 16. 1. Organem koncesyjnym, właściwym do udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany, ograniczenia zakresu działalności gospodarczej lub formy usług oraz cofania koncesji na działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.

2. Przed udzieleniem koncesji organ koncesyjny zasięga opinii komendanta wojewódzkiego Policji, właściwego ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, a przed wydaniem decyzji, o których mowa w ust. 1, innych niż udzielenie koncesji, organ koncesyjny może zasięgnąć opinii tego komendanta.

Art. 17. 1. Koncesję wydaje się na wniosek:

1) przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, jeżeli jest on wpisany na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego;

2) przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna, jeżeli na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego jest wpisana co najmniej jedna osoba będąca wspólnikiem spółki jawnej lub komandytowej, członkiem organu zarządzającego, prokurentem lub pełnomocnikiem ustanowionym przez przedsiębiorcę do kierowania działalnością określoną w koncesji, a pozostałe osoby uprawnione do reprezentacji przedsiębiorcy nie były karane za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe.

1a. Do wniosku dołącza się dokumenty w formie oryginału, poświadczonej kopii lub poświadczzonego tłumaczenia.

2. (uchylony)

3. Wniosek o udzielenie koncesji powinien zawierać:

1) firmę przedsiębiorcy, oznaczenie jego siedziby i adresu lub adresu zamieszkania;

2) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);

3) określenie zakresu i form wykonywanej działalności gospodarczej, na którą ma być udzielona koncesja;

4) datę rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;

5) adresy miejsc wykonywania działalności gospodarczej objętej wnioskiem, w tym przechowywania dokumentacji, o której mowa w art. 19 ust. 1 pkt 2 i 3;

6) dane przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, osób uprawnionych lub wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentowania przedsiębiorcy, prokurentów oraz pełnomocnika ustanowionego w celu kierowania działalnością określoną w koncesji, zawierające:

- a) imię i nazwisko,
 - b) datę i miejsce urodzenia,
 - c) obywatelstwo,
 - d) numer PESEL, o ile został nadany,
 - e) serię i numer paszportu albo innego dokumentu stwierdzającego tożsamość oraz adresy zamieszkania tych osób na pobyt stały i czasowy,
 - f) informację o wpisie na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego;
- 7) informacje o posiadanych koncesjach, zezwoleniach lub wpisach do rejestru działalności regulowanej.

8) (uchylony)

4. (uchylony)

5. Do wniosku o udzielenie koncesji należy dołączyć następujące dokumenty:

- 1) zaświadczenie o wpisie na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego;
- 2) oświadczenie o niekaralności przedsiębiorcy oraz osób, o których mowa w art. 17 ust. 3 pkt 6, obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz obywateli państw niebędących stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, które mogą korzystać ze swobody przedsiębiorczości na podstawie umów zawartych przez te państwa ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi;
- 3) poświadczony tłumaczenie zaświadczenia o niekaralności przedsiębiorców oraz osób innych niż wymienione w pkt 2.

6. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5 pkt 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. (uchylony)

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku składanego do organu koncesyjnego przez przedsiębiorcę ubiegającego się o udzielenie lub zmianę koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i

mienia z uwzględnieniem danych zawartych w ust. 3 oraz informacji o dokumentach wymaganych przy złożeniu wniosku o udzielenie koncesji, mając na względzie ułatwienie przedsiębiorcom czynności związanych ze złożeniem wniosku oraz zapewnienie sprawności postępowania.

Art. 17a. Organ koncesyjny może odmówić udzielenia koncesji lub ograniczyć jej zakres w stosunku do wniosku o udzielenie koncesji albo odmówić zmiany koncesji:

- 1) gdy przedsiębiorca nie spełnia określonych w ustawie warunków wykonywania działalności objętej koncesją;
- 2) ze względu na zagrożenie obronności i bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa lub dóbr osobistych obywateli;
- 3) przedsiębiorcy, któremu w ciągu ostatnich trzech lat cofnięto koncesję na działalność określoną ustawą z przyczyn wymienionych w art. 22 ust. 1 pkt 1, ust. 2 i 3, lub przedsiębiorcę reprezentuje osoba, która była osobą uprawnioną do reprezentowania innego przedsiębiorcy lub była jej pełnomocnikiem ustanowionym do kierowania działalnością określoną w koncesji, a jej działalność spowodowała wydanie decyzji cofającej koncesję temu przedsiębiorcy;
- 4) przedsiębiorcy, którego w ciągu ostatnich trzech lat wykreślono z rejestru działalności regulowanej z powodu złożenia oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym;
- 5) gdy w stosunku do przedsiębiorcy otwarto likwidację albo ogłoszono upadłość.

Art. 18. 1. Koncesja zawiera:

- 1) firmę przedsiębiorcy, oznaczenie jego siedziby i adresu albo adresu zamieszkania;
 - 1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 2) imiona i nazwiska wspólników lub członków zarządu, prokurentów oraz pełnomocników w razie ich ustanowienia, ze wskazaniem osób wpisanych na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego;
- 3) określenie zakresu działalności gospodarczej i formy usług;
- 4) wskazanie miejsca wykonywania działalności gospodarczej;
- 5) określenie czasu jej ważności;
- 6) określenie obszaru wykonywania działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia oraz datę jej rozpoczęcia.

2. Koncesja może zawierać szczególne warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, określone przez organ, o którym mowa w art. 16.

3. Przedsiębiorca jest obowiązany zgłaszać organowi koncesyjnemu zmiany danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 1a, 2 i 4, w terminie 14 dni od dnia ich powstania.

Art. 19. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie ochrony osób i mienia jest obowiązany:

1) powiadomić organ koncesyjny o podjęciu, zawieszeniu i trwałym zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej;

2) prowadzić i przechowywać dokumentację dotyczącą:

a) pracowników ochrony, w tym umowy o pracę i umowy cywilnoprawne,

b) organizacji i wykonywania ochrony przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne, w zakresie dobowego wykorzystania stanu osobowego pracowników ochrony, ich wyposażenia i uzbrojenia oraz użytych środków trans-portu wraz ze szczegółowym opisem wykonywanej ochrony;

3) zachowywać formę pisemną umów w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej oraz przechowywać zawarte umowy i dotyczącą ich dokumentację;

4) przedstawić dokumentację, o której mowa w pkt 2 i 3, na żądanie organu uprawnionego do kontroli;

5) spełniać w sposób nieprzerwany warunki, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2, jeżeli koncesję uzyskał przedsiębiorca inny niż osoba fizyczna;

6) sprawować nadzór nad wykonywaniem zadań ochrony przez pracowników ochrony;

7) weryfikować karalność pracowników ochrony, a w przypadku przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna, dodatkowo osób, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2.

2. W ramach dokumentacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, przedsiębiorca prowadzi wykaz pracowników ochrony, który zawiera:

1) imię i nazwisko pracownika ochrony;

2) datę i miejsce urodzenia;

3) adres zamieszkania lub pobytu czasowego;

4) numer PESEL, a w przypadku jego nienadania osobie posiadającej obywatelstwo innego państwa, serię i numer pasz-portu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość;

5) datę wpisu na listy, o których mowa w art. 28 ust. 1, oraz określenie organu, który dokonał wpisu;

6) numer legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni;

- 7) datę zawarcia z pracownikiem ochrony umowy oraz datę jej rozwiązania;
 - 8) daty szkoleń i kursów, o których mowa w art. 26 ust. 7 pkt 3–7 i art. 38b ust. 1;
 - 9) daty weryfikacji karalności pracowników ochrony.
3. Dokumentację, o której mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, przechowuje się przez okres 5 lat od dnia zakończenia działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, a w przypadku dokumentacji dotyczącej realizacji umowy – od dnia wygaśnięcia umowy.
4. Dane, o których mowa w ust. 2 pkt 5, 6 i 8, zamieszcza się w wykazie pracowników ochrony, w odniesieniu do pracowników ochrony, których one dotyczą.
5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, formę i sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b i pkt 3, oraz wykazu, o którym mowa w ust. 2, sposób dokonywania poprawek i zakres danych, jakie powinna zawierać dokumentacja, mając na uwadze konieczność zapewnienia właściwej rejestracji zawieranych umów, oraz właściwego zabezpieczenia danych zawartych w rejestrze przed ich utratą, nieuprawnioną zmianą, nieuprawnionym dostępem lub usunięciem.

Art. 20. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie ochrony osób i mienia:

- 1) oznacza pracowników ochrony w sposób jednolity, umożliwiając ich identyfikację oraz identyfikację podmiotu zatrudniającego;
 - 2) zapewnia noszenie ubioru przez pracowników ochrony, umożliwiając ich identyfikację oraz identyfikację podmiotu zatrudniającego w przypadku, o którym mowa w art. 40 ust. 1;
 - 3) wystawia pracownikowi ochrony legitymację pracownika ochrony fizycznej, legitymację kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej lub legitymację kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego przed dopuszczeniem go do wykonywania zadań związanych z ochroną osób i mienia.
2. Legitymację kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej oraz kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego wystawia się wyłącznie pracownikowi ochrony, który jest wpisany na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego.
3. Legitymacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, zawierają:
- 1) indywidualny numer, zgodny z prowadzoną przez przedsiębiorcę ewidencją legitymacji, o której mowa w ust. 4;

- 2) aktualne zdjęcie pracownika ochrony;
 - 3) imię i nazwisko pracownika ochrony;
 - 4) oznaczenie przedsiębiorcy wydającego dokument, firmę przedsiębiorcy, siedzibę i adres, numer telefonu oraz numer koncesji;
 - 5) pouczenie o ustawowych uprawnieniach przysługujących jej posiadaczowi;
 - 6) datę oraz miejsce wydania, imię i nazwisko oraz podpis wystawiającego legitymację oraz pieczęć podmiotu wystawiającego.
4. Przedsiębiorca prowadzi ewidencję legitymacji, o których mowa w ust. 1 pkt 3.
5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) wzory legitymacji, o których mowa w ust. 1 pkt 3,
 - 2) tryb i warunki ich wydawania, wymiany lub zwrotu,
 - 3) sposób prowadzenia ewidencji, o której mowa w ust. 4
- mając na względzie jednolitość stosowanych legitymacji, dokumentacji oraz procedur związanych z ich wydawaniem, wymianą lub zwrotem, a także możliwość odczytania przez osobę zainteresowaną danych zawartych w tych legitymacjach.

Art. 21. 1. Ubiory pracowników ochrony zatrudnianych przez przedsiębiorcę powinny posiadać oznaczenia różniące je w sposób widoczny od mundurów pozostających pod szczególną ochroną lub których wzory zostały wprowadzone na podstawie odrębnych przepisów.

2. Identyfikatory i odznaki pracowników ochrony zatrudnianych przez przedsiębiorcę powinny w sposób widoczny różnić się od identyfikatorów i odznak funkcjonariuszy i pracowników służb publicznych.

3. Pracownik ochrony nie może zakrywać twarzy w celu uniemożliwienia lub istotnego utrudnienia jego identyfikacji.

Art. 21a. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia jest obowiązany do spełnienia obowiązku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z ochroną osób i mienia.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w ust. 1, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, biorąc w szczególności pod uwagę specyfikę wykonywanej działalności oraz zakres realizowanych zadań.

Art. 22. 1. Organ koncesyjny cofa, w drodze decyzji administracyjnej, koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli:

1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;

2) przedsiębiorca nie podjął w wyznaczonym terminie działalności objętej koncesją mimo wezwania organu koncesyjnego lub trwale zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.

2. Organ koncesyjny cofa koncesję albo zmienia jej zakres, w przypadku gdy przedsiębiorca:

1) w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją;

2) rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa;

3) nie zawarł umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 21a ust. 1.

3. Organ koncesyjny może cofnąć koncesję albo zmienić jej zakres ze względu na:

1) zagrożenie obronności i bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa obywateli albo zagrożenie bezpieczeństwa porządku publicznego;

2) niepoinformowanie przez przedsiębiorcę organu koncesyjnego o zmianie danych określonych w koncesji, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, 1a, 2 i 4, w terminie wyznaczonym w art. 18 ust. 3;

3) ogłoszenie upadłości lub likwidacji przedsiębiorcy;

4) dopuszczenie do wykonywania zadań kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej lub kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego osoby niewpisanej na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego.

Art. 22a. 1. Przedsiębiorca ubiegający się o zawarcie umowy na prowadzenie działalności w zakresie ochrony lotnictwa cywilnego w portach lotniczych jest obowiązany:

1) przedstawić informację o dotychczasowej działalności, w tym dokumenty finansowe za ostatnie 3 lata oraz za rok, w którym ubiega się on o wykonywanie działalności w zakresie kontroli bezpieczeństwa;

2) prowadzić działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia co najmniej przez okres 5 lat;

- 3) przedstawić informację o liczbie zatrudnionych kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego;
- 4) przedstawić informację o liczbie zatrudnionych pracowników spełniających wymagania określone w przepisach z za-kresu ochrony lotnictwa cywilnego dla osób wykonujących zadania w zakresie kontroli bezpieczeństwa w ruchu lotni-czym;
- 5) przedstawić informację o planowanych szkoleniach osób, które będą wykonywać zadania w zakresie kontroli bezpieczeństwa w ruchu lotniczym, oraz przewidywanym terminie ich zakończenia;
- 6) przedstawić dokumenty potwierdzające posiadanie uprawnień do prowadzenia kontroli bezpieczeństwa w ruchu lotni-czym co najmniej przez 10% liczby pracowników niezbędnych dla prawidłowego wykonywania tej kontroli;
- 7) wskazać deklarowany termin, w którym zostaną zatrudnieni pracownicy spełniający wymagania dotyczące osób dokonujących kontroli bezpieczeństwa w ruchu lotniczym w liczbie niezbędnej do wykonywania zadań;
- 8) przedstawić zaświadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz urzędu skarbowego o niezaleganiu z należnościami z tytułu zobowiązań publicznoprawnych;
- 9) przedstawić oświadczenie, złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, o posiadaniu środków finansowych albo zdolności kredytowej w wysokości niezbędnej do realizacji zadań w zakresie kosztów przygotowania pracowników do realizacji zadań;
- 10) przedstawić oświadczenie, złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, że nie toczy się postępowanie w sprawie o cofnięcie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia;
- 11) udokumentować możliwość spełnienia warunków organizacyjnych niezbędnych dla zapewnienia prawidłowego, niezakłóconego wykonywania kontroli bezpieczeństwa w ruchu lotniczym w zakresie liczby pracowników ochrony posiadających odpowiednie poświadczenia bezpieczeństwa oraz kwalifikacje, którzy mają wykonywać te zadania;
- 12) przedstawić oświadczenie, złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, o zdolności do samodzielnego wykonywania kontroli bezpieczeństwa w ruchu lotniczym;
- 13) zawrzeć umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w zakresie ochrony lotnictwa cywilnego w portach lotniczych.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 13, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, z uwzględnieniem specyfiki prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie ochrony lotnictwa cywilnego w portach lotniczych.

Art. 22b. Przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie ochrony lotnictwa cywilnego w portach lotniczych jest obowiązany wykonywać tę działalność samodzielnie, bez możliwości powierzania wykonywania czynności z zakresu ochrony lotnictwa cywilnego w portach lotniczych innym podmiotom.

Art. 23. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może upoważnić Komendanta Głównego Policji do kontroli działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia wymagającej koncesji.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Komendant Główny Policji może powierzać przeprowadzenie kontroli komendantom wojewódzkim Policji.

Art. 23a. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może upoważnić Komendanta Głównego Straży Granicznej do kontroli działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia dotyczących prawidłowości dokonywania kontroli bezpieczeństwa przeprowadzanej w portach lotniczych.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Komendant Główny Straży Granicznej może powierzyć przeprowadzenie kontroli komendantom oddziałów Straży Granicznej.

Art. 23b. 1. Organ koncesyjny do przeprowadzenia kontroli działalności gospodarczej wykonywanej przez przedsiębiorcę w zakresie usług ochrony osób i mienia może powołać na czas trwania kontroli zespół kontrolny, w skład którego mogą wejść przedstawiciele ministra właściwego do spraw wewnętrznych, Ministra Obrony Narodowej, Komendanta Głównego Policji, Komendanta Głównego Straży Granicznej lub Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego.

2. Na wniosek organu koncesyjnego Minister Obrony Narodowej, Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej lub Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego delegują do prac w zespole kontrolnym funkcjonariuszy,

żołnierzy lub pracowników podległych lub nadzorowanych jednostek organizacyjnych.

3. Organ koncesyjny, powołując zespół kontrolny, wyznacza jego kierownika, który kieruje przebiegiem czynności kontrolnych oraz sporządza protokół pokontrolny.

4. Czynności kontrolne są wykonywane na podstawie upoważnienia wydanego przez organ koncesyjny i legitymacji służbowej.

Art. 23c. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie, o którym mowa w art. 3, podlega kontroli organu koncesyjnego w zakresie:

- 1) zgodności wykonywanej działalności z udzieloną koncesją;
- 2) przestrzegania warunków wykonywania działalności gospodarczej;
- 3) stwarzania zagrożenia obronności, bezpieczeństwa państwa lub porządku publicznego;
- 4) ochrony bezpieczeństwa lub dóbr osobistych innych osób.

2. Osoby upoważnione przez organ koncesyjny do dokonywania kontroli działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia są uprawnione do:

- 1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność gospodarcza objęta koncesją, w dniach i w godzinach, w których ta działalność jest wykonywana lub powinna być wykonywana, w tym swobodnego wstępu na teren chronionych obszarów i obiektów, a także innych miejsc, w których jest prowadzona ochrona w ramach wykonywanej działalności gospodarczej;
- 2) żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub innych nośników informacji oraz udostępnienia danych i przedmiotów mających związek z przedmiotem kontroli;
- 3) legitymowania pracowników ochrony w celu ustalenia lub potwierdzenia ich tożsamości.

3. Organ koncesyjny może wezwać przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych uchybień w wykonywanej działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, wyznaczając termin do ich usunięcia.

Art. 24. 1. W sprawach udzielenia koncesji, odmowy udzielenia koncesji, zmiany koncesji, cofania koncesji, ograniczenia zakresu koncesji oraz kontroli działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, nieuregulowanych w niniejszej ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.).

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 11 ust. 3–9 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 24a. Organ koncesyjny może zwracać się do sądów, prokuratury, Policji, Straży Granicznej oraz organów administracji publicznej o przekazanie informacji, materiałów i danych będących w ich posiadaniu, istotnych dla prowadzonego postępowania administracyjnego lub postępowania wyjaśniającego zmierzającego do ustalenia, czy działalność gospodarcza wykonywana w zakresie usług ochrony osób i mienia przez przedsiębiorcę, w sprawie którego prowadzone jest postępowanie, rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa albo czy działalność tego przedsiębiorcy nie stanowi zagrożenia obronności i bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa obywateli.

Rozdział 5

Wymagania kwalifikacyjne pracowników ochrony

Art. 25. Zadania ochrony osób i mienia realizowane przez wewnętrzne służby ochrony oraz przedsiębiorców, którzy uzyskali koncesję w zakresie usług ochrony osób i mienia, wykonują pracownicy ochrony.

Art. 26. 1. Wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej uprawnia do wykonywania czynności, o których mowa w art. 3 pkt 1, przez:

- 1) pracowników ochrony wykonujących czynności w ramach specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych;
- 2) pracowników ochrony wchodzących w skład zespołów konwojujących wartości pieniężne oraz inne przedmioty wartościowe lub niebezpieczne;
- 3) pracowników ochrony wykonujących bezpośrednio czynności związane z ochroną osób;
- 4) osoby nadzorujące i kontrolujące pracę pracowników ochrony fizycznej nieposiadających wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej;
- 5) pracowników ochrony mających prawo do czynności określonych:
 - a) w art. 36 ust. 1 pkt 4,
 - b) w art. 36 ust. 1 pkt 5 po dopuszczeniu do posiadania broni w trybie przepisów ustawy o broni i amunicji;
 - 6) pracowników ochrony wykonujących zadania na obszarach, w obiektach i urządzeniach podlegających obowiązkowej ochronie.

2. Osoba wpisana na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej jest uprawniona do:

- 1) opracowywania planu ochrony w zakresie określonym w art. 3 pkt 1;
- 2) organizowania i kierowania zespołami pracowników ochrony fizycznej.
3. Na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej wpisuje się osobę, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie lub obywatelstwo innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

- 2) ukończyła 21 lat;

- 3) ukończyła co najmniej gimnazjum;

- 4) ma pełną zdolność do czynności prawnych;

- 5) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne i nie toczy się przeciwko niej postępowanie karne o takie przestępstwo;

- 6) posiada nienaganną opinię wydaną przez właściwego ze względu na jej miejsce zamieszkania komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, sporządzoną na podstawie aktualnie posiadanych przez Policję informacji albo – w przypadku obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz obywatela polskiego zamieszkałego na terenie tych państw – przez organ odpowiedniego szczebla i kompetencji tych państw, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby;

- 7) posiada zdolność fizyczną i psychiczną do wykonywania zadań, stwierdzoną orzeczeniami lekarskim i psychologicznym, których ważność nie upłynęła;

- 8) posiada przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wykszolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomość przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia.

4. Na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej wpisuje się również osobę, której uznano kwalifikacje do wykonywania zawodu pracownika ochrony fizycznej na podstawie ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 65).

5. Opinię, o której mowa w ust. 3 pkt 6, wydaje się nie rzadziej niż co 3 lata, w formie postanowienia, na które służy zażalenie, a w przypadku opinii dotyczącej obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego

Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz obywatela polskiego zamieszkałego na terenie tych państw, w formie przyjętej w tym państwie.

6. Spełnienie wymogów określonych w ust. 3 pkt 4 i 5 pracownik ochrony potwierdza własnym oświadczeniem złożonym pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. Spełnienie wymogu określonego w ust. 3 pkt 8 potwierdzają:

1) dyplomy potwierdzające kwalifikacje zawodowe w zawodzie technika ochrony fizycznej osób i mienia lub świadectwa potwierdzające kwalifikacje w zawodzie technika ochrony fizycznej osób i mienia;

2) dyplomy lub świadectwa uczelni, szkół oficerskich lub podoficerskich Policji lub Straży Granicznej;

3) świadectwo szkolenia zawodowego zakończonego złożeniem egzaminu na pierwszy stopień podoficerski, chorążego lub oficerski Służby Więziennej wraz ze świadectwem szkolenia specjalistycznego w zakresie specjalizacji ochronnej w Służbie Więziennej;

4) zaświadczenia o ukończeniu kursów organizowanych przez ośrodki szkolenia Policji, Straży Granicznej, Służby Więziennej lub Biura Ochrony Rządu, o ile kursy te spełniają wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 9;

5) zaświadczenie o ukończeniu kwalifikacyjnego kursu zawodowego lub kursu umiejętności zawodowych, potwierdzających przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia, realizowanych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 68a ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2015 r. poz. 2156 oraz z 2016 r. poz. 35, 64, 195, 668 i 1010);

6) zaświadczenia o ukończeniu innych kursów potwierdzających przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wy-szkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia, prowadzonych przez publiczne i niepubliczne placówki i ośrodki zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 68a ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty;

7) świadectwa ukończenia szkoleń lub kursów potwierdzających przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wy-szkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia prowadzonych przez uczelnie.

8. Dyplomy uczelni kształcących w zakresie prawa, administracji publicznej, bezpieczeństwa narodowego lub bezpieczeństwa wewnętrznego potwierdzają specjalistyczne przygotowanie teoretyczne w zakresie znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia.

9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia wymagania w zakresie kursów i szkoleń, o których mowa w ust. 7 pkt 6 i 7, w tym szczegółową tematykę i formę przeprowadzonych zajęć, mając na względzie zapewnienie właściwego poziomu wyszkolenia pracowników ochrony fizycznej.

Art. 27. 1. Wpis na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego uprawnia do wykonywania czynności, o których mowa w art. 3 pkt 2.

2. Na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego wpisuje się osobę, która:

1) ukończyła 18 lat;

2) spełnia wymogi, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 1 i 4–6;

3) posiada zdolność fizyczną i psychiczną do pracy stwierdzoną orzeczeniem lekarskim, wydanym przez lekarza uprawnionego do przeprowadzania badań, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 229 § 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, z późn. zm.);

4) posiada wykształcenie co najmniej zawodowe techniczne o specjalności elektronicznej, elektrycznej, łączności, mechanicznej, informatycznej lub ukończyła kurs pracownika zabezpieczenia technicznego albo została przyuczona do wymienionych zawodów na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (Dz. U. z 2015 r. poz. 1182 i 1782 oraz z 2016 r. poz. 64).

3. Na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego wpisuje się również osobę, której uznano kwalifikacje do wykonywania zawodu pracownika zabezpieczenia technicznego na podstawie ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

4. Osoba wpisana na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego jest uprawniona do:

1) opracowywania planu ochrony w zakresie określonym w art. 3 pkt 2;

2) organizowania i kierowania zespołami pracowników zabezpieczenia technicznego.

Art. 28. 1. Listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej i kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego prowadzi Komendant Główny Policji w systemie teleinformatycznym. Wprowadzania danych podlegających wpisowi dokonują komendanci wojewódzcy Policji właściwi ze względu na miejsce zamieszkania osoby, której wpisywane dane dotyczą.

2. Listy, o których mowa w ust. 1, zawierają następujące dane:

- 1) numer porządkowy wpisu;
- 2) imię (imiona) i nazwisko, imię ojca i matki, datę i miejsce urodzenia, adres zamieszkania oraz numer PESEL, jeżeli osoba której wpis dotyczy go posiada;
- 3) informację o pełnieniu funkcji członka organu zarządzającego, prokurenta lub pełnomocnika ustanowionego do kierowania działalnością koncesjonowaną, lub prowadzeniu koncesjonowanej działalności gospodarczej jako przedsiębiorca indywidualny lub wspólnik osobowej spółki handlowej, ze wskazaniem pełnionej funkcji oraz numeru koncesji przedsiębiorcy – jeżeli taki posiada.

Art. 29. 1. Właściwy komendant wojewódzki Policji dokonuje wpisu na listy, o których mowa w art. 28 ust. 1, lub dokonuje zmiany danych objętych wpisem na pisemny wniosek osoby, której wpisywane dane dotyczą.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) dokument potwierdzający posiadane wykształcenie;
- 2) oświadczenie wnioskodawcy:
 - a) o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych,
 - b) o niekaralności za przestępstwa umyślne oraz nietoczeniu się przeciwko wnioskodawcy postępowania karnego o takie przestępstwa;
- 3) zaświadczenie lub świadectwo potwierdzające przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wykształcenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomość przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia w przypadku osób ubiegających się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej;
- 4) zaświadczenie potwierdzające odbycie kursu pracownika zabezpieczenia technicznego lub zaświadczenie o przyuczeniu do zawodu w przypadku osób ubiegających się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego;
- 5) orzeczenia, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 7 albo art. 27 ust. 2 pkt 3;
- 6) decyzję pozytywną o uznaniu kwalifikacji w zawodzie pracownika ochrony fizycznej albo w zawodzie pracownika zabezpieczenia technicznego – jeżeli taka decyzja była wydana.

3. Właściwy komendant wojewódzki Policji wydaje osobie, której wpisywane dane dotyczą, zaświadczenie o dokonaniu wpisu na listę.
4. Opłatę za wydanie zaświadczenia ponosi wnioskodawca według stawek określonych w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783, z późn. zm.).
5. Odmowa wpisu na listę następuje w formie decyzji administracyjnej właściwego komendanta wojewódzkiego Policji, w przypadku gdy:
 - 1) pracownik ochrony fizycznej nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 26 ust. 3;
 - 2) pracownik zabezpieczenia technicznego nie spełnia wymogów określonych w art. 27 ust. 2.
6. Pracownika ochrony skreśla się z listy kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, w przypadku gdy:
 - 1) pracownik ochrony fizycznej został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za popełnienie przestępstwa umyślnego lub wszczęto w stosunku do niego postępowanie karne o takie przestępstwo;
 - 2) nie spełnia warunków określonych w art. 26 ust. 3 pkt 1 i 4–8, w art. 30 albo w art. 38b;
 - 3) wykonując zadania pracownika ochrony fizycznej dopuścił się czynu zabronionego określonego w art. 70 § 2 lub art. 87 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, 1485, 1634 i 1707).
7. Pracownika ochrony skreśla się z listy kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego, w przypadku gdy:
 - 1) pracownik zabezpieczenia technicznego został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za popełnienie przestępstwa umyślnego lub wszczęto w stosunku do niego postępowanie karne o takie przestępstwo;
 - 2) nie spełnia wymogów określonych w art. 26 ust. 3 pkt 1 i 4–6, art. 27 ust. 2 pkt 3 lub w art. 30;
 - 3) wykonując zadania pracownika zabezpieczenia technicznego dopuścił się czynu zabronionego określonego w art. 70 § 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń.
8. Skreślenie z listy następuje w formie decyzji administracyjnej właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.
9. Decyzja administracyjna, o której mowa w ust. 8, podlega natychmiastowemu wykonaniu.
10. O skreśleniu z listy osób pełniących funkcje określone w art. 28 ust. 2 pkt 3 właściwy komendant wojewódzki Policji zawiadamia niezwłocznie organ koncesyjny.
11. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wpis na listę kwalifikowanych pracowników

ochrony fizycznej, wzór wniosku o wpis na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego oraz wzór zaświadczenia o wpisie na te listy, z uwzględnieniem danych, o których mowa w art. 28 ust. 2.

Art. 30. Kwalifikowany pracownik ochrony fizycznej oraz kwalifikowany pracownik zabezpieczenia technicznego jest obowiązany do zawiadamiania właściwego komendanta wojewódzkiego Policji o zmianie danych objętych wpisem w terminie 14 dni od dnia jej powstania.

Art. 31. Pracownikiem ochrony, co do którego nie jest wymagany wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego, może być osoba pełnoletnia, nieskazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne.

Art. 32. Badania lekarskie i psychologiczne osób wpisanych na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej przeprowadza się co 3 lata lub w okresach krótszych niż 3 lata:

- 1) jeżeli w orzeczeniu lekarskim lub psychologicznym wskazano krótszy termin następnego badania niż 3 lata;
- 2) po okresie niezdolności do pracy spowodowanej chorobą trwającą dłużej niż 6 miesięcy;
- 3) na wniosek pracodawcy lub właściwego komendanta wojewódzkiego Policji – w razie uzasadnionego podejrzenia utraty zdolności fizycznej lub psychicznej do wykonywania zadań.

Art. 33. 1. Badania lekarskie i psychologiczne osoby ubiegającej się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub posiadającej taki wpis przeprowadza się na wniosek tej osoby, z zastrzeżeniem przypadków, o których mowa w art. 32 pkt 3 i art. 33a ust. 3.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, osoba ubiegająca się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub posiadająca taki wpis jest obowiązana dołączyć oświadczenie, złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że nie jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. poz. 721, z późn. zm.) lub nie posiada orzeczenia o inwalidztwie lub niezdolności do pracy wydanego przez właściwy organ rentowy albo dokumenty potwierdzające orzeczony stopień niepełnosprawności, inwalidztwa lub niezdolności do pracy.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 32 pkt 3 i art. 33a ust. 3, osoba poddająca się badaniu jest obowiązana złożyć lekarzowi i psychologowi przeprowadzającemu badanie oświadczenie albo dokumenty, o których mowa w ust. 2.

4. Do przeprowadzania badań lekarskich osób ubiegających się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub posiadających taki wpis oraz wydawania orzeczeń lekarskich, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 7, uprawniony jest lekarz upoważniony, o którym mowa w art. 15b ust. 1 ustawy o broni i amunicji, który posiada uprawnienie do wykonywania badań, o których mowa w art. 229 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Do kontroli wykonywania i dokumentowania badań lekarskich oraz wydawanych orzeczeń lekarskich stosuje się przepisy art. 15i oraz art. 15j ustawy o broni i amunicji.

Art. 33a. 1. Do przeprowadzania badań psychologicznych osób ubiegających się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub posiadających taki wpis oraz wydawania orzeczeń psychologicznych, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 7, jest uprawniony psycholog upoważniony, o którym mowa w art. 15c ust. 1 ustawy o broni i amunicji. Do kontroli wykonywania i dokumentowania badań psychologicznych oraz wydawanych orzeczeń psychologicznych stosuje się przepisy art. 15i oraz art. 15j ustawy o broni i amunicji.

2. Opłaty za badania lekarskie i psychologiczne, którym jest obowiązana poddać się osoba ubiegająca się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, oraz za badania lekarskie i psychologiczne, którym jest obowiązana poddać się osoba posiadająca taki wpis, a także wydane na ich podstawie orzeczenia, ponosi osoba poddana badaniu, a w odniesieniu do pracowników, pracodawca zatrudniający tę osobę.

3. Badania lekarskie i psychologiczne, którym jest obowiązana poddać się osoba, ubiegająca się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, oraz badania lekarskie i psychologiczne, którym jest obowiązana poddać się osoba posiadająca taki wpis, w stosunku do pracowników przeprowadza się na podstawie skierowania wydanego przez pracodawcę, a orzeczenie lekarskie wydane na podstawie badań lekarskich, w obu przypadkach, traktuje się jako orzeczenie, o którym mowa w art. 229 § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres oraz tryb przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych, którym jest obowiązana poddać się osoba ubiegająca się o

wpis lub posiadająca wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej,

1a) jednostki o wyższym poziomie referencyjnym, o których mowa w art. 34 ust. 3 pkt 1,

2) maksymalne stawki opłat za badania lekarskie i psychologiczne,

3) wzór oświadczenia, o którym mowa w art. 33 ust. 2, oraz druków orzeczeń – uwzględniając potrzebę zapewnienia, aby wyniki badań odzwierciedlały stan zdrowia osób poddających się badaniu, potencjał wykonawczy jednostki referencyjnej, w szczególności liczbę i kwalifikacje personelu medycznego, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną oraz możliwości diagnostyczno-terapeutyczne w określonej dziedzinie medycyny, oraz aby stawki opłat, o których mowa w pkt 2, odpowiadały kosztom przeprowadzonych badań.

Art. 34. 1. Od orzeczenia lekarskiego i psychologicznego przysługuje odwołanie wnoszone na piśmie.

2. Odwołanie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje osobie ubiegającej się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub posiadającej taki wpis, pracodawcy oraz komendantowi wojewódzkiemu Policji, o którym mowa w art. 29 ust. 1.

3. Odwołanie wraz z jego uzasadnieniem wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia, za pośrednictwem lekarza lub psychologa, który wydał orzeczenie, do jednego z podmiotów odwoławczych, którymi są:

1) wojewódzkie ośrodki medycyny pracy, a w przypadku gdy odwołanie dotyczy orzeczenia lekarskiego wydanego w wojewódzkim ośrodku medycyny pracy – jednostka o wyższym poziomie referencyjnym;

2) jednostki służby medycyny pracy podmiotów leczniczych utworzonych i wyznaczonych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;

3) podmioty lecznicze utworzone i wyznaczone przez Ministra Obrony Narodowej.

4. Lekarz lub psycholog, za którego pośrednictwem jest wnoszone odwołanie przekazuje je wraz z dokumentacją badań oraz oświadczeniem lub dokumentacją, o których mowa w art. 33 ust. 2, do podmiotu odwoławczego w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania.

5. Badanie w trybie odwołania przeprowadza się w terminie 30 dni od dnia otrzymania odwołania.

6. Orzeczenie lekarskie lub psychologiczne wydane w trybie odwołania jest ostateczne.

Art. 35. (uchylony)

Art. 35a. (uchylony)

Rozdział 6

Środki ochrony fizycznej osób i mienia oraz prawa i obowiązki pracownika ochrony

Art. 36. 1. Pracownik ochrony przy wykonywaniu zadań ochrony osób i mienia ma prawo do:

1) ustalania uprawnień do przebywania na obszarach lub w obiektach chronionych oraz legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości;

2) wezwania osób do opuszczenia obszaru lub obiektu w przypadku stwierdzenia braku uprawnień do przebywania na terenie chronionego obszaru lub obiektu albo stwierdzenia zakłócania porządku;

3) ujęcia w granicach obszarów lub obiektów chronionych lub poza ich granicami osób stwarzających w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego, a także chronionego mienia, w celu niezwłocznego oddania tych osób Policji;

4) użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a, b i d, pkt 2 lit. a, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a i pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628 i 1165, z 2014 r. poz. 24 i 1199 oraz z 2016 r. poz. 904):

a) w granicach chronionych obiektów i obszarów – w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2, 5, 8, 10 i 13 tej ustawy,

b) poza granicami obiektów i obszarów chronionych – w przypadku, o którym mowa w art. 11 pkt 9 tej ustawy;

5) użycia lub wykorzystania broni palnej:

a) w granicach chronionych obiektów i obszarów – w przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a–c i pkt 2 oraz art. 47 pkt 3, 6 i 7 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, z wyłączeniem przypadków przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do zamachów, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a–c tej ustawy,

b) poza granicami obiektów i obszarów chronionych – w przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. e oraz art. 47 pkt 3 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

2. Wewnętrzna służba ochrony lub przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia prowadzą ewidencję

notatek użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej przez pracowników ochrony.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

4. (uchylony)

5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb działań, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3.

Art. 37. (uchylony)

Art. 38. (uchylony)

Art. 38a. 1. Pracownik ochrony podczas wykonywania zadań ochrony osób i mienia jest obowiązany:

1) posiadać przy sobie legitymację, o której mowa w art. 9a ust. 1 lub art. 20 ust. 1 pkt 3, oraz okazywać ją na żądanie osoby, której czynności dotyczą w taki sposób aby zainteresowany miał możliwość odczytać i zanotować imię i nazwisko pracownika ochrony, numer legitymacji, dane podmiotu wystawiającego oraz zapoznać się z treścią pouczenia, o którym mowa w art. 9a ust. 2 pkt 5 lub art. 20 ust. 3 pkt 5;

2) wykonywać polecenia osób działających w imieniu instytucji państwowych lub samorządowych wydane na podstawie przepisów prawa.

2. Pracownik ochrony jest zwolniony z obowiązku okazywania legitymacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w przypadku gdy osoba, wobec której wykonuje czynności, swoim zachowaniem w sposób oczywisty zagraża życiu lub zdrowiu pracownika ochrony lub innych osób albo dobrom powierzonym ochronie.

Art. 38b. 1. Kwalifikowany pracownik ochrony fizycznej ma obowiązek co 5 lat przejść kurs doskonalący umiejętności, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 8, oraz przedstawić właściwemu komendantowi wojewódzkiemu Policji, zaświadczenie o odbyciu tego kursu.

2. Z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, jest zwolniona osoba pełniąca funkcję członka organu zarządzającego, prokurenta lub pełnomocnika ustanowionego do kierowania działalnością określoną w koncesji lub prowadząca koncesjonowaną działalność gospodarczą jako przedsiębiorca indywidualny lub wspólnik osobowej spółki handlowej, jeżeli osobiście nie wykonuje czynności, o których mowa w art. 3 pkt 1.

3. Kurs doskonalący, o którym mowa w ust. 1, prowadzą podmioty wskazane w art. 26 ust. 7 pkt 4, 6 i 7.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, szczegółową tematykę, formę oraz czas trwania kursu, o którym mowa w ust. 1, w wymiarze nieprzekraczającym 50 godzin, mając na względzie zapewnienie właściwego poziomu wykształcenia pracowników ochrony fizycznej.

Art. 38c. Osoba, która jest wpisana na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego i pełni funkcję członka organu zarządzającego, prokurenta lub pełnomocnika ustanowionego do kierowania działalnością określoną w koncesji lub prowadzi koncesjonowaną działalność gospodarczą jako przedsiębiorca indywidualny lub wspólnik osobowej spółki handlowej, jeżeli osobiście nie wykonuje czynności, o których mowa w art. 3 pkt 1 lub 2, jest zwolniona z obowiązku określonego w art. 26 ust. 3 pkt 7 lub art. 27 ust. 2 pkt 3, jeżeli dysponuje orzeczeniem lekarskim uzyskanym w trybie przepisów ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 273 i 822 oraz z 2015 r. poz. 1893).

Art. 39. 1. (uchylony)

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zasady uzbrojenia specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych i warunki przechowywania oraz ewidencjonowania broni i amunicji.

Art. 40. 1. Pracownik ochrony nosi, z zastrzeżeniem art. 41, przydzieloną broń palną tylko wtedy, gdy występuje w umundurowaniu lub ubiorze używanym przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy pracownik ochrony wykonuje zadanie ochrony osób w miejscu publicznym.

Art. 41. Pracownik ochrony nie może nosić przy sobie broni palnej, jeżeli wykonuje bezpośrednio zadania w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas trwania masowych imprez publicznych.

Art. 42. Pracownik ochrony podczas wykonywania zadań ochrony obszarów, obiektów i urzędzeń podlegających obowiązkowej ochronie korzysta z

ochrony prawnej przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

Rozdział 7

Nadzór nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi oraz kontrola stanu ochrony obszarów, obiektów i urządzeń przez nie chronionych

Art. 43. 1. Komendant Główny Policji sprawuje nadzór nad działalnością specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych, z zastrzeżeniem art. 44 i 44a, w zakresie:

- 1) zasad i sposobów realizacji zadań ochrony osób i mienia;
- 2) sposobów użycia przez pracowników tych formacji środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej;
- 3) posiadania przez pracowników ochrony niezbędnych kwalifikacji.

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, polega na:

- 1) kontroli organizacji i zasad działania, uzbrojenia, wyposażenia oraz współpracy z innymi formacjami i służbami;
- 2) kontroli zgodności aktualnego stanu ochrony jednostki z planem ochrony;
- 3) wstępie na teren obszarów i obiektów, a także innych miejsc, w których jest prowadzona ochrona, oraz żądaniu wyjaśnień i udostępniania bądź wglądu w dokumentację ochronną;
- 4) wstępie na teren siedziby przedsiębiorcy prowadzącego działalność w zakresie ochrony osób i mienia, w takich dniach i godzinach, w jakich jest prowadzona lub powinna być prowadzona działalność;
- 5) wydawaniu pisemnych zaleceń mających na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i dostosowanie działalności specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej do przepisów prawa.

3. Naruszenia przepisów prawa i nieprawidłowości stwierdzone w ramach sprawowanego nadzoru, o którym mowa w ust. 1, w terminie określonym w zaleceniu, usuwa:

- 1) kierownik jednostki, w skład której wchodzi obszary, obiekty i urządzenia podlegające obowiązkowej ochronie;
- 2) osoba działająca w imieniu lub interesie przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia, posiadającego pozwolenie na broń na okaziciela;
- 3) kierownik jednostki, w której utworzono wewnętrzną służbę ochrony.

Art. 44. 1. Minister Obrony Narodowej, w zakresie określonym w art. 43, sprawuje nadzór nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi działającymi na terenach, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1.

1a. Kontrolę ochrony terenów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne może przeprowadzać Żandarmeria Wojskowa.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady ochrony terenów podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych jednostek organizacyjnych, chronionych przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne.

Art. 44a. 1. Komendant Główny Straży Granicznej, na zasadach określonych w art. 43 oraz w przepisach dotyczących ochrony lotnictwa cywilnego, sprawuje nadzór nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi w zakresie wykonywania zadań związanych z kontrolą bezpieczeństwa przeprowadzaną w portach lotniczych. Przepis art. 46 stosuje się odpowiednio.

2. W zakresie, o którym mowa w ust. 1, Komendant Główny Straży Granicznej może powierzyć przeprowadzenie kontroli komendantom oddziałów Straży Granicznej.

Art. 45. Przepisy art. 43, 44 i 44a nie naruszają uprawnień właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych w zakresie sprawowania przez nich nadzoru nad działalnością wewnętrznych służb ochrony oraz pracowników przedsiębiorców świadczących usługi ochrony osób i mienia w podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych jednostkach organizacyjnych.

Art. 46. 1. Funkcjonariuszowi Policji przysługuje prawo do wykonywania czynności, o których mowa w art. 43 ust. 2, po okazaniu legitymacji służbowej i pisemnego upoważnienia.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady wydawania upoważnień do kontroli oraz tryb wykonywania czynności, o których mowa w art. 43 ust. 2.

Art. 47. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady współpracy specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych z Policją, jednostkami ochrony przeciwpożarowej, obrony cywilnej i strażami gminnymi (miejskimi).

Rozdział 8

Przepisy karne

Art. 48. Kto wbrew obowiązkowi nie zapewnia fizycznej lub technicznej ochrony obszaru, obiektu, urządzeń lub transportu, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 49. Kto prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia bez wymaganej koncesji, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 50. Pracownik ochrony, który przy wykonywaniu zadań przekroczył upoważnienia lub nie dopełnił obowiązku, naruszając w ten sposób dobro osobiste człowieka, podlega karze pozbawienia wolności do lat 5.

Art. 50a. Kto, wbrew obowiązkowi określonymu w art. 43 ust. 3, nie usuwa, w terminie określonym w zaleceniu, stwierdzonych w ramach sprawowanego nadzoru Komendanta Głównego Policji naruszeń przepisów prawa lub nieprawidłowości, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 50b. Kto osobie upoważnionej do przeprowadzania kontroli działalności gospodarczej wykonywanej w zakresie usług ochrony osób i mienia udaremnia lub utrudnia wykonanie czynności służbowej, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 2.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 51–53. (pominięte)

Art. 54. (uchylony)

Art. 55. 1. Zgody na powołanie Straży Przemysłowych (Portowych, Bankowych) oraz Straży Poczтовых tracą moc z dniem 31 grudnia 2000 r.

2. Koncesje na działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia, po spełnieniu przez przedsiębiorcę warunków określonych w ustawie, podlegają wymianie w terminie do dnia 31 grudnia 2000 r.; w pozostałych przypadkach tracą moc.

3. Przedsiębiorcy ubiegający się o wymianę koncesji, o których mowa w ust. 2, obowiązani są złożyć organowi właściwemu do udzielenia koncesji wniosek o wymianę koncesji w terminie do dnia 30 września 2000 r.

Art. 56. Wnioski o wydanie zgody na powołanie albo rozwiązanie Straży Przemysłowych (Portowych, Bankowych) oraz Straży Pocztowych lub o wydanie koncesji na świadczenie usług ochrony osób i mienia, złożone, lecz nierozpatrzone do dnia wejścia w życie ustawy, podlegają rozpatrzeniu w trybie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

Art. 57. Tracą moc:

- 1) dekret z dnia 17 października 1946 r. o Straży Pocztovej (Dz. U. poz. 323);
- 2) ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o Straży Przemysłowej (Dz. U. poz. 42 oraz z 1989 r. poz. 192).

Art. 58. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

SZCZEGÓLWE WYMAGANIA KWALIFIKACYJNE

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA
z dnia 21 grudnia 2015 r.**

w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób ubiegających się o wpis lub posiadających wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej

(Dz. U. 13.0.1715)

Na podstawie art. 33a ust. 4 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099 oraz z 2015 r. poz. 1505) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres oraz tryb przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych, którym jest obowiązana poddać się osoba ubiegająca się o wpis lub posiadająca wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej;
- 2) jednostki o wyższym poziomie referencyjnym, o których mowa w art. 34 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, zwanej dalej „ustawą”;
- 3) maksymalne stawki opłat za badania lekarskie i psychologiczne;
- 4) wzór oświadczenia, o którym mowa w art. 33 ust. 2 ustawy;
- 5) wzory druków orzeczeń lekarskiego i psychologicznego.

§ 2. 1. Badanie lekarskie obejmuje:

- 1) ogólne badanie stanu zdrowia, w tym ocenę narządu słuchu i równowagi, układu krążenia, układu ruchu i układu nerwowego;
 - 2) badania specjalistyczne:
 - a) okulistyczne, w zakresie oceny stanu narządu wzroku, przeprowadzane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 151 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z późn. zm.2)),
 - b) psychiatryczne, w zakresie zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1375 oraz z 2015 r. poz. 1916), oraz stanów chorobowych i zaburzeń funkcjonowania psychologicznego określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ust. 9 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji;
 - 3) inne badania specjalistyczne i badania pomocnicze, w przypadku stwierdzenia przez lekarza uprawnionego do przeprowadzania badania lekarskiego, zwanego dalej „uprawnionym lekarzem”, że są one niezbędne do prawidłowej oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o wpis lub posiadającej wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej.
2. Na badania, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, kieruje uprawniony lekarz.

§ 3. Badanie psychologiczne obejmuje:

1) ocenę:

- a) sprawności intelektualnej,
 - b) osobowości, z uwzględnieniem funkcjonowania w trudnych sytuacjach,
 - c) poziomu dojrzałości społecznej i emocjonalnej;
- 2) inne badania psychologiczne, w przypadku stwierdzenia przez psychologa uprawnionego do przeprowadzania badania psychologicznego, zwanego dalej „uprawnionym psychologiem”, że są one niezbędne do prawidłowej oceny funkcjonowania psychologicznego osoby ubiegającej się o wpis lub posiadającej wpis na liście kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej.

§ 4. 1. Badania lekarskie i psychologiczne przeprowadza się na wniosek, o którym mowa w art. 32 pkt 3 albo w art. 33 ust. 1 ustawy, albo na podstawie skierowania, o którym mowa w art. 33a ust. 3 ustawy, po złożeniu przez osobę ubiegającą się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub posiadającą taki wpis oświadczenia albo dokumentów, o których mowa w art. 33 ust. 2 ustawy.

2. Uprawniony lekarz i uprawniony psycholog przeprowadzają badanie lekarskie i badanie psychologiczne po sprawdzeniu tożsamości osoby badanej.

§ 5. Wzór oświadczenia, o którym mowa w art. 33 ust. 2 ustawy, jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 6. Wzór druku orzeczenia lekarskiego jest określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 7. Wzór druku orzeczenia psychologicznego jest określony w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

§ 8. Jednostkami o wyższym poziomie referencyjnym, o których mowa w art. 34 ust. 3 pkt 1 ustawy, są:

- 1) Instytut Medycyny Pracy im. prof. dr med. Jerzego Nofera w Łodzi;
- 2) Instytut Medycyny Pracy i Zdrowia Środowiskowego w Sosnowcu;
- 3) Instytut Medycyny Wsi im. Witolda Chodźki w Lublinie;
- 4) Uniwersyteckie Centrum Medycyny Morskiej i Tropikalnej w Gdyni.

§ 9. Maksymalne stawki opłat za badania lekarskie lub badania psychologiczne osoby ubiegającej się o wpis i osoby posiadającej wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej wynoszą 15% kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku kalendarzowym poprzedzającym przeprowadzenie badania, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748, z późn. zm.3)).

§ 10. 1. Postępowania w sprawie wydania orzeczenia lekarskiego i psychologicznego wszczęte, a niezakończone przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, przeprowadza się na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób ubiegających się o wpis lub posiadających wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej (Dz. U. poz. 1715).
2. Orzeczenia lekarskie i psychologiczne wydane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia zachowują ważność do czasu upływu terminów w nich wskazanych.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia

ZAŁĄCZNIKI

(Treść usunięta. Następna w Dzienniku Ustaw)

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 18 grudnia 2013 r.**

w sprawie wymagań w zakresie szkoleń i kursów potwierdzających przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia
(Dz. U. 13.0.1688)

Na podstawie art. 26 ust. 9 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) zarządza się, co następuje:

§1. Rozporządzenie określa wymagania, w tym szczegółową tematykę i formę przeprowadzonych zajęć, w zakresie:

- 1) kursów, o których mowa w art. 26 ust. 7 pkt 6 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, potwierdzających przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia, prowadzonych przez publiczne i niepubliczne placówki i ośrodki zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 68a ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.);
- 2) szkoleń i kursów potwierdzających przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia, prowadzonych przez uczelnie.

§2. 1. Szkolenia i kursy, o których mowa w § 1, prowadzi się w formie stacjonarnej.

2. Metodami nauczania zagadnień, o których mowa w załączniku do rozporządzenia, są wykłady lub zajęcia praktyczne.

§3. 1. Szkolenia i kursy, o których mowa w § 1, trwają łącznie co najmniej 245 godzin.

2. Szczegółową tematykę szkoleń i kursów, o których mowa w § 1, oraz czas ich trwania i sposób realizacji określa załącznik do rozporządzenia.

§4. Spełnienie warunku, o którym mowa w art. 26 ust. 8 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, zwalnia z obowiązku odbycia szkolenia albo kursu w zakresie określonym w pkt II i III bloku ogólnoprawnego załącznika do rozporządzenia.

§5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

**ZAŁĄCZNIK
SZCZEGÓŁOWA TEMATYKA, CZAS TRWANIA I SPOSÓB
REALIZACJI SZKOLEŃ I KURSÓW POTWIERDZAJĄCYCH
PRZYGOTOWANIE TEORETYCZNE I PRAKTYCZNE W ZAKRESIE
WYSZKOLENIA STRZELECKIEGO, SAMOOBRONY, TECHNIK
INTERWENCYJNYCH ORAZ ZNAJOMOŚCI PRZEPISÓW PRAWA
ZWIĄZANYCH Z WYKONYWANIEM OCHRONY OSÓB I MIENIA**

Blok ogólnoprawny

I.

Zagadnienia dotyczące ochrony osób i mienia

1. Definicje ustawowe.
2. Obszary, obiekty i urządzenia podlegające obowiązkowej ochronie.
3. Zasady sporządzania planu ochrony jednostki i tryb jego uzgadniania.
4. Wewnętrzne służby ochrony - zasady i tryb tworzenia, struktura organizacyjna, zakres działania, sposób prowadzenia dokumentacji ochronnej, uzbrojenie, wyposażenie i umundurowanie.
5. Zasady prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia:
 - 1) ustawa o swobodzie działalności gospodarczej;
 - 2) Kodeks spółek handlowych.
6. Tryb uzyskiwania wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej z uwzględnieniem wymagań kwalifikacyjnych dotyczących pracowników ochrony.
7. Uprawnienia i obowiązki pracowników ochrony przy realizacji zadań ochrony osób i mienia.
8. Zasady, przypadki i warunki użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej oraz czynności poprzedzające użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej i czynności następujące po użyciu lub wykorzystaniu środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej.
9. Ograniczenia w ochronie osób wynikające z ustawy o ochronie osób i mienia.
10. Uprawnienia kontrolne organu koncesyjnego wynikające z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i ustawy o ochronie osób i mienia.
11. Zakres i tryb sprawowania przez Policję, Straż Graniczną i Ministra Obrony Narodowej nadzoru nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi.

II.

Wybrane zagadnienia prawa karnego, prawa wykroczeń i prawa karnego procesowego

1. Pojęcie prawa karnego, prawa wykroczeń i prawa karnego procesowego.
2. Ogólna definicja przestępstwa i wykroczenia.
3. Ogólna charakterystyka okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną.
4. Instytucja obrony koniecznej.
5. Instytucja stanu wyższej konieczności.
6. Przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu i wolności.
7. Przestępstwa przeciwko mieniu.
8. Wykroczenia przeciwko mieniu.
9. Odpowiedzialność karna pracownika ochrony.
10. Ogólne zasady zabezpieczenia miejsca popełnienia przestępstwa na potrzeby postępowania procesowego.
11. Społeczny i prawny obowiązek powiadomienia o przestępstwie ściganym z urzędu.

III.

Wybrane zagadnienia prawa cywilnego i prawa pracy

1. Pojęcie prawa cywilnego i prawa pracy.
2. Zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych.
3. Pojęcie osoby fizycznej i osoby prawnej.
4. Własność i posiadanie oraz ich ochrona prawna.
5. Czyny niedozwolone.
6. Odpowiedzialność cywilna pracownika ochrony.
7. Pojęcie pracownika i pracodawcy.
8. Umowa o pracę, umowy cywilnoprawne.
9. Obowiązki pracodawcy.
10. Obowiązki pracownika.
11. Odpowiedzialność porządkowa i materialna pracownika.
12. Czas pracy.
13. Roszczenia ze stosunku pracy.

IV.

Wybrane zagadnienia psychologii

1. Pojęcie psychologii.
2. Zapamiętywanie - rodzaje pamięci, efektywne techniki zapamiętywania.
3. Budowa portretu pamięciowego.

4. Elementy prenegocjacji.
5. Wybrane zagadnienia z teorii i praktyki zachowań agresywnych.
6. Psychologia tłumu.
7. Podstawowe informacje dotyczące stresu, jego funkcjonowania i radzenia sobie w sytuacjach trudnych.

V.

Etyka pracownika ochrony

1. Podstawowe pojęcia.
2. Katalog praw i wolności człowieka.
3. Uczciwość, rzetelność, profesjonalizm w pracy związanej z ochroną osób i mienia.
4. Poszanowanie godności człowieka a uprawnienia do użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej.

VI.

Zasady udzielania pomocy przedlekarskiej

1. Zasady udzielania pomocy przedlekarskiej w przypadkach zranień bądź krwawień tętniczych i żylnych, złamań kości, oparzeń, porażenia przedmiotem przeznaczonym do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej lub omdleń.
2. Praktyczne opatrywanie ran postrzałowych, unieruchamianie kończyn, wykonywanie sztucznego oddychania i pośredniego masażu serca, użycie automatycznego defibrylatora zewnętrznego AED.

Realizacja tematyki bloku w minimalnym łącznym wymiarze 50 godzin realizowanych w formie stacjonarnych wykładów, w tym pkt VI - w formie wykładów i zajęć praktycznych.

Blok obejmujący zagadnienia ochrony osób i mienia

I.

Taktyka wykonywania zadań ochrony osób

1. Zakres pojęcia ochrony osób.
2. Przyczyny zamachów na osoby.
3. Metody i etapy ataków na osoby oraz używane środki:
 - 1) atak z użyciem broni palnej lub innego niebezpiecznego narzędzia z bliska i na odległość;
 - 2) atak z użyciem materiałów wybuchowych;
 - 3) uprowadzenia.

4. Założenia taktyczne przeciwdziałania atakom:

- 1) rozpoznanie zagrożeń;
 - 2) wykrywanie obserwacji;
 - 3) taktyka ochrony w obiekcie;
 - 4) taktyka ochrony w miejscu publicznym.
5. Organizacja grupy ochronnej.

II.

Taktyka wykonywania zadań ochrony mienia

1. Zakres pojęcia ochrona mienia.

2. Ochrona obiektu:

- 1) cel ochrony i rodzaje zagrożeń;
- 2) formy wykonywania zadań ochrony;
- 3) zadania i obowiązki pracownika ochrony w związku z:
 - a) kontrolą ruchu osobowego,
 - b) kontrolą ruchu materiałowego,
 - c) ujęciem sprawcy przestępstwa lub wykroczenia,
 - d) zaistnieniem: przestępstwa, wykroczenia, pożaru, wybuchu, awarii, katastrofy, skażenia, zamachu terrorystycznego, z uwzględnieniem zasad i sposobów ewakuacji osób poszkodowanych,
 - e) ochroną informacji niejawnych,
 - f) ochroną danych osobowych;
- 4) specyfika ochrony różnych kategorii obiektów;
- 5) specyfika ochrony sprawowanej przez grupę interwencyjną.

3. Ochrona transportowanych wartości pieniężnych:

- 1) tryb i warunki wykonywania transportu wartości pieniężnych, konwojowanego transportu wartości pieniężnych i transportu podlegającego obowiązkowej ochronie realizowanych przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną;
- 2) obowiązki osób wchodzących w skład transportu wartości pieniężnych i konwojowanego transportu wartości pieniężnych;
- 3) organizacja i zasady ochrony transportu wartości pieniężnych wykonywanego przy użyciu i bez użycia środków transportu;
- 4) organizacja i zasady ochrony konwojowanego transportu wartości pieniężnych;
- 5) rodzaje zagrożeń;
- 6) prowadzenie dokumentacji związanej z konwojowanym transportem wartości pieniężnych.

4. Ogólne wymogi prawne dotyczące urządzeń, pojemników, pomieszczeń lub bankowozów służących do przechowywania lub transportowania wartości pieniężnych.

5. Mechaniczne i elektroniczne systemy zabezpieczeń:

- 1) ogólne wymogi prawne dotyczące stosowania mechanicznych i elektronicznych systemów zabezpieczeń;
- 2) rodzaje mechanicznych i elektronicznych systemów zabezpieczeń i ich rola w systemie ochrony obiektów;
- 3) zasady obsługi mechanicznych i elektronicznych systemów zabezpieczeń.

Realizacja tematyki bloku w minimalnym łącznym wymiarze 100 godzin, w tym pkt I w wymiarze 30 godzin i pkt II w wymiarze 70 godzin, realizowanych w formie stacjonarnych wykładów i zajęć praktycznych.

Blok obejmujący zagadnienia wyszkolenia strzeleckiego

1. Budowa i zasady działania broni palnej:

- 1) działanie, przeznaczenie i charakterystyki techniczne pistoletu, rewolweru, pistoletu maszynowego, karabinka oraz strzelby gładkolufowej na wybranych przykładach;
- 2) podstawy celnego strzelania;
- 3) rozkładanie i składanie wybranych egzemplarzy broni palnej;
- 4) przyczyny i objawy zacięcia się broni palnej oraz sposoby skutecznego usuwania go.

2. Zasady bezpiecznego obchodzenia się z bronią palną:

- 1) zasady bezpiecznego zachowania się na strzelnicy;
- 2) zasady bezpiecznego obchodzenia się z pistoletem, rewolwerem, pistoletem maszynowym, karabinkiem oraz strzelbą gładkolufową.

3. Techniki posługiwania się bronią palną:

- 1) techniki szybkiego sięgania po broń palną;
- 2) przyjmowanie postaw strzeleckich, przemieszczanie się i zwroty z bronią palną;
- 3) strzelanie z broni palnej.

Realizacja tematyki bloku w minimalnym łącznym wymiarze 35 godzin realizowanych w formie stacjonarnych wykładów i zajęć praktycznych.

Blok obejmujący zagadnienia samoobrony i technik interwencyjnych

1. Samoobrona:

- 1) postawy i poruszanie się w walce;
 - 2) techniki wyprowadzania uderzeń i kopnięć oraz sposoby ich blokowania;
 - 3) pady i przewroty w walce wręcz;
 - 4) sprowadzanie do parteru z wykorzystaniem: podcięć, chwytów za głowę lub nogi;
 - 5) chwytów transportowe - dźwignie na stawy kończyn górnych;
 - 6) uwalnianie się z chwytów, obchwytów i duszeń;
 - 7) miejsca wrażliwe na ciele człowieka i sposoby obezwładniania.
2. Techniki interwencyjne:
- 1) techniki zakładania kajdanek i obszukiwania osób;
 - 2) posługiwanie się pałką służbową;
 - 3) techniki posługiwania się przedmiotem przeznaczonym do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej;
 - 4) techniki stosowania chemicznych środków obezwładniających w postaci ręcznych miotaczy substancji obezwładniających;
 - 5) techniki usuwania z pojazdu osoby stawiającej opór czynny;
 - 6) obrona przed atakami nożem lub niebezpiecznym przedmiotem;
 - 7) obrona przed atakiem bronią palną;
 - 8) podstawowe techniki posługiwania się bronią palną w walce;
 - 9) współdziałanie pracowników ochrony w różnych sytuacjach taktycznych.

Realizacja tematyki bloku w minimalnym łącznym wymiarze 60 godzin realizowanych w formie stacjonarnych zajęć praktycznych.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI
z dnia 15 stycznia 2016 r.**

**w sprawie szczegółowej tematyki, formy oraz czasu trwania kursu
doskonalącego umiejętności kwalifikowanych
pracowników ochrony fizycznej**

(Dz.U. 16.0.103)

Na podstawie art. 38b ust. 4 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099, z 2015 r. poz. 1505 oraz z 2016 r. poz. 65) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółową tematykę, formę oraz czas trwania kursu doskonalącego umiejętności teoretyczne

i praktyczne w zakresie wyszkolenia strzeleckiego, samoobrony, technik interwencyjnych oraz znajomości przepisów prawa związanych z wykonywaniem ochrony osób i mienia.

§ 2. Kurs doskonalący, o którym mowa w § 1, prowadzi się w formie wykładów lub zajęć praktycznych, o których mowa w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. 1. Kurs doskonalący, o którym mowa w § 1, trwa 40 godzin.
2. Szczegółową tematykę kursu doskonalącego, o którym mowa w § 1, oraz czas trwania i formę realizacji określa załącznik do rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

ZAŁĄCZNIK

SZCZEGÓŁOWA TEMATYKA, CZAS TRWANIA I FORMA REALIZACJI KURSU DOSKONALĄCEGO UMIEJĘTNOŚCI TEORETYCZNE I PRAKTYCZNE W ZAKRESIE WYSZKOLENIA STRZELECKIEGO, SAMOOBRONY, TECHNIK INTERWENCYJNYCH, ZNAJOMOŚCI PRZEPISÓW PRAWA ZWIĄZANYCH Z WYKONYWANIEM OCHRONY OSÓB I MIENIA

I. Przedstawienie aktualnego stanu prawnego w zakresie:

- 1) ustawy o ochronie osób i mienia;
- 2) ustawy o broni i amunicji;
- 3) uprawnień kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej z uwzględnieniem użycia i wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej;
- 4) odpowiedzialności karnej kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej;
- 5) odpowiedzialności cywilnej kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej.

Tematyka określona w pkt I w minimalnym łącznym wymiarze 4 godzin jest realizowana w formie wykładów.

II. Zasady udzielania pomocy przedlekarskiej w zakresie:

1) zasad udzielania pomocy przedlekarskiej w przypadkach zranień bądź krwawień tętniczych i żylnych, złamań kości, oparzeń, porażenia przedmiotem przeznaczonym do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej lub omdleń;

2) praktycznego opatrywania ran postrzałowych, unieruchamiania kończyn, wykonywania sztucznego oddychania i pośredniego masażu serca, użycia automatycznego defibrylatora zewnętrznego AED.

Tematyka określona w pkt II w minimalnym łącznym wymiarze 8 godzin jest realizowana w formie wykładów i zajęć praktycznych.

III. Wyszkolenie strzeleckie w zakresie:

1) zasad bezpiecznego posługiwania się i obchodzenia z bronią oraz zasad bezpiecznego zachowania się na strzelnicy;

2) technik i postaw strzeleckich;

3) strzelania z pistoletu, rewolweru, pistoletu maszynowego, karabinka, strzelby gładkolufowej.

Tematyka określona w pkt III w minimalnym łącznym wymiarze 12 godzin jest realizowana w formie zajęć praktycznych.

IV. Samoobrona i techniki interwencyjne w zakresie:

1) postawy i poruszania się w walce;

2) technik wyprowadzania uderzeń i kopnięć oraz sposobów ich blokowania;

3) padów i przewrotów w walce wręcz;

4) sprowadzania do parteru z wykorzystaniem: podcięć, chwytów za głowę lub nogi;

5) chwytów transportowych – dźwigni na stawy kończyn górnych;

6) uwalniania się z chwytów, obchwytów i duszeń;

7) miejsc wrażliwych na ciele człowieka i sposobów obezwładniania;

8) technik zakładania kajdanek i obszukiwania osób;

9) posługiwania się pałą służbową;

10) technik stosowania chemicznych środków obezwładniających w postaci ręcznych miotaczy substancji obezwładniających

oraz posługiwania się przedmiotem przeznaczonym do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej;

11) technik usuwania z pojazdu osoby stawiającej opór;

12) obrony przed atakami nożem i niebezpiecznymi przedmiotami;

- 13) obrony przed zagrożeniem bronią palną;
 - 14) podstawowych technik posługiwania się bronią w walce.
- Tematyka określona w pkt IV w minimalnym łącznym wymiarze 16 godzin jest realizowana w formie zajęć praktycznych.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 11 grudnia 2013 r.
w sprawie legitymacji pracowników ochrony**
(Dz. U. 13.0.1630)

Na podstawie art. 20 ust. 5 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) zarządza się, co następuje:

§1. Rozporządzenie określa wzory legitymacji, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, zwanej dalej "ustawą", tryb i warunki ich wydawania, wymiany lub zwrotu, sposób ewidencjonowania wydanych, wymienionych i zwróconych legitymacji.

§2. Wzory legitymacji:

- 1) pracownika ochrony fizycznej określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej określa załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§3. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie ochrony osób i mienia, zwany dalej "przedsiębiorcą", przed dopuszczeniem pracownika ochrony do wykonywania zadań związanych z ochroną osób i mienia, wydaje legitymacje:

- 1) pracownika ochrony fizycznej - jeżeli nie jest on wpisany na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy;
- 2) kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej, jeżeli jest on wpisany na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy;

3) kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego, jeżeli jest on wpisany na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego, o której mowa w art. 27 ust. 1 ustawy.

§4. 1. Legitymacje, o których mowa w § 2, pracownik ochrony zwraca przedsiębiorcy w przypadku:

- 1) rozwiązania bądź wygaśnięcia umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej zawartej przez przedsiębiorcę z pracownikiem ochrony;
- 2) udzielenia pracownikowi ochrony urlopu bezpłatnego trwającego dłużej niż 2 miesiące lub urlopu wychowawczego;
- 3) skreślenia pracownika ochrony z listy, o której mowa w art. 26 ust. 1 lub art. 27 ust. 1 ustawy.

2. Legitymacja podlega wymianie w przypadku, gdy zmianie uległy:

- 1) imię lub nazwisko pracownika ochrony;
- 2) wizerunek twarzy pracownika ochrony;
- 3) oznaczenie przedsiębiorcy wydającego legitymację, w tym jego firma, siedziba i adres, numer telefonu lub numer koncesji.

§5. 1. Przedsiębiorca prowadzi ewidencję wydanych, wymienionych i zwróconych legitymacji, zwaną dalej "ewidencją legitymacji".

2. W ewidencji legitymacji, o której mowa w ust. 1, zamieszcza się informacje dotyczące:

- 1) numeru legitymacji;
- 2) rodzaju wydanej legitymacji;
- 3) imienia i nazwiska pracownika ochrony;
- 4) numeru i daty wpisu na listę, o której mowa w art. 26 ust. 1 lub art. 27 ust. 1 ustawy;
- 5) numeru pozycji, pod którą wpisano dane pracownika ochrony w prowadzonym przez przedsiębiorcę wykazie zatrudnionych pracowników ochrony;
- 6) daty wydania legitymacji;
- 7) daty zwrotu legitymacji;
- 8) utraty przez pracownika ochrony legitymacji ze wskazaniem okoliczności, w których utrata legitymacji nastąpiła, i czasu jej utraty.

§6. 1. Ewidencję legitymacji przechowuje się przez okres 5 lat liczony od dnia zakończenia działalności przedsiębiorcy.

2. Zniszczenie zwróconych legitymacji przedsiębiorca dokumentuje w formie oddzielnego protokołu, który dołącza się do ewidencji legitymacji.

§7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK Nr 1

WZÓR LEGITYMACJI PRACOWNIKA OCHRONY FIZYCZNEJ

(Treść usunięta, dostępna w Dzienniku Ustaw)

ZAŁĄCZNIK Nr 2

WZÓR LEGITYMACJI KWALIFIKOWANEGO PRACOWNIKA OCHRONY FIZYCZNEJ

(Treść usunięta, dostępna w Dzienniku Ustaw)

ZAŁĄCZNIK Nr 3

WZÓR LEGITYMACJI KWALIFIKOWANEGO PRACOWNIKA ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO

(Treść usunięta, dostępna w Dzienniku Ustaw)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 12 grudnia 2013 r.

w sprawie legitymacji wystawianych pracownikom wewnętrznej służby ochrony

(Dz. U. 13.0.1592)

Na podstawie art. 9a ust. 4 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) zarządza się, co następuje:

§1. Rozporządzenie określa:

- 1) wzór legitymacji kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej w wewnętrznej służbie ochrony;
- 2) wzór legitymacji kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego w wewnętrznej służbie ochrony;
- 3) tryb i warunki wydawania, wymiany lub zwrotu legitymacji;
- 4) sposób ewidencjonowania wydanych, wymienionych lub zwróconych legitymacji.

§2. Wzory legitymacji, o których mowa w § 1, są określone w załącznikach nr 1 i 2 do rozporządzenia.

§3. Kierownik jednostki, o którym mowa w art. 9a ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, zwanej dalej "ustawą", lub osoba pisemnie przez niego upoważniona, bezpośrednio mu podporządkowana, przed dopuszczeniem pracownika wewnętrznej służby ochrony do wykonywania zadań związanych z ochroną osób i mienia wydaje mu legitymację kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej lub legitymację kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego, jeżeli jest on wpisany odpowiednio na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego, o których mowa w art. 28 ustawy.

§4. W przypadku utraty przez pracownika wewnętrznej służby ochrony legitymacji kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej lub legitymacji kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego, kierownik jednostki, o którym mowa w art. 9a ustawy, wystawia pracownikowi wewnętrznej służby ochrony duplikat legitymacji.

§5. 1. Legitymacje kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej lub kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego, zwane dalej "legitymacjami", zwraca się wydającemu w przypadku:

- 1) rozwiązania bądź wygaśnięcia umowy o pracę zawartej przez przedsiębiorcę lub jednostkę organizacyjną z pracownikiem wewnętrznej służby ochrony;
- 2) udzielenia pracownikowi ochrony urlopu bezpłatnego lub wychowawczego;
- 3) skreślenia pracownika wewnętrznej służby ochrony z list, o których mowa w art. 28 ustawy.

2. Legitymacje podlegają wymianie w przypadku zniszczenia lub gdy zmianie uległy:

- 1) imię lub nazwisko pracownika wewnętrznej służby ochrony;
- 2) wizerunek twarzy pracownika wewnętrznej służby ochrony;
- 3) nazwa, adres lub numer telefonu jednostki, w której wewnętrzna służba ochrony sprawuje ochronę.

§6. 1. Kierownik jednostki, o którym mowa w § 3, obowiązany jest prowadzić ewidencję wydanych, wymienionych oraz zwróconych legitymacji.

2. W ewidencji, o której mowa w ust. 1, zamieszcza się informacje dotyczące:

- 1) numeru legitymacji;
- 2) rodzaju wydanej legitymacji;
- 3) imienia i nazwiska pracownika wewnętrznej służby ochrony;
- 4) numeru i daty wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego, o których mowa w art. 28 ustawy, ze wskazaniem organu, który wpisu dokonał;
- 5) daty wystawienia legitymacji wraz z czytelnym podpisem pracownika wewnętrznej służby ochrony, któremu wydano legitymację;
- 6) daty zwrotu legitymacji wraz z czytelnym podpisem pracownika wewnętrznej służby ochrony, który zwrócił legitymację, lub innej osoby, która takiego zwrotu dokonała, albo adnotację dotyczącą okoliczności zwrotu legitymacji w przypadku braku podpisów;
- 7) informację o utracie przez pracownika wewnętrznej służby ochrony legitymacji ze wskazaniem czasu i okoliczności, w których nastąpiła utrata legitymacji.

§7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK Nr 1

WZÓR LEGITYMACJI KWALIFIKOWANEGO PRACOWNIKA OCHRONY FIZYCZNEJ W WEWNĘTRZNEJ SŁUŻBIE OCHRONY

(Treść usunięta, dostępna w Dzienniku Ustaw)

ZAŁĄCZNIK Nr 2

WZÓR LEGITYMACJI KWALIFIKOWANEGO PRACOWNIKA ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO W WEWNĘTRZNEJ SŁUŻBIE OCHRONY

(Treść usunięta, dostępna w Dzienniku Ustaw)

SZCZEGÓŁOWY TRYB WYKONYWANIA CZYNNOŚCI SŁUŻBOWYCH

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW
z dnia 19 grudnia 2013 r.**

w sprawie szczegółowego trybu działań pracowników ochrony
(Dz. U. 13.0.1681)

Na podstawie art. 36 ust. 5 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) zarządza się, co następuje:

§1. Rozporządzenie określa szczegółowy tryb działań pracowników ochrony, polegających na:

- 1) ustalaniu uprawnień osób do przebywania na obszarach lub w obiektach chronionych;
- 2) legitymowaniu osób w celu ustalenia ich tożsamości;
- 3) wzywaniu osób do opuszczenia obszaru lub obiektu, w przypadku stwierdzenia braku uprawnień do przebywania na terenie chronionego obszaru lub obiektu albo stwierdzenia zakłócania porządku;
- 4) ujęciu osób stwarzających, w sposób oczywisty, bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego, a także chronionego mienia, w celu niezwłocznego oddania tych osób Policji.

§2. 1. Ustalenia uprawnienia osoby do przebywania na obszarach lub w obiektach chronionych pracownik ochrony dokonuje przez:

- 1) sprawdzenie, czy osoba posiada przepustkę, identyfikator albo inny dokument uprawniający do przebywania na obszarze lub w obiekcie chronionym, wystawiony przez osobę zarządzającą tym obszarem lub obiektem;
- 2) porównanie okazanego dokumentu z określonym dla niego wzorem;
- 3) sprawdzenie okazanego dokumentu pod względem:
 - a) zgodności danych personalnych w nim zawartych z tożsamością osoby,
 - b) terminu jego ważności.

2. Ustalenia uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, pracownik ochrony może dokonać także na podstawie ustnego lub pisemnego upoważnienia do przebywania przez osobę na obszarze lub w obiekcie chronionym, wydanego przez zarządzającego tym obiektem lub obszarem.

3. Pracownik ochrony, na żądanie osoby, w stosunku do której podejmuje czynności określone w ust. 1 i 2:

- 1) podaje swoje imię i nazwisko oraz okazuje legitymację pracownika ochrony fizycznej albo legitymację kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej w taki sposób, aby osoba, wobec której jest podejmowana ta czynność, miała możliwość odczytania i zanotowania danych zawartych w tym dokumencie;
- 2) podaje podstawę prawną i przyczynę podjęcia czynności.

§3. Przed rozpoczęciem legitymowania osoby pracownik ochrony:

- 1) podaje swoje imię i nazwisko oraz, w razie potrzeby, okazuje legitymację pracownika ochrony fizycznej albo legitymację kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej, w taki sposób, aby osoba legitymowana miała możliwość odczytania i zanotowania danych zawartych w tym dokumencie;
- 2) podaje podstawę prawną i przyczynę legitymowania.

§4. 1. Tożsamość osoby legitymowanej ustala się na podstawie:

- 1) dowodu osobistego;
 - 2) tymczasowego dowodu osobistego;
 - 3) tymczasowego zaświadczenia tożsamości;
 - 4) dokumentu potwierdzającego tożsamość cudzoziemca;
 - 5) paszportu;
 - 6) innych dokumentów potwierdzających tożsamość, zaopatrzonych w fotografie i adres zamieszkania osoby legitymowanej.
2. Przystępując do legitymowania, pracownik ochrony wzywa osobę legitymowaną do okazania dokumentu, o którym mowa w ust. 1.

§5. 1. Pracownik ochrony, legitymując, dokonuje sprawdzenia okazanego dokumentu pod względem zgodności danych personalnych w nim zawartych z tożsamością osoby legitymowanej.

2. W razie legitymowania osób znajdujących się w pojeździe, gdy uzasadniają to względy bezpieczeństwa, pracownik ochrony ma prawo żądać opuszczenia pojazdu przez te osoby.

§6. Z czynności legitymowania pracownik ochrony sporządza notatkę, zawierającą imię i nazwisko osoby legitymowanej, wskazanie rodzaju dokumentu oraz jego numeru i serii, a także czasu, miejsca i przyczyny legitymowania.

§7. 1. Pracownik ochrony po okrzyku "Ochrona!" i podaniu swojego imienia i nazwiska wzywa osobę nieposiadającą uprawnienia do przebywania na

obszarze lub w obiekcie chronionym albo zakłócającą porządek do opuszczenia obszaru lub obiektu, informując ją o przyczynie wydania tego polecenia.

2. W przypadku niepodporządkowania się poleceniu, o którym mowa w ust. 1, pracownik ochrony wzywa Policję i sporządza notatkę o okolicznościach tego wezwania.

§8. Przy ujęciu osoby stwarzającej, w sposób oczywisty, bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego, a także chronionego mienia, pracownik ochrony po okrzyku "Ochrona!":

- 1) wzywa osobę do zachowania zgodnego z prawem i odstąpienia od wykonywania czynności stwarzających zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego, a także chronionego mienia;
- 2) uniemożliwia oddalenie się osoby ze wskazanego miejsca;
- 3) informuje osobę o ujęciu i jego przyczynach oraz uprzedza o obowiązku zastosowania się do wydawanych poleceń;
- 4) legitymuje osobę ujętą w celu ustalenia jej tożsamości;
- 5) niezwłocznie powiadamia Policję;
- 6) przekazuje osobę ujętą przybyłym na wezwanie funkcjonariuszom Policji.

§9. Pracownik ochrony jest obowiązany do udzielenia pierwszej pomocy osobie ujętej, która ma widoczne obrażenia ciała lub utraciła przytomność. W razie potrzeby właściwy przełożony lub osoba pełniąca służbę dyżurną zapewnia wezwanie kwalifikowanej pierwszej pomocy lub podmiotów świadczących medyczne czynności ratunkowe osobom poszkodowanym.

§10. 1. Każdy przypadek ujęcia osoby pracownik ochrony dokumentuje w notatce.

2. Notatka, o której mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) imię i nazwisko osoby ujętej;
- 2) datę, godzinę i miejsce ujęcia;
- 3) przyczynę ujęcia;
- 4) datę i godzinę poinformowania oraz przekazania osoby Policji;
- 5) numer legitymacji pracownika ochrony fizycznej albo legitymacji kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej oraz jego imię i nazwisko;
- 6) informację o udzieleniu pierwszej pomocy i jej zakresie.

§11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

USTAWA

z dnia 24 maja 2013 r.

o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej

(Dz. U. 13.0.628)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) środki przymusu bezpośredniego używane lub wykorzystywane przez uprawnionych, o których mowa w art. 2;
- 2) przypadki używania lub wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej;
- 3) zasady używania lub wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej;
- 4) postępowanie przed użyciem lub wykorzystaniem środków przymusu bezpośredniego i broni palnej i po ich użyciu lub wykorzystaniu;
- 5) dokumentowanie użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Art. 2. 1. Uprawnieni do używania lub wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej są:

- 1) funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
- 2) funkcjonariusze Agencji Wywiadu;
- 3) funkcjonariusze Biura Ochrony Rządu;
- 4) funkcjonariusze celni;
- 5) funkcjonariusze Centralnego Biura Antykorupcyjnego;
- 6) inspektorzy i pracownicy kontroli skarbowej;
- 7) strażnicy Państwowej Straży Łowieckiej;
- 8) strażnicy Państwowej Straży Rybackiej;
- 9) funkcjonariusze Policji;
- 10) funkcjonariusze i żołnierze Służby Kontrwywiadu Wojskowego;
- 11) funkcjonariusze Służby Więziennej;
- 12) funkcjonariusze i żołnierze Służby Wywiadu Wojskowego;
- 13) strażnicy straży gminnych (miejskich);
- 14) funkcjonariusze Straży Granicznej;
- 15) strażnicy Straży Leśnej;
- 16) strażnicy Straży Marszałkowskiej;
- 17) funkcjonariusze straży ochrony kolei;
- 18) funkcjonariusze Straży Parku;

19) żołnierze Żandarmerii Wojskowej lub wojskowych organów porządkowych;

20) pracownicy ochrony uprawnieni do użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.);

21) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego.

2. Uprawnieni do używania lub wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego są:

1) członkowie służby porządkowej, o których mowa w ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611);

2) pracownicy zakładów poprawczych, schronisk dla nieletnich lub młodzieżowych ośrodków wychowawczych.

Art. 3. Ustawy nie stosuje się do przymusu bezpośredniego lub zasad użycia lub wykorzystania broni palnej, o których mowa w:

1) ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r. poz. 461, z późn. zm.);

2) ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012 r. poz. 1356);

3) ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 67, z późn. zm.) - w zakresie działań podejmowanych wobec statków morskich i powietrznych;

4) ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1375);

5) ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.);

6) ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.);

7) ustawie z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (Dz. U. z 2014 r. poz. 24).

Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) broni palnej - należy przez to rozumieć broń palną bojową, o której mowa w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576);

2) doprowadzeniu - należy przez to rozumieć czynności podejmowane w celu przemieszczenia:

- a) osoby zatrzymanej, ujętej lub przymusowo doprowadzanej do właściwych organów lub instytucji w trybie i w przypadkach określonych w przepisach odrębnych,
 - b) cudzoziemca pobranego ze strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia,
 - c) cudzoziemca do granicy Rzeczypospolitej Polskiej albo od tej granicy do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje wydalony, lub państwa, w którym następuje przekazanie tego cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, na podstawie decyzji właściwego organu,
 - d) cudzoziemca, któremu odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku gdy z wnioskiem o zapewnienie doprowadzenia tego cudzoziemca wystąpił przewoźnik;
- 3) konwoju - należy przez to rozumieć przemieszczanie osób lub mienia, w tym:
- a) osób pobranych z zakładu karnego, aresztu śledczego, zakładu poprawczego, schroniska dla nieletnich, młodzieżowego ośrodka wychowawczego lub policyjnej izby dziecka,
 - b) osób skazanych lub tymczasowo aresztowanych przekazywanych na podstawie umów międzynarodowych,
 - c) wartości pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych,
 - d) broni, amunicji, materiałów lub środków niebezpiecznych, w tym materiałów wybuchowych, chemicznych lub radioaktywnych,
 - e) uzbrojenia, urządzeń i sprzętu wojskowego,
 - f) środków odurzających lub substancji psychotropowych,
 - g) dokumentów lub materiałów zawierających informacje niejawne,
- oraz zespół czynności realizowanych w związku z tym przemieszczaniem przez uprawnionego do używania lub wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej;
- 4) obezwładnieniu - należy przez to rozumieć pozbawienie swobody ruchów lub spowodowanie odwracalnej, krótkotrwałej dysfunkcji kończyn lub zmysłów w celu wyeliminowania zagrożenia ze strony osoby lub zwierzęcia lub przełamania oporu osoby niepodporządkowującej się poleceniom wydawanym na podstawie prawa;
- 5) pododdziale zwartym - należy przez to rozumieć zorganizowaną, jednolicie dowodzoną grupę funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Służby Więziennej lub żołnierzy Żandarmerii Wojskowej, wykonującą działania prewencyjne w razie zagrożenia lub zakłócenia bezpieczeństwa albo porządku publicznego;

- 6) użyciu środka przymusu bezpośredniego - należy przez to rozumieć zastosowanie środka przymusu bezpośredniego wobec osoby;
- 7) użyciu broni palnej - należy przez to rozumieć oddanie strzału w kierunku osoby z zastosowaniem amunicji penetracyjnej;
- 8) ważnych obiektach, urządzeniach lub obszarach - należy przez to rozumieć podlegające ochronie:
- a) obiekty, urządzenia lub obszary:
- istotne dla bezpieczeństwa lub obronności państwa, nienaruszalności granicy państwowej, bezpieczeństwa ruchu kolejowego, gospodarki lub kultury narodowej,
 - centralnych organów państwowych, wymiaru sprawiedliwości, kontroli skarbowej, przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych albo organizacji międzynarodowych,
 - podlegające ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.) lub ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia,
- b) obiekty ujęte w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej, sporządzonym na podstawie art. 5b ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.), oraz wchodzące w ich skład i powiązane z nimi systemy;
- 9) wykorzystaniu środka przymusu bezpośredniego - należy przez to rozumieć zastosowanie środka przymusu bezpośredniego wobec zwierzęcia albo zastosowanie go w celu zatrzymania, zablokowania lub unieruchomienia pojazdu lub pokonania przeszkody;
- 10) wykorzystaniu broni palnej - należy przez to rozumieć oddanie strzału z zastosowaniem amunicji penetracyjnej w kierunku zwierzęcia, przedmiotu, lub w innym kierunku niestwarzającym zagrożenia dla osoby.

Art. 5. Uprawniony do użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej, zwany dalej "uprawnionym", może użyć środka przymusu bezpośredniego lub broni palnej lub wykorzystać je do celów określonych w niniejszej ustawie wyłącznie w zakresie realizacji zadań ustawowych podmiotu, w którym pełni służbę albo w którym jest zatrudniony.

Art. 6. 1. Środków przymusu bezpośredniego używa się lub wykorzystuje się je w sposób niezbędny do osiągnięcia celów tego użycia lub wykorzystania, proporcjonalnie do stopnia zagrożenia, wybierając środek o możliwie jak najmniejszej dolegliwości.

2. Broni palnej używa się lub wykorzystuje się ją wyłącznie, jeżeli użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego:

- 1) okazało się niewystarczające do osiągnięcia celów tego użycia lub wykorzystania lub
- 2) nie jest możliwe ze względu na okoliczności zdarzenia.

Art. 7. 1. Środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej używa się lub wykorzystuje się je w sposób wyrządzający możliwie najmniejszą szkodę.

2. Od użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej należy odstąpić, gdy cel ich użycia lub wykorzystania został osiągnięty.

3. Środków przymusu bezpośredniego używa się lub wykorzystuje się je z zachowaniem szczególnej ostrożności, uwzględniając ich właściwości, które mogą stanowić zagrożenie życia lub zdrowia uprawnionego lub innej osoby.

4. Podejmując decyzję o użyciu lub wykorzystaniu broni palnej, należy postępować ze szczególną rozważą i traktować jej użycie jako środek ostateczny.

Art. 8. W przypadku gdy uzasadniają to okoliczności zdarzenia, uprawniony może użyć jednocześnie więcej niż jednego środka przymusu bezpośredniego lub wykorzystać jednocześnie więcej niż jeden taki środek, na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

Art. 9. 1. Wobec kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, oraz osób o widocznej niepełnosprawności uprawniony może użyć wyłącznie siły fizycznej w postaci technik obezwładnienia.

2. W przypadku, gdy zachodzi konieczność odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie uprawnionego lub innej osoby, a użycie siły fizycznej wobec osoby, o której mowa w ust. 1, jest niewystarczające lub niemożliwe, uprawniony może użyć innych środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej.

3. Użycie środka przymusu bezpośredniego w przypadku, o którym mowa w ust. 2, następuje z uwzględnieniem jego właściwości oraz stanu osoby, wobec której ma być użyty.

Art. 10. 1. W przypadku gdy w wyniku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej nastąpiła śmierć osoby bądź nastąpiło zranienie osoby w wyniku użycia lub wykorzystania broni palnej, właściwy przełożony lub osoba pełniąca służbę dyżurną - niezależnie od obowiązków, o których mowa w art. 39 ust. 1 - niezwłocznie zapewnia także uprawnionemu niezbędną pomoc, w szczególności psychologiczną lub prawną.

2. Pomoc prawna, o której mowa w ust. 1, polega na zwrocie kosztów poniesionych na ochronę prawną do wysokości wynagrodzenia jednego obrońcy, określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 oraz art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.), jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko uprawnionemu o czyn popełniony w związku z użyciem lub wykorzystaniem środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej, którego następstwem była śmierć osoby bądź zranienie osoby w wyniku użycia lub wykorzystania broni palnej, zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu niepopelnienia przestępstwa lub braku ustawowych znamion czynu zabronionego.

Rozdział 2

Środki przymusu bezpośredniego

Art. 11. Środków przymusu bezpośredniego można użyć lub wykorzystać je w przypadku konieczności podjęcia co najmniej jednego z następujących działań:

- 1) wyegzekwowania wymaganego prawem zachowania zgodnie z wydanym przez uprawnionego poleceniem;
- 2) odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie, zdrowie lub wolność uprawnionego lub innej osoby;
- 3) przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do zamachu na życie, zdrowie lub wolność uprawnionego lub innej osoby;
- 4) przeciwdziałania naruszeniu porządku lub bezpieczeństwa publicznego;
- 5) przeciwdziałania bezpośredniemu zamachowi na ochraniane przez uprawnionego obszary, obiekty lub urządzenia;
- 6) ochrony porządku lub bezpieczeństwa na obszarach lub w obiektach chronionych przez uprawnionego;
- 7) przeciwdziałania zamachowi na nienaruszalność granicy państwowej w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej;
- 8) przeciwdziałania niszczeniu mienia;
- 9) zapewnienia bezpieczeństwa konwoju lub doprowadzenia;
- 10) ujęcia osoby, udaremnienia jej ucieczki lub pościgu za tą osobą;
- 11) zatrzymania osoby, udaremnienia jej ucieczki lub pościgu za tą osobą;
- 12) pokonania biernego oporu;
- 13) pokonania czynnego oporu;
- 14) przeciwdziałania czynnościom zmierzającym do autoagresji.

Art. 12. 1. Środkami przymusu bezpośredniego są:

1) siła fizyczna w postaci technik:

- a) transportowych,
- b) obrony,
- c) ataku,
- d) obezwładnienia;

2) kajdanki:

- a) zakładane na ręce,
- b) zakładane na nogi,
- c) zespolone;

3) kaftan bezpieczeństwa;

4) pas obezwładniający;

5) siatka obezwładniająca;

6) kask zabezpieczający;

7) pałka służbowa;

8) wodne środki obezwładniające;

9) pies służbowy;

10) koń służbowy;

11) pociski niepenetracyjne;

12) chemiczne środki obezwładniające w postaci:

- a) ręcznych miotaczy substancji obezwładniających,
- b) plecakowych miotaczy substancji obezwładniających,
- c) granatów łzawiących,
- d) innych urządzeń przeznaczonych do miotania środków obezwładniających;

13) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej;

14) cela zabezpieczająca;

15) izba izolacyjna;

16) pokój izolacyjny;

17) kolczątka drogowa i inne środki służące do zatrzymywania oraz unieruchamiania pojazdów mechanicznych;

18) pojazdy służbowe;

19) środki przeznaczone do pokonywania zamknięć budowlanych i innych przeszkód, w tym materiały wybuchowe;

20) środki pirotechniczne o właściwościach ogłuszających lub oślniewających.

2. Środki przymusu bezpośredniego, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b-d, pkt 5, 7, 8 i 11-13, można wykorzystać także wobec zwierzęcia, którego zachowanie zagraża bezpośrednio życiu lub zdrowiu uprawnionego lub innej osoby.

Art. 13. 1. Środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2-4 i 6, można użyć także prewencyjnie w celu zapobieżenia ucieczce osoby ujętej, doprowadzanej, zatrzymanej, konwojowanej lub umieszczonej w strzeżonym ośrodku, areszcie w celu wydalenia lub osoby pozbawionej wolności, a także w celu zapobieżenia objawom agresji lub autoagresji tych osób.

2. Środków przymusu bezpośredniego prewencyjnie nie mogą użyć uprawnieni, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20 i ust. 2 pkt 1.

Art. 14. 1. Siły fizycznej można użyć lub wykorzystać ją w przypadkach, o których mowa w art. 11.

2. Używając siły fizycznej lub wykorzystując siłę fizyczną, nie zadaje się uderzeń, chyba że uprawniony działa w celu odparcia zamachu na życie lub zdrowie własne lub innych osób albo na mienie lub przeciwdziała ucieczce.

Art. 15. 1. Kajdanek można użyć w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-11, 13 i 14.

2. Kajdanek można użyć także na polecenie sądu lub prokuratora.

3. Kajdanek używa się w celu częściowego unieruchomienia kończyn.

4. Kajdanki zakłada się na ręce trzymane z tyłu.

5. Kajdanek zespolonych lub kajdanek zakładanych na nogi można użyć wyłącznie wobec osób:

1) agresywnych;

2) zatrzymanych w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa z użyciem broni palnej, materiałów wybuchowych lub innego niebezpiecznego narzędzia lub przestępstwa, o którym mowa w art. 115 § 20, art. 148 lub art. 258 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.);

3) pozbawionych wolności.

6. W przypadku prewencyjnego użycia kajdanek lub gdy w ocenie uprawnionego prawdopodobieństwo podjęcia próby ucieczki, stawiania czynnego oporu lub wystąpienia zachowania mogącego zagrażać życiu, zdrowiu lub mieniu jest nieznaczne, kajdanki można założyć na ręce trzymane z przodu.

7. Kajdanek zakładanych na nogi używa się równocześnie z kajdankami zakładanymi na ręce.

Art. 16. 1. Kaftana bezpieczeństwa lub pasa obezwładniającego używa się, jeżeli użycie innych środków przymusu bezpośredniego jest niemożliwe albo

może okazać się nieskuteczne, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 3, 4, 6, 10, 11, 13 i 14.

2. Kaftana bezpieczeństwa lub pasa obezwładniającego jednoczęściowego używa się w celu unieruchomienia rąk.

3. Pasa obezwładniającego wieloczęściowego używa się w celu unieruchomienia osoby.

4. Użycie kaftana bezpieczeństwa lub pasa obezwładniającego nie może utrudniać oddychania lub tamować obiegu krwi.

5. W przypadku użycia kaftana bezpieczeństwa lub pasa obezwładniającego w stosunku do nieletniego lub kobiety o widocznej ciąży, osobie tej należy niezwłocznie zapewnić pomoc medyczną, a dalsze użycie tych środków uzależnia się od opinii osoby udzielającej tej pomocy.

Art. 17. 1. Kasku zabezpieczającego można użyć w przypadku, o którym mowa w art. 11 pkt 14.

2. Kasku zabezpieczającego używa się w celu zapobieżenia samookaleczeniu głowy, po uprzednim założeniu pasa obezwładniającego jednoczęściowego lub kaftana bezpieczeństwa albo kajdanek na ręce trzymane z tyłu.

Art. 18. 1. Siatki obezwładniającej można użyć lub ją wykorzystać, jeżeli użycie innych środków przymusu bezpośredniego jest niemożliwe albo może okazać się nieskuteczne, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2-5, 7, 10 i 11.

2. Siatki obezwładniającej używa się w celu unieruchomienia osoby lub wykorzystuje się ją w celu unieruchomienia zwierzęcia.

3. Siatkę obezwładniającą miota się z broni palnej albo innych urządzeń albo zarzuca się ją ręcznie.

Art. 19. 1. Pałki służbowej można użyć lub wykorzystać ją w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-11 i 13.

2. Pałki służbowej nie stosuje się wobec osób:

1) w stosunku do których użyto środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2-5,

2) obezwładnionych wskutek użycia środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 13

- z wyjątkiem dźwigni transportowych stosowanych przy użyciu pałki służbowej.

3. Pałki służbowej używa się do obezwładnienia osoby przez zadanie bólu fizycznego lub do zablokowania kończyn albo wykorzystuje się ją w celu obezwładnienia zwierzęcia.

4. Palką służbową nie zadaje się uderzeń i pchnięć w głowę, szyję, brzuch i nieumięśnione oraz szczególnie wrażliwe części ciała, z wyjątkiem sytuacji gdy zachodzi konieczność odparcia zamachu stwarzającego bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia uprawnionego lub innej osoby.

Art. 20. 1. Wodnych środków obezwładniających można użyć lub je wykorzystać przez zastosowanie urządzeń do tego przeznaczonych, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1, 2, 4, 8, 12 i 13.

2. Wodnych środków obezwładniających używa się w celu krótkotrwałego obezwładnienia osoby lub wykorzystuje się je w celu krótkotrwałego obezwładnienia zwierzęcia.

3. Wodnych środków obezwładniających można użyć także z dodatkiem środka łzawiącego lub barwiącego.

Art. 21. 1. Psa służbowego można użyć w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2, 5-7, 9-11 i 13.

2. Psa służbowego używa się, gdy ma założony kaganiec, chyba że:

1) został wytresowany do działania bez kagańca;

2) użycie psa służbowego służy do:

a) odparcia zamachu na życie lub zdrowie uprawnionego lub innej osoby,

b) wykonywania czynności służbowych wobec osób, w stosunku do których użycie broni palnej jest dopuszczalne w przypadkach, o których mowa w:

– art. 45 pkt 1 lit. a-c, pkt 2 i 3,

– art. 45 pkt 1 lit. a-c i pkt 2 - gdy uprawnionym jest pracownik ochrony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20.

Art. 22. 1. Konia służbowego można użyć w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2, 4, 7, 8, 12 i 13.

2. Konia służbowego używa się do kontroli przemieszczania się grupy osób, wykorzystując jego masę.

Art. 23. 1. Pocisków niepenetracyjnych miotanych z broni palnej lub urządzeń do tego przeznaczonych można użyć lub wykorzystać je w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2-5, 7-11 i 13.

2. W przypadku zbiorowego zakłócenia porządku publicznego użycie pocisków niepenetracyjnych poprzedza się strzałem ostrzegawczym lub salwą ostrzegawczą w bezpiecznym kierunku, z wyjątkiem sytuacji, gdy miałyby to nastąpić w pomieszczeniach, obiektach aresztu śledczego, zakładu karnego, strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia.

3. Pocisków niepenetracyjnych używa się w celu obezwładnienia osób lub wykorzystuje się w celu obezwładnienia zwierzęcia przez zadanie bólu fizycznego, przy czym nie celuje się w głowę lub szyję.

Art. 24. 1. Chemicznych środków obezwładniających w postaci ręcznych miotaczy substancji obezwładniających, plecakowych miotaczy substancji obezwładniających, granatów łzawiących oraz innych urządzeń przeznaczonych do miotania środków obezwładniających można użyć lub wykorzystać je w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-13.

2. Chemicznych środków obezwładniających używa się lub wykorzystuje się je w celu krótkotrwałego zakłócenia orientacji przestrzennej lub obezwładnienia.

3. Chemicznych środków obezwładniających nie używa się wobec osób, w stosunku do których użyto środków, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2-5 lub 13.

Art. 25. 1. Przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej można użyć lub wykorzystać je w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2, 3, 5, 7-11 i 13.

2. Przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej używa się w celu krótkotrwałego obezwładnienia osoby lub wykorzystuje się w celu krótkotrwałego obezwładnienia zwierzęcia, jeżeli użycie innych środków przymusu bezpośredniego jest niemożliwe albo może okazać się nieskuteczne.

3. Przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej nie używa się wobec osób, w stosunku do których użyto środków, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2-5.

4. Używając przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, nie celuje się w głowę.

5. Użycie lub wykorzystanie przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA przez uprawnionych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13, 16, 17, 20 i 21, wymaga dopuszczenia do posiadania tych przedmiotów, w rozumieniu art. 30 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

Art. 26. 1. W celi zabezpieczającej można umieścić osobę pozbawioną wolności w celu jej czasowego odosobnienia, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 5, 6, 8, 9 i 12-14.

2. Osoba pozbawiona wolności nie może być umieszczona w celi zabezpieczającej na okres dłuższy niż 48 godzin.
3. W celi zabezpieczającej można umieścić więcej niż jedną osobę pozbawioną wolności tylko w przypadku, gdy bezpieczne odosobnienie tych osób w innych pomieszczeniach jest niemożliwe.
4. W przypadku braku możliwości umieszczenia osoby pozbawionej wolności w celi zabezpieczającej można tę osobę umieścić w innym pomieszczeniu zapewniającym odosobnienie.

Art. 27. 1. W izbie izolacyjnej można umieścić nieletniego w celu jego czasowego odosobnienia, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2 i 14.

2. Nieletni nie może być umieszczony w izbie izolacyjnej na okres dłuższy niż 48 godzin, a nieletni, który nie ukończył 14 lat, na okres dłuższy niż 12 godzin.

3. Izba izolacyjna jest pomieszczeniem dźwiękochłonnym i monitorowanym.

Art. 28. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki, jakim powinna odpowiadać celi zabezpieczająca oraz izba izolacyjna, w tym ich budowę i wyposażenie, minimalną powierzchnię pomieszczeń cel i izb oraz warunki lokalizacji tych pomieszczeń,
- 2) okres przechowywania, sposób archiwizowania lub brakowania dokumentacji dotyczącej osób umieszczonych w celi zabezpieczającej oraz izbie izolacyjnej, a także formy tej dokumentacji,
- 3) warunki oraz organizację umieszczania w celi zabezpieczającej oraz izbie izolacyjnej osób kierując się potrzebą zapewnienia poszanowania praw osób, które są umieszczane w celi zabezpieczającej lub izbie izolacyjnej.

Art. 29. 1. W pokoju izolacyjnym można umieścić cudzoziemca przebywającego w strzeżonym ośrodku w celu czasowego odosobnienia tego cudzoziemca, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 3, 4, 6, 8 i 14.

2. Cudzoziemiec nie może być umieszczony w pokoju izolacyjnym na okres dłuższy niż 48 godzin.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) warunki, jakim powinien odpowiadać pokój izolacyjny, w tym jego budowę i wyposażenie, minimalną powierzchnię tego pokoju oraz warunki jego lokalizacji,
 - 2) okres przechowywania, sposób archiwizowania lub brakowania dokumentacji dotyczącej osób umieszczonych w pokoju izolacyjnym, a także formy tej dokumentacji,

3) organizację umieszczania cudzoziemca w pokoju izolacyjnym kierując się potrzebą zapewnienia poszanowania praw cudzoziemców, którzy są umieszczani w pokoju izolacyjnym.

Art. 30. 1. Kolczatkę drogową i inne środki służące do zatrzymywania oraz unieruchamiania pojazdów mechanicznych można wykorzystać w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 7, 10 i 11.

2. Do środków, o których mowa w ust. 1, nie zalicza się kolczatek drogowych połączonych z gruntem oraz zintegrowanych ze szlabanem, a także innych przedmiotów umożliwiających zatrzymywanie pojazdów wykorzystywanych na obszarach i w obiektach podlegających ochronie.

3. Środki, o których mowa w ust. 1, wykorzystuje umundurowany uprawniony w celu zatrzymania pojazdu albo unieruchomienia zatrzymanego pojazdu, gdy zachodzi obawa oddalenia się go z miejsca zatrzymania.

4. Wykorzystanie środków, o których mowa w ust. 1, w celu zatrzymania pojazdu poprzedza się:

1) sygnałem do zatrzymania pojazdu danym przez umundurowanego uprawnionego w sposób zrozumiały i widoczny dla kierującego zatrzymywanym pojazdem;

2) wstrzymaniem ruchu drogowego w obu kierunkach w odległości nie mniejszej niż 100 m od środków, o których mowa w ust. 1.

5. W przypadku blokowania drogi oznakowanym pojazdem służbowym można odstąpić od wstrzymania ruchu drogowego.

6. Kolczatki drogowej nie wykorzystuje się w celu zatrzymania pojazdu jednośladowego.

Art. 31. 1. Pojazd służbowy można wykorzystać w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2, 3, 7 i 9-11, jeżeli porusza się jako:

1) pojazd uprzywilejowany, w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 i 1448);

2) pojazd służbowy jadący w kolumnie pojazdów uprzywilejowanych.

2. Pojazd służbowy wykorzystuje się w celu zatrzymania lub zablokowania innego pojazdu albo pokonania przeszkody.

Art. 32. 1. Środki przeznaczone do pokonywania zamknięć budowlanych i innych przeszkód, w tym materiały wybuchowe, można wykorzystać w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2, 3, 5, 6, 10, 11 i 14.

2. Środki przeznaczone do pokonywania zamknięć budowlanych i innych przeszkód wykorzystuje się w celu umożliwienia uprawnionym wejścia do pomieszczeń lub innych miejsc, jeżeli:

- 1) użycie lub wykorzystanie innych środków przymusu bezpośredniego mogłoby powodować zagrożenie życia lub zdrowia uprawnionego lub innej osoby lub
- 2) wejście uprawnionych do pomieszczeń lub innych miejsc jest niemożliwe bez wykorzystania tych środków.

Art. 33. 1. Środków pirotechnicznych o właściwościach ogłuszających lub oślniewających można użyć w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2, 3, 5, 6, 10, 11 i 14.

2. Do środków pirotechnicznych o właściwościach ogłuszających lub oślniewających zalicza się w szczególności granaty hukowo-błyskowe, także z zawartością gazu łzawiącego, petardy oraz granaty dymne.

3. Środków pirotechnicznych o właściwościach ogłuszających lub oślniewających używa się w celu poprawy bezpieczeństwa podczas wykonywania ustawowych zadań przez uprawnionego, w warunkach stwarzających szczególne zagrożenie życia lub zdrowia uprawnionego lub innej osoby.

4. Środki pirotechniczne o właściwościach ogłuszających lub oślniewających służą do ograniczania możliwości działania osób zatrzymywanych przez krótkotrwałe zakłócenie ich orientacji przestrzennej lub odwrócenie ich uwagi od działań uprawnionego, gdy istnieje podejrzenie, że osoby te będą stawiać intensywny opór.

Art. 34. 1. Środków przymusu bezpośredniego można użyć po uprzednim bezskutecznym wezwaniu osoby do zachowania się zgodnego z prawem oraz po uprzedzeniu jej o zamiarze użycia tych środków.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, w przypadku gdy:

- 1) występuje bezpośrednio zagrożenie życia, zdrowia lub wolności uprawnionego lub innej osoby lub
- 2) zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla dobra chronionego prawem, a środków przymusu bezpośredniego używa się prewencyjnie.

Art. 35. 1. Decyzję o użyciu lub wykorzystaniu środków przymusu bezpośredniego uprawniony podejmuje samodzielnie.

2. Decyzję o użyciu lub wykorzystaniu środków przymusu bezpośredniego przez uprawnionego będącego funkcjonariuszem Służby Więziennej podejmuje:

- 1) Dyrektor Generalny Służby Więziennej;
- 2) właściwy miejscowo dyrektor okręgowy Służby Więziennej;
- 3) właściwy miejscowo dyrektor zakładu karnego;

- 4) właściwy miejscowo dyrektor aresztu śledczego;
- 5) właściwy miejscowo kierownik oddziału podległego podmiotom, o których mowa w pkt 1-4;
- 6) właściwy miejscowo komendant ośrodka szkolenia Służby Więziennej;
- 7) właściwy miejscowo komendant ośrodka doskonalenia kadr Służby Więziennej;
- 8) osoba zastępująca podmioty, o których mowa w pkt 1-7;
- 9) funkcjonariusz Służby Więziennej wyznaczony jako dowodzący - w przypadku wykonywania czynności służbowych poza jednostką organizacyjną Służby Więziennej przez kilku funkcjonariuszy;
- 10) funkcjonariusz Służby Więziennej - wyłącznie w przypadku usiłowania bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie uprawnionej lub innej osoby, usiłowania ucieczki przez osobę pozbawioną wolności, a także w pościgu za nią lub osobą, która dokonała bezpośredniego, bezprawnego zamachu na obiekty zakładu karnego lub aresztu śledczego.

3. Decyzję o użyciu lub wykorzystaniu środków przymusu bezpośredniego przez uprawnionego będącego pracownikiem zakładu poprawczego, schroniska dla nieletnich lub młodzieżowego ośrodka wychowawczego podejmuje:

- 1) dyrektor zakładu, schroniska lub ośrodka, w których nieletni jest umieszczony, albo - w razie nieobecności tego dyrektora - zastępujący go pracownik pedagogiczny;
- 2) inny pracownik zakładu, schroniska lub ośrodka, w których nieletni jest umieszczony - w razie bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie uprawnionego lub innej osoby.

4. Decyzję o użyciu lub wykorzystaniu środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3, 4, 6, 8, pkt 12 lit. b-d oraz pkt 14 i 15, podejmują w przypadku:

1) Policji:

- a) kierownik jednostki organizacyjnej Policji albo osoby przez niego upoważnione, a w razie ich nieobecności - dyżurny jednostki,
- b) podczas konwoju, doprowadzenia lub wykonywania innych zadań służbowych przez grupę funkcjonariuszy - dowódca konwoju lub grupy funkcjonariuszy wykonującej doprowadzenie lub inne zadania służbowe,
- c) wobec użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 8 lub pkt 12 lit. b-d, Komendant Główny Policji, Komendant Centralnego Biura Śledczego Policji, właściwy miejscowo komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji albo osoby przez nich upoważnione;

- 2) Straży Granicznej - Komendant Główny Straży Granicznej, właściwy miejscowo komendant oddziału Straży Granicznej, komendant dywizjonu Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej albo osoby przez nich upoważnione, a w razie ich nieobecności - dyżurny operacyjny lub kierownik zmiany;
 - 3) Biura Ochrony Rządu - szef komórki organizacyjnej albo osoby przez niego upoważnione, a w razie ich nieobecności - oficer operacyjny Biura Ochrony Rządu;
 - 4) Żandarmerii Wojskowej - Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej, właściwy miejscowo komendant jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej albo osoby przez nich upoważnione, a w razie ich nieobecności - oficer dyżurny tej jednostki organizacyjnej;
 - 5) wojskowych organów porządkowych - właściwy miejscowo dowódca garnizonu, dowódca jednostki wojskowej albo osoby przez nich upoważnione;
 - 6) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego - kierownik właściwej jednostki organizacyjnej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo osoby przez niego upoważnione;
 - 7) Służby Kontrwywiadu Wojskowego - kierownik właściwej jednostki organizacyjnej Służby Kontrwywiadu Wojskowego albo osoby przez niego upoważnione, a w razie ich nieobecności - oficer operacyjny Służby Kontrwywiadu Wojskowego;
 - 8) Straży Marszałkowskiej - Komendant Straży Marszałkowskiej lub zastępca Komendanta Straży Marszałkowskiej, a w razie ich nieobecności - dowódca zmiany Straży Marszałkowskiej;
 - 9) kontroli skarbowej - kierownik właściwej miejscowo wyodrębnionej komórki organizacyjnej kontroli skarbowej, o której mowa w art. 11g ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214, z późn. zm.).
5. Decyzję o użyciu środka przymusu bezpośredniego, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 16, podejmuje Komendant Główny Straży Granicznej, właściwy miejscowo komendant oddziału Straży Granicznej, komendant dywizjonu Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej, kierownik strzeżonego ośrodka albo osoby przez nich upoważnione, a w razie ich nieobecności - dyżurny operacyjny lub kierownik zmiany.
6. Decyzję o użyciu lub wykorzystaniu środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3 lub 4, przez uprawnionego będącego funkcjonariuszem Centralnego Biura Antykorupcyjnego podejmuje funkcjonariusz kierujący działaniami, w trakcie których zachodzi konieczność zastosowania tych środków.

Art. 36. 1. W przypadku gdy w wyniku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego nastąpiło zranienie osoby lub wystąpiły inne widoczne objawy zagrożenia życia lub zdrowia tej osoby, uprawniony udziela jej niezwłocznie pierwszej pomocy, a w razie potrzeby zapewnia wezwanie kwalifikowanej pierwszej pomocy lub podmiotów świadczących medyczne czynności ratunkowe.

2. Uprawniony może odstąpić od udzielenia pierwszej pomocy, w przypadku gdy zachodzi jedna z następujących okoliczności:

1) udzielenie tej pomocy może zagrozić życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu uprawnionego lub innej osoby;

2) udzielenie tej pomocy spowodowałoby konieczność zaniechania przez uprawnionego czynności ochronnych wobec osób, ważnych obiektów, urządzeń lub obszarów lub w ramach konwoju lub doprowadzenia;

3) udzielenie pomocy osobie poszkodowanej zostało zapewnione przez inne osoby lub podmioty zobowiązane do jej udzielenia.

3. W przypadku odstąpienia od udzielenia pierwszej pomocy lub gdy osoba poszkodowana sprzeciwia się udzieleniu tej pomocy uprawniony zapewnia wezwanie kwalifikowanej pierwszej pomocy lub podmiotów świadczących medyczne czynności ratunkowe.

4. Uprawniony nie może odstąpić od zapewnienia udzielenia medycznych czynności ratunkowych kobiecie ciężarnej, wobec której użyto środków przymusu bezpośredniego.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, uprawniony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20 albo ust. 2 pkt 1, nie może odstąpić od udzielenia pierwszej pomocy, chyba że zachodzi jedna z okoliczności, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lub 3.

Art. 37. 1. W przypadku gdy w wyniku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego nastąpiło zranienie osoby lub wystąpiły inne widoczne objawy zagrożenia życia lub zdrowia tej osoby albo nastąpiła jej śmierć, zranienie albo śmierć zwierzęcia albo zniszczenie mienia, uprawniony:

1) zabezpiecza miejsce zdarzenia, także przed dostępem osób postronnych;

2) ustala świadków zdarzenia;

3) powiadamia o zdarzeniu właściwego przełożonego lub osobę pełniącą służbę dyżurną.

2. Przepisów ust. 1 pkt 1 i 2:

1) nie stosuje się w przypadku zniszczenia mienia na terenie jednostki organizacyjnej Służby Więziennej;

2) można nie stosować, w przypadku gdy:

- a) zagrożiłoby to życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu uprawnionego lub innej osoby,
- b) spowodowałoby to konieczność zaniechania przez uprawnionego czynności ochronnych wobec osób, ważnych obiektów, urządzeń lub obszarów lub w ramach konwoju lub doprowadzenia do czasu ustania tego zagrożenia lub tej konieczności.

Art. 38. 1. W przypadku gdy w wyniku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego przez uprawnionego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20 albo ust. 2 pkt 1:

- 1) nastąpiło zranienie osoby,
 - 2) wystąpiły inne widoczne objawy zagrożenia życia lub zdrowia tej osoby,
 - 3) nastąpiła śmierć osoby,
 - 4) nastąpiło zniszczenie mienia,
 - 5) nastąpiło zranienie lub śmierć zwierzęcia
- uprawniony jest obowiązany do podjęcia czynności, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz powiadomienia o zdarzeniu właściwej miejscowo jednostki organizacyjnej Policji.
2. Uprawniony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20 albo ust. 2 pkt 1, może odstąpić od podjęcia czynności, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 1 lub 2, w przypadku gdy ich podjęcie mogłoby zagrozić życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu uprawnionego lub innej osoby.

Art. 39. 1. W przypadku gdy w wyniku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego wystąpiły objawy uzasadniające konieczność udzielenia osobie kwalifikowanej pierwszej pomocy lub medycznych czynności ratunkowych albo nastąpiła śmierć tej osoby lub wyrządzona została szkoda w mieniu znacznej wartości, właściwy przełożony lub osoba pełniąca służbę dyżurną niezwłocznie:

- 1) zapewnia w razie potrzeby wezwanie kwalifikowanej pierwszej pomocy lub podmiotów świadczących medyczne czynności ratunkowe osobom poszkodowanym;
- 2) zapewnia zabezpieczenie śladów i dowodów użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego;
- 3) informuje o tym zdarzeniu właściwą miejscowo jednostkę organizacyjną Policji, a w przypadku gdy środków przymusu bezpośredniego użył uprawniony będący żołnierzem właściwą miejscowo jednostkę organizacyjną Żandarmerii Wojskowej.

2. Przełożony uprawnionego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 5, 9, 14 albo 19, lub osoba pełniąca służbę dyżurną powiadamia o zdarzeniu, o którym mowa w ust. 1, właściwego miejscowo prokuratora.

3. Niezależnie od obowiązków, o których mowa w ust. 1, przełożony:

1) ustala, czy użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego nastąpiło zgodnie z prawem;

2) niezwłocznie powiadamia właściwego przełożonego.

Art. 40. 1. O użyciu środków przymusu bezpośredniego wobec nieletniego umieszczonego w młodzieżowym ośrodku wychowawczym, zakładzie poprawczym albo schronisku dla nieletnich dyrektor placówki niezwłocznie powiadamia sędziego rodzinnego sprawującego nadzór nad tą placówką, sąd rodzinny wykonujący środek wychowawczy albo środek poprawczy lub organ, do którego dyspozycji pozostaje nieletni umieszczony w schronisku dla nieletnich.

2. O użyciu środków przymusu bezpośredniego wobec nieletniego umieszczonego w policyjnej izbie dziecka kierownik izby powiadamia sąd rodzinny sprawujący nadzór nad wykonywaniem czynności, o których mowa w art. 32e–32h ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.3)), a w przypadku, o którym mowa w art. 32h tej ustawy, powiadamia również sąd rodzinny, na obszarze właściwości którego znajduje się policyjna izba dziecka.

Art. 41. Środki przymusu bezpośredniego mogą być użyte lub wykorzystane przez pododdział zwarty.

Art. 42. 1. Zgody na użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego przez pododdział zwarty udzielają w przypadku:

1) Policji - Komendant Główny Policji, właściwy miejscowo komendant wojewódzki (Stołeczny) albo osoby przez nich upoważnione;

2) Straży Granicznej - Komendant Główny Straży Granicznej, właściwy miejscowo komendant oddziału Straży Granicznej albo osoby przez nich upoważnione;

3) Służby Więziennej - Dyrektor Generalny Służby Więziennej, właściwy miejscowo dyrektor okręgowy Służby Więziennej, właściwy miejscowo dyrektor zakładu karnego albo aresztu śledczego albo osoby przez nich upoważnione;

4) Żandarmerii Wojskowej - Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej, właściwy miejscowo komendant oddziału Żandarmerii Wojskowej albo osoby przez nich upoważnione.

2. Zgody na użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego przez pododdział zwarty może udzielić także jego dowódca, gdy zwłoka w użyciu lub wykorzystaniu tych środków groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia uprawnionego, innej osoby lub mienia lub niebezpieczeństwem zamachu na ważne obiekty, urządzenia lub obszary.

Art. 43. 1. Użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego przez pododdział zwarty następuje na rozkaz dowódcy tego pododdziału.

2. Bezpośrednio przed wydaniem rozkazu użycia środków przymusu bezpośredniego przez pododdział zwarty jego dowódca wzywa do zachowania zgodnego z prawem, w szczególności do porzucenia broni lub innego niebezpiecznego przedmiotu lub do zaniechania stosowania przemocy, a następnie uprzedza o możliwości użycia środków przymusu bezpośredniego w przypadku niepodporządkowania się temu wezwaniu.

3. W przypadku braku możliwości nawiązania kontaktu z dowódcą lub w sytuacji zagrażającej życiu lub zdrowiu uprawnionego lub innej osoby uprawniony wchodzący w skład pododdziału zwanego może użyć środków przymusu bezpośredniego lub wykorzystać te środki na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

4. Zaprzestanie użycia środków przymusu bezpośredniego przez pododdział zwarty następuje na rozkaz dowódcy lub niezwłocznie po osiągnięciu zamierzonego celu.

Art. 44. 1. W przypadku, gdy w wyniku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego przez pododdział zwarty:

- 1) nastąpiło zranienie osoby,
 - 2) wystąpiły inne widoczne objawy zagrożenia życia lub zdrowia tej osoby,
 - 3) nastąpiła śmierć osoby,
 - 4) nastąpiło zniszczenie mienia,
 - 5) nastąpiło zranienie lub śmierć zwierzęcia
- stosuje się przepisy art. 39.

2. O zdarzeniach, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4, dowódca niezwłocznie powiadamia organ lub osobę, która udzieliła zgody na użycie środków przymusu bezpośredniego, albo osobę pełniącą służbę dyżurną, a w przypadku, o którym mowa w art. 42 ust. 2, dowódca pododdziału zwanego powiadamia właściwy podmiot, o którym mowa w art. 42 ust. 1.

Rozdział 3

Broń palna

Art. 45. Broni palnej można użyć, gdy zaistnieje co najmniej jeden z następujących przypadków:

1) konieczność odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na:

a) życie, zdrowie lub wolność uprawnionego lub innej osoby albo konieczność przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do takiego zamachu,

b) ważne obiekty, urządzenia lub obszary albo konieczność przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do takiego zamachu,

c) mienie, który stwarza jednocześnie bezpośrednie zagrożenie życia, zdrowia lub wolności uprawnionego lub innej osoby, albo konieczność przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do takiego zamachu,

d) nienaruszalność granicy państwowej przez osobę, która wymusza przekroczenie granicy państwowej przy użyciu pojazdu, broni palnej lub innego niebezpiecznego przedmiotu,

e) bezpieczeństwo konwoju lub doprowadzenia;

2) konieczność przeciwstawienia się osobie:

a) niepodporządkowującej się wezwaniu do natychmiastowego porzucenia broni, materiału wybuchowego lub innego niebezpiecznego przedmiotu, którego użycie może zagrozić życiu, zdrowiu lub wolności uprawnionego lub innej osoby,

b) która usiłuje bezprawnie odebrać broń palną uprawnionemu lub innej osobie uprawnionej do jej posiadania;

3) bezpośredni pościg za osobą, wobec której:

a) użycie broni palnej było dopuszczalne w przypadkach określonych w pkt 1 lit. a-d i pkt 2,

b) istnieje uzasadnione podejrzenie, że popełniła przestępstwo, o którym mowa w art. 115 § 20, art. 148, art. 156 § 1, art. 163-165, art. 197, art. 252 i art. 280-282 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny;

4) konieczność:

a) ujęcia osoby:

– wobec której użycie broni palnej było dopuszczalne w przypadkach określonych w pkt 1 lit. a-d i pkt 2,

– wobec której istnieje uzasadnione podejrzenie, że popełniła przestępstwo, o którym mowa w art. 115 § 20, art. 148, art. 156 § 1, art. 163-165, art. 197, art. 252 i art. 280-282 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny,

– dokonującej zamachu, o którym mowa w pkt 1 lit. d lub e,

– jeżeli schroniła się w miejscu trudno dostępnym, a z okoliczności zdarzenia wynika, że może użyć broni palnej lub innego niebezpiecznego przedmiotu,

b) ujęcia lub udaremnienia ucieczki osoby zatrzymanej, tymczasowo aresztowanej lub odbywającej karę pozbawienia wolności, jeżeli:

– ucieczka tej osoby stwarza zagrożenie życia lub zdrowia uprawnionego lub innej osoby,

– istnieje uzasadnione podejrzenie, że osoba ta może użyć materiałów wybuchowych, broni palnej lub innego niebezpiecznego przedmiotu,

– pozbawienie wolności nastąpiło w związku z uzasadnionym podejrzeniem lub stwierdzeniem popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 115 § 20, art. 148, art. 156 § 1, art. 163-165, art. 197, art. 252 i art. 280-282 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny,

c) ujęcia lub udaremnienia ucieczki osoby zatrzymanej, tymczasowo aresztowanej lub odbywającej karę pozbawienia wolności w związku z uzasadnionym podejrzeniem lub stwierdzeniem popełnienia lub przygotowania do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w:

– art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.),

– art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 621, 627 i 664),

– art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709, z późn. zm.);

5) konieczność udaremnienia ucieczki osoby pozbawionej wolności z aresztu śledczego lub zakładu karnego oraz osoby konwojowanej lub doprowadzanej, a także pościg za tą osobą.

Art. 46. 1. Broń palna nie może być użyta lub wykorzystana przez pododdział zwarty.

2. W sytuacji zagrażającej życiu lub zdrowiu uprawnionego lub innej osoby uprawniony wchodzący w skład pododdziału zwartego może użyć broni palnej lub wykorzystać ją na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

Art. 47. Broń palną można wykorzystać w przypadku konieczności podjęcia co najmniej jednego z następujących działań:

1) zatrzymanie pojazdu, jeżeli jego działanie zagraża życiu lub zdrowiu uprawnionego lub innej osoby lub stwarza zagrożenie dla ważnych obiektów, urządzeń lub obszarów;

2) pokonanie przeszkody:

a) uniemożliwiającej lub utrudniającej ujęcie osoby albo ratowanie życia lub zdrowia uprawnionego, innej osoby lub ratowanie mienia,

- b) w przypadku naruszenia porządku lub bezpieczeństwa publicznego przez osobę pozbawioną wolności, zatrzymaną lub umieszczoną w strzeżonym ośrodku albo areszcie w celu wydalenia;
- 3) zaalarmowanie lub wezwanie pomocy;
 - 4) neutralizacja przedmiotów lub urządzeń mogących stwarzać niebezpieczeństwo wybuchu, powodujących jednocześnie bezpośrednie zagrożenie zdrowia lub życia uprawnionego lub innej osoby;
 - 5) unieszkodliwienie zwierzęcia, którego zachowanie zagraża bezpośrednio życiu lub zdrowiu uprawnionego lub innej osoby;
 - 6) oddanie strzału ostrzegawczego;
 - 7) zniszczenia lub unieruchomienia bezałogowego statku powietrznego, w przypadkach określonych w ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2016 r. poz. 605 i 904).

Art. 48. 1. Przed użyciem broni palnej uprawniony podejmuje następujące działania:

- 1) identyfikuje swoją formację albo służbę okrzykiem przez wskazanie jej pełnej nazwy lub ustawowego skrótu, a w przypadku uprawnionego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20 - okrzykiem: "Ochrona!";
- 2) wzywa osobę do zachowania zgodnego z prawem, a w szczególności do:
 - a) natychmiastowego porzucenia broni lub innego niebezpiecznego przedmiotu, którego użycie może zagrazić życiu, zdrowiu lub wolności uprawnionego lub innej osoby,
 - b) zaniechania ucieczki,
 - c) odstąpienia od użycia przemocy.
2. W przypadku niepodporządkowania się wezwaniom, o których mowa w ust. 1 pkt 2, uprawniony uprzedza o użyciu broni palnej okrzykiem: "Stój, bo strzelam!", a jeżeli wezwanie to okaże się nieskuteczne, oddaje strzał ostrzegawczy w bezpiecznym kierunku.
3. Od procedury, o której mowa w ust. 1 i 2, lub jej poszczególnych elementów, w szczególności od oddania strzału ostrzegawczego, można odstąpić, jeżeli:
 - 1) ich zrealizowanie groziłoby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia uprawnionego lub innej osoby lub
 - 2) jest to niezbędne dla zapobieżenia wystąpieniu zdarzenia o charakterze terrorystycznym, o którym mowa w art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych (Dz. U. poz. 904), a inne środki ze względu na okoliczności mogłyby okazać się niewystarczające.
4. Przed rozpoczęciem konwoju lub doprowadzenia uprawniony uprzedza osobę pozbawioną wolności, w stosunku do której zgodnie z art. 45 pkt 4 lit. b

i c możliwe jest użycie broni palnej, o możliwości użycia w stosunku do niej broni palnej w przypadku podjęcia przez nią próby ucieczki.

Art. 49. 1. Do postępowania po użyciu lub wykorzystaniu broni palnej stosuje się przepisy art. 36 ust. 1-4, art. 37 ust. 1 i 2 pkt 2, art. 38 oraz art. 39.

2. W przypadku gdy w wyniku użycia lub wykorzystania broni palnej nastąpiło zranienie osoby lub wystąpiły inne widoczne objawy zagrożenia życia lub zdrowia tej osoby, uprawniony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20, może odstąpić od udzielenia pierwszej pomocy, jeżeli:

1) udzielenie tej pomocy może zagrozić życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu uprawnionego lub innej osoby;

2) udzielenie pomocy osobie poszkodowanej zostało zapewnione przez inne osoby lub podmioty zobowiązane do jej udzielenia.

3. W przypadku odstąpienia od udzielenia pierwszej pomocy lub gdy osoba poszkodowana sprzeciwia się udzieleniu tej pomocy uprawniony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20, zapewnia wezwanie kwalifikowanej pierwszej pomocy lub podmiotów świadczących medyczne czynności ratunkowe.

Art. 50. O każdym przypadku użycia lub wykorzystania broni palnej uprawniony niezwłocznie powiadamia przełożonego lub osobę pełniącą służbę dyżurną, a uprawniony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20, także właściwą miejscowo jednostkę organizacyjną Policji.

Rozdział 4

Dokumentowanie użycia i wykorzystania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej

Art. 51. 1. Uprawniony dokumentuje w notatce użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej.

2. Uprawniony przekazuje notatkę przełożonemu w przypadku użycia lub wykorzystania:

1) środków przymusu bezpośredniego - gdy skutkiem tego użycia lub wykorzystania było zranienie osoby lub wystąpienie innych widocznych objawów zagrożenia życia lub zdrowia tej osoby albo jej śmierć, zranienie albo śmierć zwierzęcia albo zniszczenie mienia;

2) broni palnej - niezależnie od skutku tego użycia lub wykorzystania.

3. W przypadku użycia środka przymusu bezpośredniego wobec nieletniego umieszczonego w zakładzie poprawczym, schronisku dla nieletnich, młodzieżowym ośrodku wychowawczym lub policyjnej izbie dziecka

uprawniony każdorazowo przekazuje przełożonemu notatkę, niezależnie od rodzaju i skutku użycia środka przymusu bezpośredniego.

4. Uprawniony może dokumentować w notatniku służbowym użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej, gdy nie nastąpiły skutki, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

Art. 52. 1. Uprawniony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11, nie dokumentuje prewencyjnego użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego, chyba że skutkowało to zranieniem osoby lub wystąpieniem innych widocznych objawów zagrożenia życia lub zdrowia tej osoby albo jej śmiercią lub szkodą w mieniu.

2. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego przez pododdział zwarty jego dowódca dokumentuje niezwłocznie po zakończeniu działań tego pododdziału, w trakcie których nastąpiło to użycie lub wykorzystanie, sporządzając notatkę, którą przekazuje organowi lub osobie, która udzieliła zgody na użycie tych środków.

3. Uprawniony, o którym mowa w art. 46 ust. 2, dokumentuje użycie broni palnej na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

Art. 53. Po sporządzeniu notatki uprawniony, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20, przekazuje ją w celu umieszczenia w ewidencji, o której mowa w art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia.

Art. 54. 1. W przypadku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego, którego skutkiem było zranienie osoby lub wystąpienie innych widocznych objawów zagrożenia życia lub zdrowia tej osoby albo jej śmierć, zranienie albo śmierć zwierzęcia albo zniszczenie mienia, notatka zawiera:

- 1) służbowe dane identyfikacyjne uprawnionego;
- 2) określenie czasu i miejsca użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego;
- 3) następujące dane osoby, wobec której użyto środków przymusu bezpośredniego:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) serię i numer dokumentu tożsamości,
 - c) datę urodzenia,
 - d) w przypadku osoby osadzonej w zakładzie karnym albo areszcie śledczym - dane, o których mowa w lit. a i c, oraz imię ojca;
- 4) określenie celu użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego;

- 5) informację o przyczynie użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego;
- 6) określenie użytych lub wykorzystanych środków przymusu bezpośredniego i sposób ich użycia;
- 7) opis czynności zrealizowanych przed użyciem lub wykorzystaniem środków przymusu bezpośredniego i po użyciu lub wykorzystaniu tych środków;
- 8) opis skutków użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego;
- 9) informację o udzieleniu pierwszej pomocy i jej zakresie lub zapewnieniu wezwania kwalifikowanej pierwszej pomocy lub podmiotów świadczących medyczne czynności ratunkowe;
- 10) następujące dane ustalonych świadków zdarzenia:
 - a) imię i nazwisko oraz serię i numer dokumentu tożsamości albo
 - b) służbowe dane identyfikacyjne, jeżeli świadkiem zdarzenia był uprawniony;
- 11) podpis uprawnionego.

2. Jeżeli uzyskanie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 3, było niemożliwe, w notatce podaje się przyczyny ich nieumieszczenia.

3. W przypadku gdy w wyniku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego nie nastąpiły skutki, o których mowa w ust. 1, notatka zawiera tylko informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1-6 i 11 oraz ust. 2.

Art. 55. 1. W przypadku broni palnej do treści notatki stosuje się przepisy:

- 1) art. 54 ust. 1 i 2, jeżeli notatka dokumentuje użycie broni palnej;
 - 2) art. 54 ust. 1 pkt 1, 2, 5, 7 i 11, jeżeli notatka dokumentuje wykorzystanie broni palnej.
2. Notatka dokumentująca użycie lub wykorzystanie broni palnej zawiera także określenie nazwy, typu i numeru seryjnego użytej lub wykorzystanej broni palnej oraz rodzaju i ilości użytej amunicji.

Art. 56. W przypadku użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego przez pododdział zwarty do treści notatki sporządzanej przez jego dowódcę stosuje się przepisy art. 54 ust. 1 pkt 1-3, 5, 6, 8, 10 i 11 oraz uwzględnia się w niej:

- 1) informację o organie lub osobie, która udzieliła zgody na użycie tych środków;
- 2) opis postępowania poprzedzającego użycie lub wykorzystanie tych środków;
- 3) określenie sposobu realizacji działań podjętych w sytuacji, gdy wszelka zwłoka w użyciu lub wykorzystaniu środków przymusu bezpośredniego groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia

uprawnionego lub innej osoby, mienia lub niebezpieczeństwem dokonania zamachu na ważne obiekty, urzędzenia lub obszary;
4) informację o liczebności pododdziału zwartego.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 57. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w dziale IV tytuł rozdziału 4 otrzymuje brzmienie:

"Użycie środków przymusu bezpośredniego wobec nieletniego umieszczonego w zakładzie poprawczym, w schronisku dla nieletnich, młodzieżowym ośrodku, wychowawczym";

2) art. 95a otrzymuje brzmienie:

"Art.95a. §1. W razie bezskuteczności środków oddziaływania psychologiczno-pedagogicznego, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 6, 8, 10 i 12-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), wobec nieletniego umieszczonego w zakładzie poprawczym, schronisku dla nieletnich lub młodzieżowym ośrodku wychowawczym można użyć środka przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej.

§2. Wobec nieletniego umieszczonego w zakładzie poprawczym lub schronisku dla nieletnich, gdy użycie siły fizycznej jest niewystarczające, w przypadku usiłowania targnięcia się tego nieletniego na życie lub zdrowie własne albo innej osoby, można użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3, 4 lub 15 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

§3. Użycie i dokumentowanie użycia środków przymusu bezpośredniego odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

3) uchyla się art. 95b;

4) w art. 95c uchyla się § 1.

Art. 58. W ustawie z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 189, poz. 1471 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 200, poz. 1322) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 23 pkt 10 i 11 otrzymują brzmienie:

"10) noszenia broni palnej krótkiej i broni sygnałowej;

11) noszenia kajdanek zakładanych na ręce, ręcznych miotaczy substancji obezwładniających, pałki służbowej i przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej.";

2) w art. 23a:

a) ust. 1-3 otrzymują brzmienie:

"1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3 i 8-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), strażnik Państwowej Straży Rybackiej może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a i pkt 2 oraz w art. 47 pkt 1, 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, strażnik Państwowej Straży Rybackiej może użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.",

b) uchyla się ust. 4,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

"5. Do wykonywania przez strażnika Państwowej Straży Rybackiej czynności, o których mowa w art. 23, stosuje się odpowiednio przepisy o Policji.",

d) uchyla się ust. 7,

e) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

"8. Na sposób przeprowadzania czynności, o których mowa w art. 23, przysługuje zażalenie do prokuratora.",

f) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

"10. Minister właściwy do spraw rybołówstwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki:

1) współdziałania Państwowej Straży Rybackiej z Policją - mając na względzie ustawowe zadania tych podmiotów oraz konieczność zapewnienia poprawnej i skutecznej współpracy;

2) posiadania, przechowywania i ewidencjonowania broni palnej i sygnałowej oraz amunicji do niej oraz środków przymusu bezpośredniego, a także sprawowania przez Policję nadzoru w tym zakresie nad Strażą - mając na względzie konieczność uniemożliwienia dostępu do broni, amunicji i środków przymusu bezpośredniego osobom trzecim, potrzebę ochrony ewidencji przed uszkodzeniem, zniszczeniem lub utratą, a także zapewnienie efektywnego nadzoru nad Strażą."

Art. 59. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687, ze zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 16 otrzymuje brzmienie:

"Art.16. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 8-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), policjanci mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1-13 i 17-20 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2, 3 i pkt 4 lit. a i b oraz w art. 47 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, policjanci mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

2) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

"Art.16a. Wobec nieletniego doprowadzonego do policyjnej izby dziecka, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 8 i 10-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, policjanci mogą użyć środka przymusu bezpośredniego, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a i b, pkt 3, 4, 6, 7, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy.";

3) uchyla się art. 17;

4) w art. 18:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. W razie zagrożenia bezpieczeństwa publicznego lub zakłócenia porządku publicznego, zwłaszcza poprzez sprowadzenie:

1) niebezpieczeństwa powszechnego dla życia, zdrowia lub wolności obywateli,

2) bezpośredniego zagrożenia dla mienia w znacznych rozmiarach,

3) bezpośredniego zagrożenia obiektów lub urządzeń ważnych dla bezpieczeństwa lub obronności państwa, siedzib centralnych organów państwowych albo wymiaru sprawiedliwości, obiektów gospodarki lub kultury narodowej oraz przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych albo organizacji międzynarodowych, a także obiektów dozorowanych przez uzbrojoną formację ochronną utworzoną na podstawie odrębnych przepisów,

4) zagrożenia przestępstwem o charakterze terrorystycznym bądź jego dokonania w stosunku do obiektów mających szczególne znaczenie dla bezpieczeństwa lub obronności państwa, bądź mogącym skutkować niebezpieczeństwem dla życia ludzkiego

- jeżeli użycie oddziałów i pododdziałów Policji okaże się niewystarczające, do pomocy oddziałom i pododdziałom Policji mogą być użyte oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej "Siłami Zbrojnymi".",

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 3-5 otrzymują brzmienie:

"3. Użycie Sił Zbrojnych, w przypadkach o których mowa w ust. 1, następuje na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wydanego na wniosek Prezesa Rady Ministrów.

4. Pomoc, o której mowa w ust. 1, może być udzielona również w formie prowadzonego samodzielnie przez oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych przeciwdziałania zagrożeniu bądź dokonaniu przestępstwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, w przypadku gdy oddziały i pododdziały Policji nie dysponują możliwościami skutecznego przeciwdziałania tym zagrożeniem.

5. W przypadkach niecierpiących zwłoki decyzję o udzieleniu pomocy, o której mowa w ust. 1 i 4, podejmuje Minister Obrony Narodowej, na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych, określający zakres i formę pomocy, zawiadamiając o niej niezwłocznie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i Prezesa Rady Ministrów.",

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

"7. Żołnierzom oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych kierowanych do pomocy oddziałom i pododdziałom Policji przysługują w zakresie niezbędnym do wykonywania ich zadań, wobec wszystkich osób, uprawnienia policjantów określone w art. 15 i art. 16. Korzystanie z tych uprawnień następuje na zasadach i w trybie określonych dla policjantów.",

e) w ust. 8 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

"2) sposób koordynowania działań podejmowanych przez Policję i Siły Zbrojne w formie określonej w ust. 1 i 4,";

5) w art. 18a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, żołnierzom Żandarmerii Wojskowej przysługują, w zakresie niezbędnym do wykonania ich zadań, wobec wszystkich osób, uprawnienia policjantów określone w art. 15 i art. 16. Korzystanie z tych uprawnień następuje na zasadach i w trybie określonych dla policjantów.";

6) w art. 18b ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Funkcjonariuszom Straży Granicznej skierowanym do wykonywania zadań służbowych polegających na udzielaniu pomocy Policji przysługują, w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań, uprawnienia policjantów określone w art. 15 ust. 1 pkt 1-3 i 4-5a oraz art. 16, z wyjątkiem uprawnienia do używania lub wykorzystywania wodnych środków obywatelskich. Korzystanie z tych uprawnień następuje na zasadach i w trybie określonych dla policjantów.";

7) w art. 31 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Osobom, które stosownie do przepisów o powszechnym obowiązku obrony odbywają ćwiczenia w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych na podstawie przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych, przysługują w zakresie przydzielonych im zadań uprawnienia policjantów określone w art. 15 i art. 16."

Art. 60. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11 w ust. 1 pkt 2b otrzymuje brzmienie:

"2b) pełnienia wart ochronnych na pokładzie statku powietrznego oraz stosowania niezbędnych środków, łącznie z użyciem środków przymusu bezpośredniego i broni palnej, w celu unieszkodliwienia osoby, która stanowi bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa lotu, zdrowia lub życia pasażerów lub członków załogi;"

2) tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:

"Użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej";

3) art. 23 otrzymuje brzmienie:

"Art.23. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), funkcjonariusze mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1-7, pkt 9-11, pkt 12 lit. a, c i d, pkt 13 i 16-20 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1-3 i pkt 4 lit. a i b oraz w art. 47 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusze mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej."

4) uchyla się art. 24.

Art. 61. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł rozdziału 2a otrzymuje brzmienie:

"Uprawnienia kontroli skarbowej";

2) w art. 11a:

a) w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

"3a) przeprowadzania doprowadzenia, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), lub konwoju, o którym mowa w art. 4 pkt 3 tej ustawy;"

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

"5. Inspektorzy i pracownicy wykonujący zadania w zakresie przeprowadzania doprowadzenia lub konwoju, jeżeli jest to niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa tego doprowadzenia lub konwoju, mają prawo wydawania poleceń określonego zachowania się;"

3) uchyla się art. 11 d-11e;

4) art. 11f otrzymuje brzmienie:

"Art.11f. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3 i 8-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, inspektorzy i pracownicy mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 7, pkt 12 lit. a, pkt 13 i 18 tej ustawy, oraz środków przeznaczonych do pokonywania zamknięć budowlanych i innych przeszkód, z wyłączeniem materiałów wybuchowych, lub wykorzystać te środki.

2. Inspektorzy i pracownicy mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać: 1) w przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a, b, e i pkt 2 oraz art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a i pkt 3-6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej;

2) w bezpośrednim pościgu za osobą, wobec której użycie broni palnej było dopuszczalne w przypadkach określonych w art. 45 pkt 1 lit. a i pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej;

3) w celu ujęcia lub udaremnienia ucieczki osoby zatrzymanej, jeżeli ucieczka tej osoby stwarza zagrożenie życia lub zdrowia inspektora, pracownika lub innej osoby lub istnieje uzasadnione podejrzenie, że osoba zatrzymana może użyć materiałów wybuchowych, broni palnej lub innego niebezpiecznego przedmiotu.

3. W broń palną może być wyposażony, przeszkolony w zakresie związanym z jej używaniem, inspektor i pracownik zatrudniony w wyodrębnionej komórce, o której mowa w art. 11 g ust. 1.

4. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

5) w art. 11 g ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Uprawnienia, o których mowa w art. 11a ust. 1 pkt 2, 3 i 3a oraz art. 11f ust. 1 i 2, przysługują inspektorom i pracownikom zatrudnionym w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych kontroli skarbowej. Inspektorom i pracownikom tym przysługuje amundurowanie służbowe i broń służbowa. Art. 11f ust. 4 stosuje się odpowiednio.";

6) w art. 37a ust. 4 otrzymuje brzmienie:

"4. Pracownikom wywiadu skarbowego przysługuje prawo do użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego oraz posiadania i użycia lub wykorzystania broni palnej. Art. 11f ust. 1, 2 i 4 oraz przepisy wydane na podstawie art. 11g ust. 4 - w zakresie przydziału broni służbowej - stosuje się odpowiednio.".

Art. 62. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2011 r. Nr 12, poz. 59, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 47:

a) w ust. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

"9) noszenia broni palnej długiej i krótkiej, kajdanek zakładanych na ręce, pałki służbowej, ręcznego miotacza substancji obojętnizujących oraz przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej;"

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 8 i 10-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), strażnik leśny może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.".

c) uchyla się ust. 3a,

d) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

"4. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a i pkt 2 oraz w art. 47 pkt 1, 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, strażnik leśny może użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

5. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.".

e) uchyla się ust. 6,

f) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

"7. Do wykonywania przez strażnika leśnego czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 3, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o Policji."

2) w art. 49 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady:

1) współdziałania Lasów Państwowych z Policją - mając na względzie ustawowe zadania tych podmiotów oraz konieczność zapewnienia poprawnej i skutecznej współpracy;

2) przydziału, ewidencjonowania i przechowywania w regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych i nadleśnictwie broni i amunicji, środków przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek zakładanych na ręce, pałki służbowej, ręcznych miotaczy substancji obездławniających i przedmiotów przeznaczonych do obездławniania osób za pomocą energii elektrycznej - mając na względzie konieczność uniemożliwienia dostępu do broni, amunicji i środków przymusu bezpośredniego osobom trzecim, potrzebę ochrony ewidencji przed uszkodzeniem, zniszczeniem lub utratą."

Art. 63. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 39:

a) w ust. 2 pkt 10 i 11 otrzymują brzmienie:

"10) noszenia broni palnej bojowej, broni myśliwskiej śrutowej, pałki służbowej i kajdanek zakładanych na ręce;

11) noszenia ręcznego miotacza substancji obездławniających oraz przedmiotów przeznaczonych do obездławniania osób za pomocą energii elektrycznej;"

b) ust. 3-5 otrzymują brzmienie:

"3. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 8 i 10-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), strażnik Państwowej Straży Łowieckiej może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a i pkt 2 oraz w art. 47 pkt 1, 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, strażnik Państwowej Straży Łowieckiej może użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

5. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej."

c) uchyla się ust. 6,

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

"7. Do wykonywania przez strażnika Państwowej Straży Łowieckiej czynności, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy o Policji."

e) uchyla się ust. 9;

2) w art. 40 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) wykonując zadania, współdziałając z Państwową Strażą Łowiecką i w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 8 i 10-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 i pkt 12 lit. a tej ustawy, lub wykorzystać te środki. Przy wykonywaniu czynności służbowych stosuje się przepisy art. 39 ust. 2 pkt 1, 5, 6, 9 i 11 oraz ust. 5 i 11;"

3) w art. 41 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe sposoby ewidencjonowania i

przechowywania w siedzibach Państwowej Straży Łowieckiej broni palnej bojowej, broni myśliwskiej śrutowej, amunicji i środków przymusu bezpośredniego. Rozporządzenie powinno określać szczegółowe wymogi dotyczące przechowywania i ewidencjonowania w siedzibach Państwowej Straży Łowieckiej broni palnej bojowej, broni myśliwskiej śrutowej, amunicji do tej broni oraz środków przymusu bezpośredniego, a także wzory dokumentów niezbędnych do ewidencjonowania broni i amunicji oraz środków przymusu bezpośredniego, ich wydawania i zdania, jak również warunki techniczne, jakim powinien odpowiadać magazyn broni."

Art. 64. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 214 § 2 otrzymuje brzmienie:

"§2. O użyciu środka przymusu bezpośredniego lub broni względem tymczasowo aresztowanego zawiadania się bezwzględnie organ, do którego dyspozycji pozostaje aresztowany."

2) art. 256 otrzymuje brzmienie:

"Art.256.Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego lub użycie broni względem osób pozbawionych wolności reguluje odrębna ustawa."

Art. 65. W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 36:

a) ust. 1-3 otrzymują brzmienie:

"1. Pracownik ochrony przy wykonywaniu zadań ochrony osób i mienia ma prawo do:1)ustalania uprawnień do przebywania na obszarach lub w obiektach chronionych oraz legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości;

2) wezwania osób do opuszczenia obszaru lub obiektu w przypadku stwierdzenia braku uprawnień do przebywania na terenie chronionego obszaru, lub obiektu albo stwierdzenia zakłócania porządku;

3) ujęcia w granicach obszarów lub obiektów chronionych lub poza ich granicami osób stwarzających w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego, a także chronionego mienia, w celu niezwłocznego oddania tych osób Policji;

4) użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a, b i d, pkt 2 lit. a, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a i pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628):

a) w granicach chronionych obiektów i obszarów - w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 2, 5, 8, 10 i 13 tej ustawy,

b) poza granicami obiektów i obszarów chronionych - w przypadku, o którym mowa w art. 11 pkt 9 tej ustawy;

5) użycia lub wykorzystania broni palnej:

a) w granicach chronionych obiektów i obszarów - w przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i pkt 2 oraz art. 47 pkt 3 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, z wyłączeniem przypadków przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do zamachów, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c tej ustawy,

b) poza granicami obiektów i obszarów chronionych - w przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. e oraz art. 47 pkt 3 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

2. Wewnętrzna służba ochrony lub przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia prowadzą ewidencję notatek użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej przez pracowników ochrony.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.",b)uchyla się ust. 4;
- 2) uchyla się art. 37 i art. 38;
- 3) w art. 39 uchyla się ust. 1.

Art. 66. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. Nr 123, poz. 779, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

"2) użycia broni palnej oraz środków przymusu bezpośredniego,";

2) w art. 9a w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

"2) wyposażenia, w tym środków przymusu bezpośredniego, broni palnej, urządzeń samoczynnie ujawniających i rejestrujących naruszenia przepisów ruchu drogowego, środków technicznych służących do obserwowania i rejestrowania obrazu zdarzeń w miejscach publicznych, pojazdów,";

3) art. 14 otrzymuje brzmienie:

"Art.14. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6, 8-10 i 12-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), strażnik może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a, b i d, pkt 2 lit. a, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a, b, e i pkt 2 oraz w art. 47 pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, strażnik może użyć broni palnej lub ją wykorzystywać.

3. Wobec zwierzęcia, którego zachowanie zagraża bezpośrednio życiu lub zdrowiu strażnika lub innej osoby, strażnik może wykorzystywać także środek przymusu bezpośredniego, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

4. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

4)uchyla się art. 14a-14g;

5)art. 14h otrzymuje brzmienie:

"Art.14h. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, sposób przechowywania i ewidencjonowania środków przymusu bezpośredniego, uwzględniając potrzebę właściwego zabezpieczenia tych środków i dokumentacji, uniemożliwiającego dostęp osób niepowołanych.";

6) w art. 15 w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

"1) broń palną do wykonywania zadań określonych w art. 11 ust. 1 pkt 5 i 9,

2) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA.";

7) art. 16 otrzymuje brzmienie:

"Art.16. 1. Dopuszczenie strażnika do wykonywania zadań z bronią palną i przedmiotem przeznaczonym do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA, następuje na wniosek komendanta straży, w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez właściwy organ Policji.

2. W zakresie zasad dopuszczenia strażnika do posiadania broni palnej i przedmiotu przeznaczonego do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej, o którym mowa w art. 12

ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, stosuje się odpowiednio przepisy art. 30 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.";

8) art. 17 otrzymuje brzmienie:

"Art.17. Strażnik, o którym mowa w art. 16, na polecenie właściwego komendanta straży może zostać wyposażony w broń palną na czas wykonywania zadań określonych w art. 11 pkt 5 i 9.";

9) w art. 18:

a) uchyla się ust. 1-3,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

"4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki przydziału broni palnej i amunicji do tej broni oraz warunki przechowywania i ewidencjonowania broni i amunicji przez straż, z uwzględnieniem specyfiki działania straży oraz sposobów uniemożliwienia dostępu do tej broni i amunicji osobom trzecim.";

10) uchyla się art. 19;

11) art. 20 otrzymuje brzmienie:

"Art.20. Na zastosowanie i sposób przeprowadzenia czynności, o których mowa w art. 12 i art. 14, przysługuje zażalenie do prokuratora.".

Art. 67. W ustawie z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 14 otrzymuje brzmienie:

"Art.14. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 9-13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), funkcjonariusz może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 5, 7, 9, 11, pkt 12 lit. a, c i d, pkt 13, 17 i 18 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2 i pkt 3 lit. a oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz może użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

2) uchyla się art. 15;

3) w art. 128:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

"1. Przy wykonywaniu zadań w zakresie ochrony, o której mowa w art. 127, strażnikom Straży Marszałkowskiej:

1) przysługują odpowiednio uprawnienia funkcjonariuszy BOR określone w art. 13 ust. 1 pkt 1-5 oraz ust. 2-7, stosowane w okolicznościach i na warunkach określonych w tych przepisach oraz przepisach wydanych na ich podstawie;

2) przysługuje prawo użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3-5, 7, pkt 12 lit. a i pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 8-14 tej ustawy.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2, pkt 3 lit. a i pkt 4 lit. a oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, strażnicy Straży Marszałkowskiej mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać.";

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

"2a. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

4) w art. 129 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

"4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki posiadania, ewidencjonowania i przechowywania przez Straż Marszałkowską broni palnej oraz środków przymusu bezpośredniego, z uwzględnieniem specyfiki działania Straży Marszałkowskiej oraz sposobów uniemożliwienia dostępu do broni oraz tych środków osobom trzecim."

Art. 68. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 568) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 w ust. 1 pkt 15 otrzymuje brzmienie:

"15) używania i wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej na zasadach określonych w art. 42. ";

2) w art. 21 ust 2 otrzymuje brzmienie:

"2. W przypadku wykonywania czynności ochronnych, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 18, Żandarmerii Wojskowej przysługują uprawnienia określone w art. 17 i art. 42 wobec osób stwarzających zagrożenie dla osób ochraniających.";

3) w art. 26a w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

"3) skład, uprawnienia i obowiązki obsługi izby zatrzymań, z uwzględnieniem możliwości używania lub wykorzystywania przez obsługę izby zatrzymań środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej w przypadkach i na zasadach określonych w art. 23 i w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628);";

4) art. 42 otrzymuje brzmienie:

"Art.42. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 8-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, żołnierze Żandarmerii Wojskowej mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1-5, 7-9, 11, pkt 12 lit. a, c i d, pkt 13 i 17-20 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2, 3, pkt 4 lit. a i b oraz w art. 47 pkt 1-3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, żołnierze Żandarmerii Wojskowej mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

5) uchyla się art. 43;

6) art. 51 otrzymuje brzmienie:

"Art.51. 1. Żołnierzom wojskowych organów porządkowych wchodzących w skład służby garnizonowej i służby wewnętrznej jednostki wojskowej w związku z wykonywaniem czynności służbowych przysługują uprawnienia określone w art. 17 ust. 1 pkt 1, 2, 4-6, 8, 10 i 11.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 8-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, żołnierze wojskowych organów porządkowych wchodzących w skład służby garnizonowej i służby wewnętrznej jednostki wojskowej w związku z wykonywaniem czynności służbowych mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1-5, 7-9, 11, pkt 12 lit. a, c i d, pkt 13, 17, 19 i 20 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2, 3, pkt 4 lit. a i b oraz w art. 47 pkt 1-3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej,

żołnierze wojskowych organów porządkowych wchodzących w skład służby garnizonowej i służby wewnętrznej jednostki wojskowej w związku z wykonywaniem czynności służbowych mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystywać.

4. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej."

Art. 69. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 oraz z 2013 r. poz. 21 i 567) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 55 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. Inspektor ma również prawo do używania i wykorzystywania:

1) środków przymusu bezpośredniego;

2) broni palnej.";

2) art. 57 otrzymuje brzmienie:

"Art.57. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-4, 8, 10 i 12-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), inspektor może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 7, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy, lub wykorzystywać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a i pkt 2 oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, inspektor może użyć broni palnej lub ją wykorzystywać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

3) uchyla się art. 58-65;

4) w art. 76a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. W czasie wykonywania zadań, o których mowa w art. 50, do pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 55 ust. 1-1b i ust. 2 pkt 1, art. 56, art. 57 ust. 1 i 3, art. 69 ust. 1-3a, art. 70-74, art. 89 ust. 1 i art. 93 ust. 1."

Art. 70. W ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 24 dodaje się art. 24a w brzmieniu:

"Art.24a. 1. Funkcjonariusze ABW albo AW mają prawo przeprowadzania doprowadzenia, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), lub konwoju, o którym mowa w art. 4 pkt 3 tej ustawy.

2. Funkcjonariusze ABW albo AW wykonujący zadania w zakresie przeprowadzania doprowadzenia lub konwoju, jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa tego doprowadzenia lub konwoju, mają prawo wydawania poleceń określonego zachowania się.

3. Do wykonywania zadań w zakresie przeprowadzania doprowadzenia lub konwoju stosuje się przepisy art. 25, art. 26 i art. 26b.";

2) art. 25 i art. 26 otrzymują brzmienie:

"Art.25. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 8-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz ABW może użyć środków

przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, 2, 5, 7, 9, 11, pkt 12 lit. a i d, pkt 13 i 17-20 tej ustawy, lub wykorzystywać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2, 3 i pkt 4 lit. a, b i lit. c tiret pierwsze oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a i pkt 3-6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz ABW może użyć broni palnej lub ją wykorzystywać.

Art.26. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 5, 6, 8-10, 12 i 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz AW może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a i b, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a, pkt 13 i 18 tej ustawy, lub wykorzystywać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2 i pkt 3 lit. a oraz w art. 47 pkt 1 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz AW może użyć broni palnej lub ją wykorzystywać.";

3) po art. 26a dodaje się art. 26b w brzmieniu:

"Art.26b. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej przez funkcjonariuszy ABW i AW oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

4) art. 43 otrzymuje brzmienie;

"Art.43. 1. Agencje zapewniają ochronę wykorzystywanych przez siebie urządzeń oraz obszarów i obiektów, a także przebywających w nich osób, przez wewnętrzną służbę ochrony.

2. Funkcjonariusze wykonujący zadania w zakresie ochrony, w granicach chronionych obszarów i obiektów mają prawo:

- 1) ustalania uprawnień osób do przebywania na obszarach lub w obiektach chronionych,
 - 2) legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości,
 - 3) wydawania poleceń dotyczących określonego zachowania się w granicach chronionych obszarów i obiektów, w tym ich opuszczenia,
 - 4) ujęcia osób stwarzających bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego, a także dla chronionego mienia, w celu niezwłocznego oddania tych osób Policji lub innym właściwym organom,
 - 5) dokonywania kontroli osobistej, przeglądania zawartości bagaży, a także sprawdzania środków transportu i ładunków,
 - 6) usunięcia pojazdów z miejsca postoju
- jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa chronionych urządzeń, a także obszarów, obiektów oraz przebywających w nich osób.
3. Czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 2, 4 i 6, mogą być wykonywane również w miejscu bezpośrednio sąsiadującym z chronionymi urządzeniami, obszarami lub obiektami, jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia ich bezpieczeństwa lub bezpieczeństwa przebywających w nich osób.
4. Czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, wykonuje się z poszanowaniem dóbr osobistych osoby, w stosunku do której zostały podjęte.
5. Do wykonywania zadań w zakresie ochrony, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 25, art. 26 i art. 26b."

Art. 71. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o stanie wyjątkowym (Dz. U. Nr 113, poz. 985, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

"Art.10a. 1. Jeżeli użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego przez pododdział zwarty Policji okazało się niewystarczające do osiągnięcia celów tego użycia lub wykorzystania

lub nie jest możliwe ze względu na okoliczności zdarzenia, pododdział zwarty Policji może użyć lub wykorzystać broń palną.

2. Polecenie użycia lub wykorzystania broni palnej przez pododdział zwarty Policji wydaje komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji lub Komendant Główny Policji, a w przypadku gdy wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia funkcjonariusza wchodzącego w skład tego pododdziału lub innej osoby - dowódca pododdziału zwartego.

3. Bezpośrednio przed wydaniem rozkazu użycia broni palnej przez pododdział zwarty Policji, dowódca: 1) wzywa do zachowania zgodnego z prawem, w szczególności do porzucenia broni lub niebezpiecznego przedmiotu lub do zaniechania stosowania przemocy,

2) uprzedza o możliwości użycia broni palnej w przypadku niepodporządkowania się temu wezwaniu,

3) wydaje rozkaz oddania strzału ostrzegawczego lub salwy ostrzegawczej w bezpiecznym kierunku.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, gdy wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia funkcjonariusza wchodzącego w skład pododdziału zwartego Policji lub innej osoby.

5. O każdym przypadku użycia lub wykorzystania broni palnej przez pododdział zwarty Policji, jego dowódca niezwłocznie powiadamia przełożonego, który wydał polecenie użycia broni palnej, lub osobę pełniącą służbę dyżurną.

6. Do czynności podejmowanych przez przełożonego po użyciu broni palnej stosuje się przepisy art. 36 ust. 1-4, art. 37 ust. 1 i ust. 2 pkt 2, art. 38 oraz art. 39 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628).

7. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do użycia lub wykorzystania broni palnej przez pododdział zwarty Policji, stosuje się przepisy art. 43 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 44 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

2) w art. 11:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej pozostają pod dowództwem przełożonych służbowych i wykonują zadania wyznaczone przez Ministra Obrony Narodowej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych. Żołnierzom wyznaczonym do tych oddziałów i pododdziałów przysługują, w zakresie niezbędnym do wykonania ich zadań, uprawnienia policjantów określone w art. 15 i art. 16 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687, ze zm).";

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a-3i w brzmieniu:

"3a. Oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej mogą użyć i wykorzystać środki przymusu bezpośredniego, do użycia i wykorzystania których uprawnieni są żołnierze Żandarmerii Wojskowej wchodzący w skład pododdziału zwartego, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

3b. Do użycia i wykorzystania środków przymusu bezpośredniego przez oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej stosuje się przepisy art. 41-43 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

3c. Oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3d. Zgody na użycie lub wykorzystanie broni palnej przez oddział lub pododdział Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej udziela przełożony służbowy, a w przypadku gdy wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia żołnierza wchodzącego w skład tego oddziału lub pododdziału lub innej osoby - dowódca pododdziału zwartego.

3e. Bezpośrednio przed wydaniem rozkazu użycia broni palnej przez oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej ich dowódca: 1) wzywa do zachowania zgodnego z prawem,

w szczególności do porzucenia broni lub niebezpiecznego przedmiotu lub do zaniechania stosowania przemocy,

2) uprzedza o możliwości użycia broni palnej w przypadku niepodporządkowania się temu wezwaniu,

3) wydaje rozkaz oddania strzału ostrzegawczego lub salwy ostrzegawczej w bezpiecznym kierunku.

3f. Przepisu ust. 3e nie stosuje się, gdy wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia żołnierza wchodzącego w skład oddziału lub pododdziału Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lub innej osoby.

3g. O każdym przypadku użycia broni palnej przez oddział i pododdział Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej jego dowódca niezwłocznie powiadamia przełożonego, który wydał polecenie użycia broni palnej, lub osobę pełniącą służbę dyżurną.

3h. Do czynności podejmowanych przez przełożonego po użyciu broni palnej stosuje się przepisy art. 36 ust. 1-4, art. 37 ust. 1 i ust. 2 pkt 2, art. 38 oraz art. 39 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

3i. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do użycia i wykorzystania broni palnej przez oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej stosuje się przepisy art. 43 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 44 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej."

Art. 72. W ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. - Prawo lotnicze (Dz. U. z 2012 r. poz. 933, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 115 ust. 4a otrzymuje brzmienie:

"4a. W przypadku gdy nie jest możliwe podjęcie decyzji przez dowódcę, funkcjonariusz Straży Granicznej wchodzący w skład warty ochronnej na pokładzie statku powietrznego odbywającego lot wysokiego ryzyka, w razie bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa lotu, zdrowia lub życia pasażerów lub członków załogi, w celu unieszkodliwienia osoby niebezpiecznej stosuje niezbędne środki, łącznie z użyciem środków przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

2) w art. 116:

a) ust. 3-5 otrzymują brzmienie:

"3. Zakazów, o których mowa w ust. 1 i 2, nie stosuje się do:

1) żołnierzy i funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego oraz funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Policji, Straży Granicznej i Biura Ochrony Rządu, którzy bez zamiaru odbycia lotu, wykonują obowiązki służbowe na pokładzie statku powietrznego pozostającego na lotnisku albo lądowisku;

2) funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących wartę ochronną, o której mowa w art. 186a ust. 1;

3) żołnierzy i funkcjonariuszy służb, o których mowa w pkt 1, którzy podczas wykonywania przez nich obowiązków służbowych odbywają lot i odbyli szkolenie w zakresie zasad bezpieczeństwa na pokładzie statku powietrznego w przypadku użycia broni palnej lub środków przymusu bezpośredniego.

4. Żołnierze i funkcjonariusze służb, o których mowa w ust. 3 pkt 1, którzy podczas wykonywania przez nich obowiązków służbowych odbywają lot, mają prawo do użycia na pokładzie statku powietrznego broni palnej lub środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1-4, 7, 11 i 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), na zasadach i w sposób określony w tej ustawie.

5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe warunki wnoszenia broni palnej lub środków przymusu bezpośredniego na pokład statku powietrznego, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa na pokładzie tego statku;

2) organizację i zakres szkolenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, mając na względzie zapewnienie odpowiedniego poziomu wyszkolenia żołnierzy i funkcjonariuszy, jednolitość programu i formy szkolenia, zakres wiedzy teoretycznej i praktyki niezbędnej do wykonywania obowiązków służbowych na pokładzie statku powietrznego.",

b) uchyla się ust. 6-8.

Art. 73. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 60:

a) w ust. 2 w pkt 5 średnik zastępuje się kropką i uchyla się pkt 6,

b) ust. 3-7 otrzymują brzmienie:

"3. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6, 8-10 i 12-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), funkcjonariusz straży ochrony kolei może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2 i pkt 3 lit. a oraz w art. 47 pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz straży ochrony kolei może użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

5. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

6. Na sposób przeprowadzenia czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 1-3 i ust. 3, przysługuje zażalenie do miejscowo właściwego prokuratora w trybie przepisów Kodeksu postępowania karnego.

7. Do wykonywania przez funkcjonariusza straży ochrony kolei czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, stosuje się odpowiednio przepisy o Policji.";

2) w art. 62 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

"6. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaj i sposoby ewidencjonowania, przechowywania w straży ochrony kolei broni, amunicji i środków przymusu bezpośredniego, z uwzględnieniem specyfiki działania straży ochrony kolei oraz sposobów uniemożliwienia dostępu do tej broni, amunicji i tych środków osobom trzecim."

Art. 74. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573 oraz z 2012 r. poz. 589 i 769) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 100i ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Funkcjonariusze innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, należący do eskorty, podczas wykonywania tranzytu drogą powietrzną przez obszar polskiego lotniska, w przypadku:

1) zagrożenia bezpośrednim i bezprawnym zamachem na życie, zdrowie lub wolność funkcjonariusza,

2) bezpośredniego i poważnego zagrożenia podjęcia przez cudzoziemca ucieczki, okaleczenia siebie lub osób trzecich lub zniszczenia mienia, gdy brak jest funkcjonariuszy Straży Granicznej lub Policji albo w celu ich wsparcia są uprawnieni do noszenia środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2, 7, pkt 12 lit. a i d oraz pkt 13 oraz użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, 2, 7, pkt 12 lit. a i d oraz pkt 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i

broni palnej (Dz. U. poz. 628), odpowiednio na zasadach dotyczących funkcjonariuszy Straży Granicznej.";

2) w art. 140 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. W przypadku gdy zachowanie cudzoziemca, któremu odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uzasadnia przypuszczenie, że może on spowodować zagrożenie bezpieczeństwa w międzynarodowej komunikacji lądowej, lotniczej lub morskiej, komendant właściwej placówki Straży Granicznej, na wniosek upoważnionego przedstawiciela przewoźnika i na koszt przewoźnika, zapewni doprowadzenie takiego cudzoziemca."

Art. 75. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 109 otrzymuje brzmienie:

"Art.109. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 8 i 10-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), funkcjonariusz Straży Parku może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.";

2) w art. 110:

a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

"7. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a i pkt 2 oraz w art. 47 pkt 1, 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz Straży Parku może użyć broni palnej lub ją wykorzystać."

b) uchyla się ust. 9 i 11;

3) po art. 110 dodaje się art. 110a w brzmieniu:

"Art.110a. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej."

Art. 76. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:

"Art.28a. 1. Funkcjonariusze SKW i SWW mają prawo przeprowadzania doprowadzenia, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), lub konwoju, o którym mowa w art. 4 pkt 3 tej ustawy.

2. Funkcjonariusze SKW i SWW wykonujący zadania w zakresie przeprowadzania doprowadzenia lub konwoju, jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa tego doprowadzenia lub konwoju, mają prawo wydawania poleceń określonego zachowania się.

3. Do wykonywania zadań w zakresie przeprowadzania doprowadzenia lub konwoju stosuje się przepisy art. 30-30b.";

2) art. 30 otrzymuje brzmienie:

"Art.30. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 6, 8, 9, 12 i 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz SKW może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, 2, 7, 9, 11, pkt 12 lit. a i d, pkt 13 i 18 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2 i pkt 4 lit. c tiret trzecie oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz SKW może użyć broni palnej lub ją wykorzystywać.";

3) po art. 30 dodaje się art. 30a i art. 30b w brzmieniu:

"Art.30a. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-3, 5, 6, 8-10, 12 i 13 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz SWW może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a i b, pkt 7, 9, pkt 12 lit. a, pkt 13 i 18 tej ustawy, lub wykorzystywać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2 i pkt 3 lit. a oraz w art. 47 pkt 1 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz SWW może użyć broni palnej lub ją wykorzystywać.

Art.30b. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej przez funkcjonariuszy SKW i SWW oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

4) art. 44 otrzymuje brzmienie:

"Art.44. 1. SKW i SWW zapewniają ochronę wykorzystywanych przez siebie urządzeń oraz obszarów i obiektów, a także przebywających w nich osób, przez wewnętrzną służbę ochrony.

2. Funkcjonariusze wykonujący zadania w zakresie ochrony w granicach chronionych obszarów i obiektów mają prawo: 1) ustalania uprawnień osób do przebywania na obszarach lub w obiektach chronionych,

2) legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości,

3) wydawania poleceń dotyczących określonego zachowania się w granicach chronionych obszarów i obiektów, w tym ich opuszczenia,

4) ujęcia osób stwarzających bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego, a także zagrożenie dla chronionego mienia, w celu niezwłocznego oddania tych osób Policji lub innym właściwym organom,

5) dokonywania kontroli osobistej, przeglądania zawartości bagaży, a także sprawdzania środków transportu i ładunków,

6) usunięcia pojazdów z miejsca postoju jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa chronionych urządzeń, a także obszarów, obiektów oraz przebywających w nich osób.

3. Czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 2, 4 i 6, mogą być wykonywane również w miejscu bezpośrednio sąsiadującym z chronionymi urządzeniami, obszarami lub obiektami, jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia ich bezpieczeństwa lub bezpieczeństwa przebywających w nich osób.

4. Czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, wykonuje się z poszanowaniem dóbr osobistych osoby, w stosunku do której zostały podjęte.

5. Do wykonywania zadań w zakresie ochrony, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 30-30b.".

Art. 77. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 621, 627 i 664) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

"Art.14a. 1. Funkcjonariusze CBA mają prawo przeprowadzania doprowadzenia, o którym mowa w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), lub konwoju, o którym mowa w art. 4 pkt 3 tej ustawy.

2. Funkcjonariusze CBA wykonujący zadania w zakresie przeprowadzania doprowadzenia lub konwoju, jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa tego doprowadzenia lub konwoju, mają prawo wydawania poleceń określonego zachowania się.

3. Do wykonywania zadań w zakresie przeprowadzania doprowadzenia lub konwoju stosuje się przepisy art. 15.";

2) art. 15 otrzymuje brzmienie:

"Art. 15. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 8-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz CBA może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1-5, 7, 11, pkt 12 lit. a i d, pkt 13, 18 i 20 tej ustawy, oraz środków przeznaczonych do pokonywania zamknięć budowlanych i innych przeszkód, z wyłączeniem materiałów wybuchowych, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a-c i e, pkt 2, 3 i 4 lit. a, b i lit. c tiret drugie oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusz CBA może użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

3) uchyla się art. 16;

4) w art. 30:

a) w ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

"2a) użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej;"

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

"2a. Do użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej, o których mowa w ust. 2 pkt 2a, stosuje się przepisy art. 15.".

Art. 78. W ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 611) w art. 20:

1) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

"2. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), służby porządkowe mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a i b, pkt 2 lit. a i pkt 12 lit. a tej ustawy.

3. Użycie środków przymusu bezpośredniego oraz dokumentowanie tego użycia odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";

2) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

"4. Czynności, o których mowa w ust. 1, powinny być wykonywane w sposób zapewniający poszanowanie godności ludzkiej oraz innych dóbr osobistych osoby, w stosunku do której zostały podjęte.".

Art. 79. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:

"Użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej";

2) art. 66 otrzymuje brzmienie:

"Art. 66. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), funkcjonariusze mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, 2, 5, 7, 9, 11, pkt 12 lit. a, pkt 13, 17 i 18 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. Na użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego przysługuje zażalenie do prokuratora rejonowego właściwego dla miejsca zdarzenia.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1, 2 i pkt 3 lit. a oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusze wykonujący czynności związane z realizacją zadań określonych w art. 2 ust. 1 pkt 4-6, pełniący służbę w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych Służby Celnej, lub funkcjonariusze upoważnieni przez Szefa Służby Celnej do wykonywania tych zadań mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystywać.

4. Funkcjonariusze, o których mowa w ust. 3, nie mogą użyć broni palnej w bezpośrednim pościgu za osobą, wobec której użycie tej broni było dopuszczalne w celu, o którym mowa w art. 45 pkt 1 lit. b i c ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

5. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.;"

3) w art. 67:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki przyznawania środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 66 ust. 1, uwzględniając zakres zadań wykonywanych przez funkcjonariuszy lub rodzaje stanowisk.;"

4) uchyla się art. 68 i art. 69;

5) w art. 70 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) wykaz wyodrębnionych komórek organizacyjnych, o których mowa w art. 66 ust. 3, uwzględniając konieczność właściwej realizacji zadań określonych w art. 2 ust. 1 pkt 4-6.;"

6) art. 71 otrzymuje brzmienie:

"Art.71. W przypadku bezpośredniego zagrożenia przejęciem jednostki pływającej przez załogę innego statku przepisy art. 66 ust. 1 i 3-5 stosuje się odpowiednio.;"

7) w art. 75b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Funkcjonariusze, o których mowa w art. 66 ust. 3, mają prawo do obserwowania i rejestrowania, przy użyciu środków technicznych, obrazu zdarzeń w miejscach publicznych oraz dźwięku towarzyszącego tym zdarzeniom - wyłącznie w toku czynności podejmowanych w celu ustalenia sprawców oraz uzyskania dowodów przestępstw lub przestępstw skarbowych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4-6.;"

8) w art. 102 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Funkcjonariusz pełniący służbę w wyodrębnionych komórkach, o których mowa w art. 66 ust. 3, albo przewidywany do takiej służby może być poddany testowi sprawności fizycznej, badaniu psychologicznemu lub badaniu psychofizjologicznemu, mającym na celu sprawdzenie jego przydatności do służby na danym stanowisku lub w określonej komórce organizacyjnej."

Art. 80. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz. 523, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 19 otrzymuje brzmienie:

"Art.19. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6, 8, 9 i 11-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628), funkcjonariusze mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, 2, 4, 6-9, 11, pkt 12 lit. a, c i d oraz pkt 14 tej ustawy, lub wykorzystywać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a, b i e, pkt 2, pkt 3 lit. a, pkt 5 oraz w art. 47 pkt 3 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusze mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać.
 3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.";
- 2) uchyla się art. 20-22.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i przepis końcowy

Art. 81. Postępowania wszczęte na podstawie art. 61 ustawy zmienianej w art. 73 i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzi się w dalszym ciągu na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 82. Zaświadczenia o ukończeniu szkolenia z zakresu znajomości pokładu statku powietrznego, procedur obowiązujących na pokładzie statku powietrznego, skutków użycia broni palnej lub broni gazowej na pokładzie statku powietrznego, sposobów unieszkodliwienia osoby niebezpiecznej bez użycia broni palnej lub gazowej, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują ważność na który zostały wydane.

Art. 83. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 23a ust. 10 ustawy zmienianej w art. 58 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 23a ust. 10 ustawy zmienianej w art. 58, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 2) art. 18 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 59 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 59, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 3) art. 49 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 62 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 49 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 62, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 4) art. 41 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 63 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 41 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 63, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 5) art. 14h i art. 18 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 66 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 14h i art. 18 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 66, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 6) art. 129 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 67 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 129 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 67, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,

7) art. 26a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 68 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 26a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 68, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
8) art. 116 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 72 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 116 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 72, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
9) art. 62 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 73 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 62 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 73, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
10) art. 67 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 79 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 67 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 79, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą -nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 84. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, przedstawi Sejmowi i Senatowi ocenę jej funkcjonowania, w szczególności w zakresie zasadności i skuteczności rozwiązań w niej przewidzianych.

Art. 85. Ustawa wchodzi w życie z dniem 5 czerwca 2013 r.

WSPÓŁPRACA S.U.F.O. ZE SŁUŻBAMI PUBLICZNYMI

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 18 grudnia 1998 r.

w sprawie określenia szczegółowych zasad współpracy specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych z Policją, jednostkami ochrony przeciwpożarowej, obrony cywilnej i strażami gminnymi (miejskimi).

(Dz.U.98.161.1108)

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. Nr 114, poz. 740) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady współpracy specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych, zwanych dalej "formacjami ochronnymi", z Policją, jednostkami ochrony przeciwpożarowej, obrony cywilnej i strażami gminnymi (miejskimi) w zakresie wykonywanych zadań ochrony osób i mienia.

§ 2. Współpracę, o której mowa w § 1, kierownik jednostki chronionej przez formacje ochronne podejmuje odpowiednio z właściwym terytorialnie:

- 1) komendantem jednostki organizacyjnej Policji,
- 2) kierownikiem jednostki ochrony przeciwpożarowej,
- 3) szefem obrony cywilnej,
- 4) komendantem straży gminnej (miejskiej).

§ 3. Współpraca formacji ochronnych z Policją polega w szczególności na:

- 1) wymianie informacji o zagrożeniach w zakresie bezpieczeństwa osób i mienia oraz zakłócania spokoju i porządku publicznego,
- 2) współdziałaniu w celu utrzymania spokoju i porządku publicznego podczas zgromadzeń, imprez artystycznych, rozrywkowych i sportowych, w zakresie określonym w odrębnych przepisach,
- 3) współdziałaniu przy zabezpieczeniu miejsc popełnienia przestępstw i wykroczeń w granicach chronionych obszarów, obiektów lub urządzeń,
- 4) wzajemnych konsultacjach doskonalących metody współpracy.

§ 4. Do współpracy formacji ochronnych ze strażami gminnymi (miejskimi) przepis § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Współpraca formacji ochronnych z jednostkami ochrony przeciwpożarowej polega na podejmowaniu działań ochronnych i zabezpieczających w przypadku wystąpienia w granicach chronionych obszarów, obiektów lub urządzeń pożaru, klęski żywiołowej lub innego miejscowego zagrożenia, w szczególności na:

- 1) wymianie informacji o powstałych zagrożeniach,
- 2) wprowadzaniu na teren chronionych obszarów i obiektów jednostek ratowniczych,

- 3) współdziałaniu przy przeprowadzaniu bezpiecznej ewakuacji ludzi i mienia,
- 4) zabezpieczaniu miejsc po pożarze, klęsce żywiołowej lub innym miejscowym zagrożeniu, w tym uratowanego mienia.

§ 6. Do współpracy formacji ochronnych z obroną cywilną przepis § 5 pkt 1 stosuje się odpowiednio.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

WEWNĘTRZNE SŁUŻBY OCHRONY

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI z dnia 17 listopada 1998 r. w sprawie wewnętrznych służb ochrony.

(Dz.U.99.4.31 z dnia 18 stycznia 1999 r.)

(Naniesione zmiany wprowadzone Rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 grudnia 2013 r. - Dz. U. 13.0.1568)

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. Nr 114, poz. 740) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa dla wewnętrznych służb ochrony:

- 1) szczegółowe zasady i tryb tworzenia,
- 2) strukturę organizacyjną i zakres działania,
- 3) sposób prowadzenia dokumentacji ochronnej,
- 4) uzbrojenie i wyposażenie,
- 5) umundurowanie i oznaki służbowe,
- 6) sposób tworzenia nazw.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o jednostce bez bliższego określenia, rozumie się przez to jednostkę organizacyjną, w której działa wewnętrzna służba ochrony.

§ 2. 1. Wewnętrzne służby ochrony dla zapewnienia obowiązkowej ochrony obszarów, obiektów i urzędzeń, o których mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. Nr 114, poz. 740), zwanej dalej "ustawą", tworzy się po umieszczeniu tych obszarów, obiektów i urzędzeń w ewidencji, o której mowa w art. 5 ust. 5 ustawy, oraz po uzgodnieniu z właściwym terytorialnie komendantem wojewódzkim Policji planu ochrony.

2. Kierownik jednostki, który bezpośrednio zarządza obszarami, obiektami i urzędzeniami podlegającymi obowiązkowej ochronie, powołuje wewnętrzną służbę ochrony w terminie 3 miesięcy od dnia uzgodnienia planu ochrony.

§ 3. 1. Wewnętrzne służby ochrony w jednostkach, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy, tworzy się po uzyskaniu zezwolenia wydanego przez właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji.

2. Kierownik jednostki, uprawniony do złożenia wniosku o zezwolenie na utworzenie wewnętrznej służby ochrony, powołuje wewnętrzną służbę ochrony.

§ 4. 1. Powołanie wewnętrznych służb ochrony, o których mowa w § 2 ust. 1 i § 3 ust. 1, potwierdza protokół sporządzony przez komisję. Protokół podpisują wszyscy członkowie komisji. Wzór protokołu powołania wewnętrznej służby ochrony stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Komisję, o której mowa w ust. 1, powołuje właściwy terytorialnie komendant wojewódzki Policji.

3. W skład komisji, o której mowa w ust. 1, wchodzi:

1) przedstawiciel komendanta wojewódzkiego Policji jako przewodniczący komisji,

2) dwie osoby wyznaczone przez kierownika jednostki jako członkowie komisji.

4. Komisja sprawdza spełnienie warunków, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 4-6 ustawy, określonych w planie ochrony lub we wniosku o zezwolenie na utworzenie wewnętrznej służby ochrony.

§ 5. Do zakresu działania wewnętrznej służby ochrony należy:

- 1) zapewnienie bezpieczeństwa osób znajdujących się w granicach chronionych obszarów i obiektów jednostki,
- 2) ochrona obiektów, pomieszczeń i urządzeń jednostki przed dostępem do nich osób nieuprawnionych,
- 3) ochrona mienia jednostki przed kradzieżą, zniszczeniem lub uszkodzeniem,
- 4) konwojowanie mienia jednostki,
- 5) zapobieganie zakłóceniom porządku na terenie jednostki oraz powiadamianie kierownika jednostki o zdarzeniach powodujących naruszenie porządku,
- 6) ujawnianie faktów dewastacji mienia jednostki,
- 7) niezwłoczne powiadamianie organów ścigania o czynach przestępnych zaistniałych na terenie jednostki i zabezpieczanie miejsca ich popełnienia do czasu przybycia organów ścigania.

§ 6. 1. Strukturę organizacyjną wewnętrznej służby ochrony, w zależności od rodzaju i wielkości jednostki, mogą tworzyć:

- 1) oddziały,
 - 2) pododdziały,
 - 3) samodzielne posterunki.
2. W zależności od składu struktury organizacyjnej w wewnętrznej służbie ochrony można tworzyć następujące stanowiska służbowe:
- 1) szef ochrony,
 - 2) zastępca szefa ochrony,
 - 3) dowódca zmiany,
 - 4) starszy wartownik-konwojent,
 - 5) wartownik-konwojent,
 - 6) młodszy wartownik-konwojent.

§ 7. 1. Do zakresu działania szefa ochrony należy:

- 1) opracowywanie planu ochrony i innej dokumentacji ochronnej,
- 2) organizowanie ochrony jednostki,
- 3) planowanie zadań dla podległych pracowników wewnętrznej służby ochrony,
- 4) kierowanie oddziałem,
- 5) sprawowanie nadzoru i kontroli nad wykonywaniem zadań ochrony,
- 6) prowadzenie instruktaży i zajęć szkoleniowych z pracownikami wewnętrznej służby ochrony oraz dokumentowanie tych czynności,

- 7) podejmowanie działań zmierzających do stałego doskonalenia form i metod ochrony jednostki,
 - 8) dokonywanie okresowych pisemnych analiz i ocen stanu bezpieczeństwa jednostki,
 - 9) informowanie kierownika jednostki o stanie zagrożenia i ochrony jednostki,
 - 10) sprawowanie nadzoru nad przechowywaniem broni palnej i amunicji oraz przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA, a także ich ewidencjonowaniem,
 - 11) udział w naborze pracowników wewnętrznej służby ochrony.
2. Do zakresu działania zastępcy szefa ochrony należy:
 - 1) wykonywanie obowiązków szefa ochrony podczas jego nieobecności,
 - 2) wykonywanie zadań zgodnie z podziałem pracy ustalonym przez szefa ochrony,
 - 3) kierowanie pododdziałem,
 - 4) wykonywanie poleceń szefa ochrony.
 3. Do zakresu działania dowódcy zmiany należy:
 - 1) organizowanie wykonywania zadań przez pracowników podległej zmiany zgodnie z dokumentacją ochronną,
 - 2) dokonywanie obchodów jednostki oraz instruowanie i kontrolowanie wykonywania zadań przez pracowników wewnętrznej służby ochrony,
 - 3) przeprowadzanie interwencji w związku z zaistniałymi zagrożeniami bezpieczeństwa jednostki,
 - 4) wydawanie z magazynu broni palnej, amunicji i środków przymusu bezpośredniego,
 - 5) wykonywanie poleceń przełożonych służbowych.
 4. W przypadku bezzmianowej organizacji ochrony jednostki, czynności należące do zakresu działania dowódcy zmiany wykonuje szef ochrony lub zastępca szefa ochrony.
 5. Do zakresu działania wartowników-konwojentów, o których mowa w § 6 ust. 2 pkt 4-6, należy:
 - 1) utrzymywanie w gotowości do natychmiastowego użycia lub wykorzystania przydzielonej broni palnej, środków przymusu bezpośredniego oraz innego wyposażenia,
 - 2) wykonywanie zadań wynikających z tabeli służby i innej dokumentacji ochronnej,
 - 3) wykonywanie poleceń przełożonych służbowych.

§ 8. 1. W wewnętrznych służbach ochrony prowadzi się następujące rodzaje dokumentacji ochronnej:

- 1) tabelę służby zawierającą dane o:
 - a) rodzaju służby,
 - b) rozmieszczeniu pracowników wewnętrznej służby ochrony na służbie i zadaniach dla nich,
 - c) obsadzie służby i czasie jej pełnienia,
 - 2) dziennik zmiany zawierający dane o:
 - a) czasie rozpoczęcia i zakończenia zmiany,
 - b) obsadzie personalnej zmiany,
 - c) rozmieszczeniu poszczególnych pracowników wewnętrznej służby ochrony i czasie wykonywania przez nich zadań,
 - 3) dziennik wydarzeń zawierający:
 - a) wpis daty i godziny zaistniałego wydarzenia,
 - b) opis wydarzenia,
 - c) dane personalne osób uczestniczących w wydarzeniu,
 - d) dane personalne pracowników wewnętrznej służby ochrony, którzy podejmowali interwencje,
 - 4) instrukcję współpracy z Policją, jednostkami ochrony przeciwpożarowej, obrony cywilnej i strażami gminnymi (miejskimi),
 - 5) instrukcję postępowania pracowników wewnętrznej służby ochrony w przypadku napadu, włamania, pożaru, powodzi i awarii,
 - 6) dziennik szkolenia pracowników wewnętrznej służby ochrony.
2. Niezależnie od dokumentacji, o której mowa w ust. 1, jeżeli wymagają tego względy ochrony, można prowadzić dokumentację pomocniczą, dotyczącą:
- 1) instrukcji kontroli ruchu osobowego i materiałowego,
 - 2) instrukcji konwojowania,
 - 3) instrukcji obsługi systemów i urządzeń sygnalizacji alarmowej.
3. Dokumentację, o której mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, prowadzi dowódca zmiany, z zastrzeżeniem § 7 ust. 4.
4. Dokumentację, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 4-6 oraz w ust. 2, sporządza lub prowadzi szef ochrony.
5. Dokumentacja ochronna prowadzona jest w formie pisemnej.
6. Karty dokumentacji, o której mowa w ust. 1 pkt 1-3 i 6, są kolejno numerowane i sznurowane, a całość lakowana lub pieczętowana.

§ 9. Pracownicy wewnętrznej służby ochrony mogą być wyposażeni i uzbrojeni w środki przymusu bezpośredniego i broń palną w ilości umożliwiającej im wykonywanie zadań.

§ 10. Normatyw amunicji dla jednostki broni palnej, przysługującej pracownikom wewnętrznej służby ochrony, określają przepisy dotyczące zasad uzbrojenia specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych.

§ 11. Pracowników wewnętrznej służby ochrony, w zależności od potrzeb, wyposaża się w:

- 1) łączność bezprzewodową,
- 2) kamizelki i hełmy kuloodporne,
- 3) maski przeciwgazowe,
- 4) latarki elektryczne,
- 5) środki opatrunkowe,
- 6) środki transportu.

§ 12. 1. Kierownik jednostki, w której działa wewnętrzna służba ochrony, zapewnia dla jej pracowników pomieszczenia, w tym wartownie i pokoje socjalne, umożliwiające im prawidłowe wykonywanie zadań.

2. Pomieszczenia wartowni powinny być:

- 1) wydzielone w sposób uniemożliwiający dostęp osobom postronnym,
- 2) usytuowane przy głównych wejściach i wjazdach na teren jednostki,
- 3) wyposażone w:
 - a) oświetlenie sztuczne i awaryjne,
 - b) ogrzewanie,
 - c) instalację łączności,
 - d) instalację sygnalizacyjno-alarmową,
 - e) instalację przeciwpożarową.

§ 13. 1. Ustala się, z zastrzeżeniem § 14-17, jednolite umundurowanie dla pracowników wewnętrznych służb ochrony.

2. Umundurowanie pracowników wewnętrznych służb ochrony składa się z:

- 1) ubioru służbowego, w którego skład wchodzi:
 - a) kurtka mundurowa krótka - w kolorze ciemnogramatowym,
 - b) kurtka zimowa 3/4 z podpinką - w kolorze ciemnogramatowym lub czarnym,
 - c) spodnie o kroju prostym lub spódnica o kroju prostym - w kolorze ciemnogramatowym,
 - d) koszula z długimi rękawami i koszula z krótkimi rękawami - w kolorze niebieskim z czarnymi naramiennikami i patkami kieszeni,

- e) czapka okrągła typu garnizonowego - w kolorze czarnym z otokiem koloru ciemnogrnatowego,
- f) czapka zimowa - w kolorze czarnym,
- g) furażerka - w kolorze ciemnogrnatowym,
- h) pas główny skórzany, pasek skórzany do spodni oraz rękawiczki skórzane - w kolorze czarnym,
- i) krawat - w kolorze czarnym,
- j) szalik - w kolorze ciemnogrnatowym,
- k) obuwiu - w kolorze czarnym,
- 2) ubioru specjalnego, w którego skład wchodzi:
 - a) kurtka specjalna - w kolorze ciemnogrnatowym,
 - b) kurtka zimowa 3/4 z podpinką - w kolorze ciemnogrnatowym lub czarnym,
 - c) spodnie specjalne - w kolorze ciemnogrnatowym,
 - d) koszula typu safari z długimi lub z krótkimi rękawami - w kolorze ciemnogrnatowym,
 - e) sweter typu golf lub półgolf - w kolorze czarnym lub granatowym,
 - f) podkoszulek z krótkimi rękawami - w kolorze czarnym,
 - g) beret - w kolorze czarnym,
 - h) czapka letnia typu sportowego i czapka zimowa - w kolorze czarnym,
 - i) pas główny skórzany, pasek skórzany do spodni oraz rękawiczki skórzane - w kolorze czarnym,
 - j) obuwiu - w kolorze czarnym.
- 3. Przedmioty umundurowania wchodzące w skład ubioru specjalnego przysługują pracownikom wewnętrznych służb ochrony tworzącym grupy konwojowe oraz pracownikom wewnętrznej służby ochrony działającej w Zamku Królewskim na Wawelu - Państwowych Zbiorach Sztuki.
- 4. Przedmioty umundurowania wchodzące w skład ubioru służbowego przysługują innym pracownikom wewnętrznych służb ochrony niż wymienieni w ust. 3.
- 5. Zestaw przedmiotów umundurowania pracowników wewnętrznych służb ochrony określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.
- 6. Wzory umundurowania pracowników wewnętrznych służb ochrony określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.
- 7. Wzory oznak stanowisk służbowych oraz emblematów wewnętrznych służb ochrony określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 14. Do umundurowania pracowników wewnętrznych służb ochrony działających w bankach stosuje się przepisy § 13 ust. 2-7, z tym że dla:

- 1) kurtki mundurowej krótkiej, kurtki zimowej 3/4 z podpinką, kurtki specjalnej, spodni o kroju prostym lub spódnicy o kroju prostym, spodni specjalnych, czapek - ustala się kolor oliwkowozielony,
- 2) koszuli z długimi rękawami i koszuli z krótkimi rękawami - ustala się kolor jasnożełty z czarnymi naramiennikami i patkami kieszeni,
- 3) koszuli typu safari z długimi rękawami - ustala się kolor jasnożełty,
- 4) szalika - ustala się kolor czarny.

§ 15. 1. Na umundurowanie pracowników wewnętrznych służb ochrony działających w portach lotniczych składa się:

- 1) kurtka ocieplana z kapturem - w kolorze oliwkowozielonym,
- 2) mundur polowy oraz mundur wyjściowy - w kolorze oliwkowozielonym,
- 3) koszula z krótkimi rękawami z gabardyny - w kolorze oliwkowozielonym,
- 4) koszula z krótkimi rękawami z popeliny - w kolorze białym,
- 5) koszula z długimi rękawami - w kolorze białym,
- 6) ocieplacz zimowy - w kolorze zielonym,
- 7) czapka letnia, czapka zimowa oraz szalik zimowy - w kolorze oliwkowozielonym,
- 8) krawat - w kolorze bordowym,
- 9) pas główny skórzany, pasek do spodni skórzany oraz rękawiczki skórzane - w kolorze czarnym,
- 10) obuwiu - w kolorze czarnym.

2. Zestaw przedmiotów umundurowania pracowników wewnętrznych służb ochrony działających w portach lotniczych określa załącznik nr 5 do rozporządzenia.

3. Wzory umundurowania pracowników wewnętrznych służb ochrony działających w portach lotniczych określa załącznik nr 6 do rozporządzenia.

4. Wzory oznak stanowisk służbowych oraz emblematów wewnętrznych służb ochrony działających w portach lotniczych określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.

§ 16. 1. Na umundurowanie pracowników wewnętrznych służb ochrony działających w państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej "Poczta Polska" składa się:

- 1) kurtka zimowa 3/4 z podpinką, kurtka letnia krótka specjalna oraz kurtka zimowa specjalna - w kolorze granatowym,
- 2) spodnie specjalne, spodnie letnie i zimowe o kroju prostym oraz spódnica - w kolorze granatowym,

- 3) koszula z długimi rękawami oraz koszula z krótkimi rękawami - w kolorze kremowym,
 - 4) koszula typu safari z długimi rękawami - w kolorze granatowym,
 - 5) sweter typu golf lub "w serek" - w kolorze granatowym,
 - 6) podkoszulek bawełniany z krótkimi rękawami - w kolorze granatowym,
 - 7) czapka okrągła typu garnizonowego, czapka letnia, kapelusik i czapka zimowa - w kolorze granatowym,
 - 8) krawat - w pasy w kolorze granatowo-kremowym,
 - 9) szalik - w kolorze granatowym,
 - 10) pas główny skórzany, pasek do spodni skórzany i rękawiczki skórzane - w kolorze czarnym,
 - 11) obuwiu - w kolorze czarnym.
2. Zestaw przedmiotów umundurowania pracowników wewnętrznych służb ochrony działających w państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej "Poczta Polska" określa załącznik nr 8 do rozporządzenia.
3. Wzory umundurowania pracowników wewnętrznych służb ochrony działających w państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej "Poczta Polska" określa załącznik nr 9 do rozporządzenia.
4. Wzory oznak stanowisk służbowych oraz emblematów wewnętrznych służb ochrony działających w państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej "Poczta Polska" określa załącznik nr 10 do rozporządzenia.

§ 17. 1. Umundurowanie pracowników wewnętrznej służby ochrony działającej w Zamku Królewskim w Warszawie składa się z:

- 1) ubioru służbowego, w którego skład wchodzi:
 - a) mundur zimowy, mundur letni oraz garsonka - w kolorze granatowym,
 - b) kurtka zimowa 3/4 z kapturem i podpinką - w kolorze czarnym,
 - c) koszula z długimi rękawami - w kolorze niebieskim,
 - d) koszula typu safari z krótkimi rękawami - w kolorze niebieskim z granatowymi pagonami,
 - e) bluzka koszulowa z długimi rękawami i bluzka koszulowa z krótkimi rękawami - w kolorze białym,
 - f) czapka okrągła typu garnizonowego - w kolorze granatowym z otokiem koloru złotego,
 - g) czapka zimowa polowa - w kolorze czarnym,
 - h) furażerka - w kolorze granatowym,
 - i) krawat - w kolorze granatowym,
 - j) szalik zimowy - w kolorze granatowym,

- k) pas główny skórzany, pasek do spodni skórzany oraz rękawiczki skórzane - w kolorze czarnym,
- l) rękawiczki bawełniane - w kolorze białym,
- m) obuwie - w kolorze czarnym;
- 2) ubioru specjalnego, w którego skład wchodzi:
 - a) kurtka zimowa 3/4 z podpinką oraz kurtka specjalna - w kolorze zielonym,
 - b) kurtka ortalionowa przeciwdeszczowa - w kolorze czarnym,
 - c) spodnie specjalne - w kolorze zielonym,
 - d) dres - w kolorze zielonym,
 - e) sweter typu półgolf - w kolorze zielonym,
 - f) koszula typu safari z krótkimi rękawami - w kolorze oliwkowozielonym,
 - g) podkoszulek z krótkimi rękawami - w kolorze czarnym,
 - h) czapka zimowa oraz beret - w kolorze czarnym,
 - i) pas główny skórzany, pasek do spodni skórzany oraz rękawiczki skórzane - w kolorze czarnym,
 - j) szalik zimowy - w kolorze zielonym,
 - k) buty sportowe - różnokolorowe,
 - l) obuwie - w kolorze czarnym;
- 3) ubioru galowego, w którego skład wchodzi:
 - a) bluza mundurowa - w kolorze granatowym ze złotym galonowaniem,
 - b) spodnie o kroju prostym - w kolorze granatowym z lampasami koloru złotego,
 - c) koszula ze stójką z długimi rękawami - w kolorze białym,
 - d) sznur galowy - w kolorze złotym,
 - e) czapka typu rogatywka - w kolorze granatowym ze złotym galonowaniem,
 - f) rękawiczki bawełniane - w kolorze białym,
 - g) pantofle - w kolorze czarnym.
- 2. Przedmioty umundurowania wchodzące w skład ubioru specjalnego przysługują pracownikom wewnętrznej służby ochrony działającej w Zamku Królewskim w Warszawie, wykonującym służbę patrolową, konwojową i interwencyjną.
- 3. Przedmioty umundurowania wchodzące w skład ubioru służbowego przysługują innym pracownikom wewnętrznej służby ochrony działającej w Zamku Królewskim w Warszawie niż wymienieni w ust. 2.
- 4. Ubiór galowy stanowi własność Zamku Królewskiego w Warszawie i jest wypożyczany pracownikom wewnętrznej służby ochrony na szczególne okazje.

5. Zestaw przedmiotów umundurowania pracowników wewnętrznej służby ochrony działającej w Zamku Królewskim w Warszawie określa załącznik nr 11 do rozporządzenia.

6. Wzory umundurowania pracowników wewnętrznej służby ochrony działającej w Zamku Królewskim w Warszawie określa załącznik nr 12 do rozporządzenia.

7. Wzory oznak stanowisk służbowych oraz emblematów wewnętrznej służby ochrony działającej w Zamku Królewskim w Warszawie określa załącznik nr 13 do rozporządzenia.

§ 18. 1. Nazwę wewnętrznej służby ochrony tworzy kierownik jednostki, w której ta służba działa, uwzględniając rodzaj działalności lub charakter produkcji jednostki, albo nazwę chronionego obszaru, obiektu lub urzędnia.

2. Nazwa wewnętrznej służby ochrony rozpoczyna się od wyrazu "Straż" lub "Służba".

§ 19. Wewnętrzne służby ochrony, o których mowa w art. 55 ustawy, dostosują w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia umundurowanie swoich pracowników do wymagań, o których mowa w § 13-17.

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

ZAŁĄCZNIKI

(Treść usunięta, dostępna w Dzienniku Ustaw)

OCHRONA WARTOŚCI PIENIĘŻNYCH

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI)

z dnia 7 września 2010 r.

**w sprawie wymagań, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości
pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez przedsiębiorców
i inne jednostki organizacyjne**

(Dz. U.2010.166.1128)

(Naniesione zmiany wynikające z Rozporządzenia z dnia 12.listopada 2012 – Dz.U. 12.0.1262, z Rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2013 – Dz.U. 13.0.1652 oraz z Rozporządzenia z dnia 2 lutego 2016 – Dz.U. 16.0.136)

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) zarządza się, co następuje:

§1. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) ustawa - ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia;
- 2) wartości pieniężne:
 - a) krajowe i zagraniczne znaki pieniężne,
 - b) czeki, z wyjątkiem czeków zakreślonych, skasowanych lub opatrzonych indosem pełnomocniczym, zawierającym wzmiankę "wartość do inkasa", "należność do inkasa" lub inną o podobnym charakterze,
 - c) weksle, z wyjątkiem weksli opatrzonych indosem pełnomocniczym zawierającym wzmiankę "wartość do inkasa" lub inną o podobnym charakterze,
 - d) inne dokumenty zastępujące w obrocie gotówkę,
 - e) złoto, srebro i wyroby z tych metali, kamienie szlachetne i perły, a także platynę i inne metale z grupy platynowców, z wyjątkiem przedmiotów będących muzealiami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.3));
- 3) transport wartości pieniężnych - przewożenie lub przenoszenie wartości pieniężnych poza obiektami przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej;
- 4) konwojowany transport wartości pieniężnych - przewożenie lub przenoszenie wartości pieniężnych ochraniających przez konwojentów poza obiektami przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej;
- 5) jednostka obliczeniowa - 120-krotność przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 224 i Nr 134, poz. 903);
- 6) klasa odporności na włamanie - przyjęte we właściwej Polskiej Normie klasyfikacyjne oznaczenie odporności pomieszczeń lub urządzeń na włamanie;

- 7) posterunki doraźne - posterunki wystawiane w miejscu, które wymaga ochrony natychmiastowej i tymczasowej;
- 8) konwojent - osobę posiadającą legitymację kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej, ochraniającą transport wartości pieniężnych, wyposażoną w broń palną bojową, środki ochrony osobistej oraz środki łączności;
- 9) środki łączności wewnętrznej - środki służące do nawiązywania łączności w obrębie chronionego obiektu lub między członkami konwoju;
- 10) środki łączności zewnętrznej - środki służące do nawiązywania łączności z podmiotami zewnętrznymi;
- 11) środki ochrony osobistej - wyposażenie kuloodporne składające się co najmniej z kamizelki i hełmu;
- 12) pojemnik specjalistyczny - pojemnik służący do transportu wartości pieniężnych, wyposażony w urządzenia utrudniające jego zabór, wykorzystujące działanie paralizatora elektrycznego, alarmu akustycznego, sygnału dymnego lub uszkodzające zawartość pojemnika z zachowaniem możliwości identyfikacji papierowych wartości pieniężnych;
- 13) pojemnik bezpieczny - pojemnik wykonany ze stopu metali używany w celu ochrony zawartości przed włamaniem;
- 14) osoba transportująca - osobę przenoszącą lub przewożącą wartości pieniężne;
- 15) bankowozy - pojazdy samochodowe przeznaczone do transportu wartości pieniężnych, oznaczone w zależności od konstrukcji i zabezpieczenia technicznego jako typy: A, B i C;
- 16) pojazdy ubezpieczające - pojazdy samochodowe przeznaczone do przewożenia konwojentów ochraniających pojazdy samochodowe przewożące wartości pieniężne;
- 17) pomieszczenie - wydzieloną część budynku o określonej klasie odporności na włamanie, służącą do przechowywania wartości pieniężnych;
- 18) urządzenie - urządzenie mechaniczne o określonej klasie odporności na włamanie, służące do przechowywania i transportu wartości pieniężnych.

§2. 1. Wartości pieniężne przechowywane w budynkach lub pomieszczeniach znajdujących się w granicach obszarów i obiektów umieszczonych w ewidencji, o której mowa w art. 5 ust. 5 ustawy, lub na terenie jednostek, w których utworzono wewnętrzną służbę ochrony zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy, chroni się przez zastosowanie ochrony fizycznej lub zabezpieczenia technicznego.

2. W przypadku przechowywania wartości pieniężnych przekraczających 0,2 jednostki obliczeniowej w budynkach lub pomieszczeniach znajdujących się poza obszarami i obiektami umieszczonymi w ewidencji, o której mowa w art.

5 ust. 5 ustawy, zapewnia się co najmniej zabezpieczenie techniczne tych budynków lub pomieszczeń.

§3. 1. Zabezpieczenie techniczne wartości pieniężnych podczas ich przechowywania i transportu następuje przez zastosowanie:

- 1) pomieszczeń i urzędzeń;
- 2) pojazdów samochodowych przewożących wartości pieniężne;
- 3) elektronicznych systemów zabezpieczeń budynków, pomieszczeń, urzędzeń oraz pojazdów samochodowych.

2. Wymagania dla elektronicznych systemów zabezpieczeń budynków, pomieszczeń i urzędzeń określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Wyrażone w jednostkach obliczeniowych limity wartości pieniężnych przechowywanych lub transportowanych w pomieszczeniach i urzędzeniach określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

4. W przypadku przechowywania wartości pieniężnych w urzędzeniach spełniających funkcję automatów kasjerskich pod nadzorem osób obsługujących te urządzenia w czasie godzin pracy jednostki organizacyjnej, limity określone w tablicy 4 załącznika nr 2 do rozporządzenia mogą być zwiększone trzykrotnie.

5. Zainstalowane w budynkach lub pomieszczeniach Narodowego Banku Polskiego przeznaczonych do przechowywania wartości pieniężnych systemy sygnalizacji włamania i napadu powinny być podłączone do najbliższej jednostki organizacyjnej Policji pełniącej służbę całodobowo lub do jednostki organizacyjnej Policji monitorującej systemy alarmowe, wskazanej przez właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji. Szczegółowe warunki podłączenia określa umowa zawarta między Prezesem Narodowego Banku Polskiego a Komendantem Głównym Policji.

§4. 1. W budynkach i pomieszczeniach, o których mowa w § 2 ust. 1, w razie wystąpienia trwającej dłużej niż 12 godzin niesprawności systemów sygnalizacji włamania i napadu lub systemów transmisji alarmu, do czasu usunięcia niesprawności wprowadza się ochronę fizyczną lub zwiększa ilość posterunków ochrony fizycznej budynków i pomieszczeń co najmniej o jeden jednoosobowy uzbrojony posterunek doraźny.

2. Jeżeli niesprawność systemów alarmowych, o których mowa w ust. 1, wystąpiła poza godzinami pracy chronionej jednostki albo spodziewany czas naprawy wykracza poza te godziny, na posterunku doraźnym służbę pełni co najmniej 2 uzbrojonych pracowników ochrony fizycznej, jeżeli w chronionej jednostce organizacyjnej nie występuje stała ochrona fizyczna. Jeżeli

występuje taka ochrona, na posterunku doraźnym służbę może pełnić jeden uzbrojony pracownik ochrony fizycznej.

3. Pracowników ochrony, o których mowa w ust. 1 i 2, wyposaża się w niezbędne środki łączności zewnętrznej lub wewnętrznej, stosownie do warunków wykonywania ochrony fizycznej.

§5. Transport wartości pieniężnych nieprzekraczających 0,2 jednostki obliczeniowej nie wymaga ochrony fizycznej i zabezpieczenia technicznego.

§6. 1. Wartości pieniężne powyżej 1 jednostki obliczeniowej transportuje się bankowozem.

2. Transport wartości pieniężnych powyżej 1 jednostki obliczeniowej może być wykonywany bez użycia bankowozu, jeżeli brak jest możliwości dojazdu bankowozem do miejsca, z którego wartości pieniężne są pobierane lub do którego są dostarczane.

3. Złoto, srebro i platyna, w tym wyroby z tych metali używane do celów technologicznych, jeśli ich gabaryty uniemożliwiają użycie bankowozu, mogą być transportowane innym pojazdem samochodowym z zastosowaniem systemu lokalizacji, z zastrzeżeniem § 9 ust. 5.

§7. 1. Wartości pieniężne powyżej 24 jednostek obliczeniowych są transportowane bankowozem typu A.

2. Transport wartości pieniężnych do 8 jednostek obliczeniowych z użyciem bankowozu typu C, wyposażonego w pojemniki specjalistyczne co najmniej klasy D, może być wykonywany przez nieuzbrojonego pracownika ochrony posiadającego legitymację kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej, bez udziału konwojenta.

3. Bankowozem typu C mogą być transportowane wyłącznie wartości pieniężne umieszczone w pojemnikach specjalistycznych lub innych urządzeniach, o których mowa w pkt 1 ppkt 1 załącznika nr 5 do rozporządzenia.

§8. Transport wartości pieniężnych nieprzekraczających 1 jednostki obliczeniowej może być wykonywany przez osobę transportującą bez udziału konwojenta, pod warunkiem użycia pojemnika specjalistycznego w odpowiedniej klasie zabezpieczenia, z uwzględnieniem wymagań określonych w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§9. 1. Konwojowany transport wartości pieniężnych jest chroniony co najmniej przez:

- 1) jednego konwojenta - przy transporcie wartości pieniężnych powyżej 1 do 8 jednostek obliczeniowych, z zastrzeżeniem § 7 ust. 2;
 - 2) dwóch konwojentów - przy transporcie wartości pieniężnych powyżej 8 do 24 jednostek obliczeniowych;
 - 3) trzech konwojentów - przy transporcie wartości pieniężnych powyżej 24 do 50 jednostek obliczeniowych;
 - 4) czterech konwojentów - przy transporcie wartości pieniężnych powyżej 50 jednostek obliczeniowych.
2. Konwojent nie może przenieść wartości pieniężnych lub kierować bankowozem.
 3. Osoba transportująca nie może jednocześnie kierować bankowozem i wykonywać zadań konwojenta.
 4. Osoba kierująca bankowozem nie może jednocześnie wykonywać zadań osoby transportującej lub konwojenta.
 5. Przy transporcie wartości pieniężnych powyżej 24 jednostek obliczeniowych bankowozem typu A należy do transportu przydzielić pojazd ubezpieczający.
 6. W przypadku transportowania wartości pieniężnych kolumną pojazdów samochodowych, w rozumieniu przepisów o ruchu drogowym, należy do transportu przydzielić dwa pojazdy ubezpieczające, po jednym z przodu i z tyłu kolumny, ustalając liczebność grupy konwojowej po dwóch konwojentów na pojazd ubezpieczający i po jednym konwojencie na każdy pojazd przewożący wartości pieniężne.
 7. Dopuszcza się możliwość używania bankowozów typu A i B jako pojazdów ubezpieczających.

§10. 1. Wymagania techniczne bankowozów określają załączniki do rozporządzenia:

- 1) załącznik nr 3 - wymagania techniczne dla bankowozu typu A;
 - 2) załącznik nr 4 - wymagania techniczne dla bankowozu typu B;
 - 3) załącznik nr 5 - wymagania techniczne dla bankowozu typu C.
2. Ogólne wymagania techniczne pojazdu ubezpieczającego określa załącznik nr 6 do rozporządzenia.

§11. Jednostki organizacyjne Narodowego Banku Polskiego oraz jednostki organizacyjne produkujące znaki pieniężne mogą dodatkowo wzmacniać ochronę transportów wartości pieniężnych przez funkcjonariuszy Policji. Sposób współdziałania z Policją oraz odpłatność w zakresie takiego wzmacniania określa umowa zawarta z Komendantem Głównym Policji przez

Prezesa Narodowego Banku Polskiego lub kierownika jednostki organizacyjnej produkującej znaki pieniężne.

§12. 1. Przedsiębiorcy i kierownicy innych jednostek organizacyjnych wykorzystują do przechowywania lub transportowania wartości pieniężnych pomieszczenia i urządzenia:

1) posiadające wydany przez uprawnioną jednostkę certyfikującą certyfikat zgodności albo wydaną przez producenta

lub importera deklarację zgodności, potwierdzające zgodność z zasadniczymi lub szczegółowymi wymaganiami

w rozumieniu przepisów o systemie oceny zgodności – w przypadku gdy dla danego wyrobu wymagania

takie zostały ustalone;

2) posiadające wydane przez jednostkę certyfikującą akredytowaną przez Polskie Centrum Akredytacji poświadczenie

zgodności z odpowiednimi Polskimi Normami lub poświadczenie zgodności wydane przez akredytowaną

jednostkę certyfikującą w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Republice Turcji lub

w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy

o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu w innym państwie

członkowskim Unii Europejskiej, Republice Turcji lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia

o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, pod warunkiem, że te

pomieszczenia i urządzenia spełniają wymagania odpowiadające wymaganiom niniejszego rozporządzenia –

jeżeli dla danego wyrobu nie ustalono wymagań, o których mowa w pkt 1.

2. Pomieszczenia i urządzenia, o których mowa w ust. 1, powinny być oznaczone tabliczką znamionową lub innym trwałym oznaczeniem, wydanym przez jednostkę certyfikującą, które zawiera następujące dane:

1) nazwę wyrobu;

2) nazwę producenta lub dystrybutora wyrobu (według certyfikatu lub deklaracji zgodności);

3) oznaczenie typu lub nazwę modelu;

4) numer fabryczny i rok produkcji;

5) klasę odporności;

6) numer certyfikatu, deklaracji lub poświadczenia zgodności;

7) masę wyrobu;

8) nazwę jednostki certyfikującej.

3. Urządzenia stosowane w elektronicznym systemie zabezpieczeń, dla których jest wymagana klasyfikacja, powinny posiadać odpowiednie do wymaganej klasyfikacji certyfikaty lub deklaracje zgodności w rozumieniu przepisów o systemie oceny zgodności, zaś elektroniczny system zabezpieczeń powinien posiadać wydane przez dostawcę poświadczenie zgodności z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do instalowanych w pojazdach samochodowych urządzeń posiadających świadectwo homologacji, wydane w trybie przewidzianym przepisami w sprawie homologacji typu pojazdów oraz przedmiotów ich wyposażenia lub części składowych.

§13. Do opancerzonych pojazdów samochodowych spełniających wymagania, o których mowa w:

1) pkt 1 ppkt 2 i 3 załącznika nr 3 do rozporządzenia,

2) pkt 1 ppkt 1 i 2 załącznika nr 4 do rozporządzenia,

3) pkt 1 ppkt 1 i 2 załącznika nr 6 do rozporządzenia

-stosuje się odpowiednio homologację typu pojazdu o kodzie nadwozia SB (samochód opancerzony).

§14. 1. Pojazdy samochodowe spełniające na podstawie dotychczasowych przepisów o ochronie osób i mienia warunki techniczne pojazdów specjalnych (bankowozów) lub pojazdów przystosowanych do przewozu wartości pieniężnych oraz pojazdy używane dotychczas jako pojazdy ubezpieczające mogą być do czasu wyrejestrowania wykorzystywane do transportu wartości pieniężnych, z zastosowaniem dotychczasowych limitów jednostek obliczeniowych i wymaganej liczby konwojentów.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do pojazdów samochodowych wydanych nabywcy po dniu wejścia w życie rozporządzenia, jeżeli ich nabycie nastąpiło na podstawie umowy sprzedaży zawartej przed tym dniem.

3. Systemy sygnalizacji włamania i napadu, wykonane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia według normy PN-93/E-08390 w klasie co najmniej SA3, mogą być nadal wykorzystywane do zabezpieczenia przechowywanych lub transportowanych wartości pieniężnych, z tym że wymiana centrali elektronicznego systemu zabezpieczeń na inny typ lub model jest traktowana na równi z wykonaniem nowego systemu zabezpieczeń, który powinien spełniać wymagania określone w rozporządzeniu.

4. Użytkowane dotychczas w systemach telewizji dozorowej urządzenia do rejestracji dynamicznej obrazów z kamer, które nie spełniają wymogów

określonych w niniejszym rozporządzeniu, mogą być nadal stosowane, jednak nie dłużej niż 36 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

5. Tabliczki znamionowe umieszczone w pomieszczeniach i na urządzeniach przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zachowują ważność, jeżeli jest możliwe odczytanie z nich co najmniej:

- 1) nazwy wyrobu;
- 2) klasy odporności;
- 3) numeru certyfikatu zgodności lub certyfikatu typu;
- 4) nazwy jednostki certyfikującej.

§15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.4)

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK Nr 1

WYMAGANIA DLA ELEKTRONICZNYCH SYSTEMÓW ZABEZPIECZEŃ

1. Podczas przechowywania lub transportowania wartości pieniężnych do zabezpieczenia budynków, pomieszczeń i urządzeń stosuje się następujące elektroniczne systemy zabezpieczeń:

- 1.1. Systemy sygnalizacji włamania i napadu;
- 1.2. Systemy telewizji dozorowej;
- 1.3. Systemy kontroli dostępu;
- 1.4. Systemy transmisji alarmu.

2. W przypadku przechowywania wartości pieniężnych systemy sygnalizacji włamania i napadu oraz systemy transmisji alarmu są traktowane jako podstawowe, zaś systemy telewizji dozorowej oraz systemy kontroli dostępu jako uzupełniające.

3. Elektroniczne systemy zabezpieczeń powinny być wykonywane według wymagań określonych w Polskich Normach. Dopuszcza się wykonywanie elektronicznych systemów zabezpieczeń według innych zasad, jeżeli:

- a) nie ma Polskich Norm i wykonywany system jest niesprzeczny z wymaganiami niniejszego rozporządzenia albo
- b) wykonywane systemy zabezpieczeń nie są sprzeczne z Polskimi Normami i wymaganiami niniejszego rozporządzenia.

4. Systemy sygnalizacji włamania i napadu według normy PN-EN 50131-1 powinny być wykonywane, odpowiednio do oszacowanego ryzyka, w następujących stopniach zabezpieczenia:

- 4.1. Stopień 1: Ryzyko małe;
- 4.2. Stopień 2: Ryzyko małe do średniego;

4.3. Stopień 3: Ryzyko średnie do wysokiego;

4.4. Stopień 4: Ryzyko wysokie.

5. Określa się następujące rodzaje czynności, jakie powinien wykrywać system sygnalizacji włamania i napadu w zależności od stopnia zabezpieczenia:

5.1. Stopień 1:

- otwarcie drzwi do chronionego obszaru,
- poruszanie się w chronionym obszarze (pułapkowo).

5.2. Stopień 2:

- otwarcie drzwi, okien i innych zamknięć chronionego obszaru,
- poruszanie się w chronionym obszarze (pułapkowo).

5.3. Stopień 3:

- otwarcie drzwi, okien i innych zamknięć chronionego obszaru,
- penetrację drzwi, okien i innych zamknięć chronionego obszaru bez ich otwierania,
- poruszanie się w chronionym obszarze (pułapkowo),
- atak na urządzenia lub miejsca szczególnie zagrożone.

5.4. Stopień 4:

- otwarcie drzwi, okien i innych zamknięć chronionego obszaru,
- penetrację drzwi, okien i innych zamknięć chronionego obszaru bez ich otwierania,
- penetrację ścian, sufitów i podłóg,
- poruszanie się w chronionym obszarze (pułapkowo),
- atak na urządzenia i miejsca szczególnie zagrożone.

6. System sygnalizacji włamania i napadu powinien być wykonany co najmniej w 2. stopniu zabezpieczenia i zapewniać identyfikację użytkowników włączających i wyłączających system lub jego część.

7. System alarmowy sygnalizacji włamania i napadu podzielony na podsystemy może zawierać w każdym podsystemie części składowe odpowiadające różnym stopniom zabezpieczenia.

8. Stopień zabezpieczenia podsystemu powinien być taki jak najniższy stopień zabezpieczenia zawartej w nim części składowej.

9. Części składowe wykorzystywane wspólnie przez więcej niż jeden podsystem powinny odpowiadać stopniowi zabezpieczenia podsystemu o najwyższym stopniu.

10. W zależności od poziomu ryzyka systemy sygnalizacji włamania i napadu należy uzupełniać o systemy telewizji dozorowej oraz o systemy kontroli dostępu.

11. Obraz z kamer systemu telewizji dozorowej stosowanego w zabezpieczeniach należy rejestrować.

12. Urządzenia do rejestracji obrazu z kamer muszą być zabezpieczone przed zniszczeniem oraz dostępem osób nieupoważnionych.

13. Rejestracja dynamiczna obrazów z kamer z miejsc szczególnie zagrożonych, w których polu widzenia występuje ruch lub jest wywołany alarm, powinna odbywać się z częstotliwością nie mniejszą niż 3 klatki na sekundę, z rozdzielczością nie mniejszą niż 400 linii telewizyjnych. Rejestracja obrazu z kamer mających kluczowe znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa powinna odbywać się z częstotliwością nie mniejszą niż 5 klatek na sekundę, z zachowaniem określonych powyżej parametrów jakości zapisu.

14. Obrazy statyczne z kamer mogą być rejestrowane z częstotliwością mniejszą niż 3 klatki na sekundę (w czasie dozoru związanego z przechowywaniem lub transportowaniem wartości pieniężnych rejestruje się obrazy z częstotliwością nie mniejszą niż 1 klatka na sekundę). Wywołanie alarmu lub zmiana sceny ze statycznej na dynamiczną musi spowodować zwiększenie częstotliwości zapisu do wartości ustalonej dla rejestracji dynamicznej.

15. Czas przechowywania zarejestrowanego zapisu należy ustalić, biorąc pod uwagę charakter chronionego obiektu oraz rodzaje występujących zagrożeń, ale nie może być on krótszy niż 14 dni.

16. W przypadku wykrycia lub uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego zapis z tym związany należy zarchiwizować w sposób niezmnijający jego jakości. Dotyczy to również zawartości pamięci zdarzeń centrali systemu sygnalizacji włamania i napadu oraz kontroli dostępu, w przypadku występowania związku pomiędzy zawartością pamięci tych urządzeń a czynem zabronionym. Zawartość pamięci powinna być zabezpieczona, a następnie komisyjnie odczytana i zarchiwizowana. Materiałowi archiwalnemu należy nadać kategorię archiwalną dokumentacji dla ochrony zakładu pracy (mienia), zgodnie z zasadami postępowania z materiałami archiwalnymi.

17. Nośnik, na którym dokonano zapisu archiwalnego, powinien być zabezpieczony przed działaniem szkodliwych czynników zewnętrznych, uszkodzeniami oraz dostępem osób nieuprawnionych. Gdy nie ma możliwości należytego zabezpieczenia przed działaniem szkodliwych czynników zewnętrznych, zapis należy zwielokrotnić i zabezpieczyć w dwóch różnych miejscach, z tym że nie mogą one znajdować się w tym samym budynku.

18. W przypadku instalacji systemu kontroli dostępu należy zapewnić zarejestrowanie zdarzeń przynajmniej z okresu 30 dni.

19. Stopień zabezpieczenia uzyskany przez system może być utrzymany pod warunkiem wykonywania systematycznej konserwacji oraz dokonywania

niezbędnych napraw. Konserwacja powinna odbywać się w okresach przewidzianych właściwymi dla danego systemu normami technicznymi, a gdy nie ustalono takich norm - nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy.

20. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki organizacyjnej, w której są przechowywane wartości pieniężne, jest odpowiedzialny za wdrożenie konserwacji, o której mowa w pkt 19, niezwłocznie po zainstalowaniu systemu.

21. Wszelkie zdarzenia utrwalone przez system, czynności konserwacyjne, uszkodzenia, przypadki nieprawidłowego działania systemu oraz naprawy powinny być rejestrowane w Księżce Elektronicznego Systemu Zabezpieczeń, przechowywanej w chronionym obiekcie.

22. Książka Elektronicznego Systemu Zabezpieczeń powinna zawierać co najmniej następujące informacje:

- 1) nazwę systemu;
- 2) nazwę i lokalizację obiektu chronionego;
- 3) nazwę i dane kontaktowe: instalującego system, konserwującego system oraz chroniącego dany obiekt;
- 4) datę i opis zdarzenia lub czynności, o których mowa w pkt 21, datę i opis działań podjętych po zdarzeniach i uszkodzeniach oraz podpisy osób dokonujących poszczególnych wpisów;
- 5) dotyczące rozszerzenia systemu lub wymiany elementów składowych systemu.

ZAŁĄCZNIK Nr 2

LIMITY WARTOŚCI PIENIĘŻNYCH PRZECHOWYWANYCH LUB TRANSPORTOWANYCH W POMIESZCZENIACH I URZĄDZENIACH

(Treść usunięta, dostępna w Dzienniku Ustaw)

ZAŁĄCZNIK Nr 3

OGÓLNE WYMAGANIA TECHNICZNE DLA BANKOWOZU TYPU A

1. Bankowóz typu A musi spełniać co najmniej następujące ogólne wymagania techniczne:

- 1) konstrukcja z wyodrębnionym przedziałem ładunkowym;
- 2) przedział osobowy z pięcioma miejscami do siedzenia oraz osłona zbiornika paliwa, wykonane w klasie FB 5 zgodnie z normą PN-EN 1522 (zbiornik paliwa, ściany boczne) i co najmniej FB4 zgodnie z normą PN-EN 1522 (podłoga, dach);
- 3) oszklenie przedziału osobowego wykonane w klasie BR 5 zgodnie z normą PN-EN 1063, bez możliwości otwierania;

- 4) wyposażenie w system klimatyzacji i wentylacji wnętrza;
 - 5) przedział ładunkowy wzmocniony blachą stalową, co najmniej gatunku "45" o grubości 1 mm według PN-EN 10083-1, tylko z jednymi drzwiami zewnętrznymi (w szczególności w postaci drzwi tylnych dwuskrzydłowych z blokadą ryglowania jednego skrzydła przez drugie i możliwością mocowania do ścian przedziału w położeniu otwartym) z zawiasami o sworzniach zabezpieczonych przed wybicciem oraz wyposażonymi w dodatkowy zamek, co najmniej w klasie A, zgodnie z normą PN-EN 1300;
 - 6) pokrycie i wyłożenie powierzchni ścian, podłogi i sufitu oraz urządzeń i osprzętu wewnątrz przedziału ładunkowego o stopniu palności B=0 według PN-ISO 3795 (lub równoważnego dokumentu);
 - 7) wyposażenie przedziału ładunkowego w oświetlenie;
 - 8) drzwi zewnętrzne z systemem centralnego blokowania oraz sygnalizacją ich niedomknięcia i odblokowania. Odblokowanie i zablokowanie drzwi z zewnątrz pojazdu z użyciem pilota radiowego lub urządzenia równoważnego, otwierającego tylko jedne drzwi i zamykającego równocześnie wszystkie drzwi pojazdu. Możliwość blokowania i odblokowania poszczególnych drzwi z tablicy rozdzielczej pojazdu. Co najmniej 3 drzwi w przedziale osobowym albo wyposażenie kabiny kierowcy oraz przedziału przeznaczonego do przewozu osób w wyjścia w postaci drzwi, okien lub włazów, umożliwiających w razie konieczności wyjście na zewnątrz (w ilości określonej w przepisach dotyczących warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia);
 - 9) wyposażenie w immobiliser spełniający wymagania dyrektywy Rady nr 74/61/EWG z dnia 17 grudnia 1973 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie urządzeń zabezpieczających pojazdy silnikowe przed bezprawnym użyciem (Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 2, str. 49), zwanej dalej "dyrektywą 74/61/EWG", lub Regulaminu nr 116 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych - Jednolite wymagania techniczne dotyczące ochrony pojazdów silnikowych przed bezprawnym użyciem, zwanej dalej "regulaminem nr 116 EKG ONZ";
 - 10) wyposażenie w monitorowany z zewnątrz system lokalizacji satelitarnej i system sygnalizacji napadu.
2. Komora silnika powinna mieć automatyczny system gaśniczy oraz zbiornik paliwa wykonany w sposób zabezpieczający przed wybuchem.
 3. Bankowóz typu A powinien być wyposażony w modułowy samochodowy system alarmowy, spełniający wymagania dyrektywy 74/61/EWG lub regulaminu nr 116 EKG ONZ, posiadający co najmniej następujące właściwości:

- 1) funkcję "panika" włączaną i wyłączaną jednym przyciskiem pilota radiowego i dodatkowym wyłącznikiem wewnątrz przedziału osobowego;
 - 2) rezerwowe zasilanie;
 - 3) dodatkową syrenę alarmową;
 - 4) czujniki ochrony wnętrza;
 - 5) blokadę pracy silnika;
 - 6) tryb serwisowy;
 - 7) sygnalizację alarmową wszystkimi światłami kierunkowskazów.
4. Bankowóz typu A powinien być wyposażony w system transmisji alarmu przekazujący co najmniej informacje o:
- 1) położeniu i prędkości pojazdu;
 - 2) otwarciu i zamknięciu drzwi przedziału ładunkowego i osobowego;
 - 3) stanie alarmowania samochodowego systemu alarmowego;
 - 4) włączeniu i wyłączeniu silnika pojazdu.
5. Urządzenia elektroniczne i elektryczne zamontowane w pojeździe powinny spełniać w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej wymagania dyrektywy Rady nr 72/245/EWG z dnia 20 czerwca 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do tłumienia zakłóceń radioelektrycznych wywoływanych przez silniki z zapłonem iskrowym stosowane w pojazdach silnikowych (Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 1, str. 226) lub regulaminu nr 10 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych - Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej.
6. Dodatkowa instalacja elektryczna pojazdu (po zabudowie) powinna spełniać wymagania normy PN-S 76021 (rodzaje i zakres badań według punktu 4.1.b tablica 2 kolumna 4 tej normy).
7. Koła pojazdu powinny być wykonane z wkładkami masywowymi lub w innej konstrukcji umożliwiającej po przebiegu opony dalszą jazdę przez 15 km z prędkością 50 (+/-5) km/godz.
8. W bankowozie typu A nie dopuszcza się stosowania instalacji gazowej.

ZAŁĄCZNIK Nr 4

OGÓLNE WYMAGANIA TECHNICZNE DLA BANKOWOZU TYPU B

1. Bankowóz typu B musi być wyposażony w:
- 1) szyby wykonane w klasie co najmniej BR2, według normy PN-EN 1063 (lub w równoważnej klasie), bez możliwości ich otwierania;
 - 2) przedział osobowy wykonany w klasie co najmniej FB 2 według normy PN-EN 1522 (lub w równoważnej klasie);

3) drzwi zewnętrzne z systemem centralnego blokowania oraz sygnalizacją ich niedomknięcia i odblokowania. Do odblokowania i zablokowania drzwi pojazdu z zewnątrz należy używać pilota radiowego lub urządzenia równoważnego. Pilot lub urządzenie równoważne powinny otwierać tylko jedne drzwi oraz zamykać równocześnie wszystkie drzwi pojazdu. System centralnego blokowania powinien umożliwiać blokowanie i odblokowanie poszczególnych drzwi z tablicy rozdzielczej pojazdu. Pojazd powinien mieć co najmniej 3 drzwi w przedziale osobowym albo kabinę kierowcy oraz przedział przeznaczony do przewozu osób, wyposażone w wyjścia w postaci drzwi, okien lub włazów umożliwiających w razie konieczności wyjście na zewnątrz, w ilości określonej w przepisach dotyczących warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia;

4) system klimatyzacji i wentylacji wnętrza;

5) immobiliser spełniający wymagania dyrektywy Rady nr 74/61/EWG z dnia 17 grudnia 1973 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie urządzeń zabezpieczających pojazdy silnikowe przed bezprawnym użyciem (Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 2, str. 49), zwanej dalej "dyrektywą 74/61/EWG", lub Regulaminu nr 116 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych - Jednolite wymagania techniczne dotyczące ochrony pojazdów silnikowych przed bezprawnym użyciem, zwanego dalej "regulaminem nr 116 EKG ONZ";

6) wydzielony przedział do przewozu wartości pieniężnych z oświetleniem oraz:

a) urządzeniem do przechowywania wartości pieniężnych klasy co najmniej I według PN-EN 1143-1 lub PN-EN 1143-2, przytwierdzonym trwale do pojazdu, posiadającym dodatkowo zamek czasowy lub

b) z pojemnikiem specjalistycznym osadzonym w specjalnym stojaku, przytwierdzonym trwale do pojazdu, lub

c) wydzielonym przedziałem ładunkowym, wykonanym z łączonej w sposób trwały blachy stalowej o grubości minimum 1 mm, z odrębnymi drzwiami z zamkiem wykonanym co najmniej w klasie A według PN-EN 1300, z trzypunktowym ryglowaniem drzwi;

7) moduły samochodowy system alarmowy, spełniający wymagania dyrektywy 74/61/EWG lub regulaminu nr 116 EKG ONZ oraz regulaminu nr 97 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych - Jednolite przepisy dotyczące homologacji systemów alarmowych pojazdów oraz pojazdów w zakresie ich systemów alarmowych (Dz. Urz. UE L z 2008 r. Nr 351, poz. 1, str. 1), posiadający co najmniej następujące właściwości:

a) funkcję "panika" włączaną i wyłączaną jednym przyciskiem pilota radiowego i dodatkowym wyłącznikiem wewnątrz przedziału osobowego,

- b) rezerwowe zasilanie,
- c) dodatkową syrenę alarmową,
- d) czujniki ochrony przedziału osobowego,
- e) blokadę pracy silnika,
- f) tryb serwisowy,
- g) sygnalizację alarmową wszystkimi światłami kierunkowskazów;
- 8) monitorowany z zewnątrz system lokalizacji satelitarnej i system sygnalizacji napadu;
- 9) system transmisji alarmu przekazujący informacje co najmniej o:
 - a) położeniu pojazdu,
 - b) prędkości pojazdu,
 - c) otwarciu i zamknięciu drzwi przedziału ładunkowego i osobowego,
 - d) stanie alarmowania samochodowego systemu alarmowego,
 - e) włączeniu i wyłączeniu silnika.

2. Urządzenia elektroniczne i elektryczne zamontowane w pojeździe powinny spełniać, w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej, wymagania dyrektywy Rady nr 72/245/EWG z dnia 20 czerwca 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do tłumienia zakłóceń radioelektrycznych wywoływanych przez silniki z zapłonem iskrowym stosowane w pojazdach silnikowych (Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 1, str. 226) lub regulaminu nr 10 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych - Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej.

3. Dodatkowa instalacja elektryczna pojazdu (po zabudowie) powinna spełniać wymagania normy PN-S 76021 (rodzaje i zakres badań według punktu 4.1.b tablica 2 kolumna 4 tej normy).

4. Koła pojazdu powinny być wykonane z wkładkami masywowymi lub w innej konstrukcji umożliwiającej po przebiciu opony dalszą jazdę przez 15 km z prędkością 50 (+/-5) km/godz.

5. W bankowozie typu B nie dopuszcza się stosowania instalacji gazowej.

ZAŁĄCZNIK Nr 5

OGÓLNE WYMAGANIA TECHNICZNE DLA BANKOWOZU TYPU C

1. Bankowóz typu C powinien być wyposażony w:

1) pojemniki specjalistyczne co najmniej klasy "D" w stojakach przytwierdzonych trwale do elementów konstrukcyjnych nadwozia umożliwiających mocowanie i wyjmowanie pojemników przez osoby uprawnione albo urządzenia do przechowywania wartości pieniężnych co najmniej I klasy według normy PN-EN 1143-1 lub PN-EN 1143-2;

1a) szyby wykonane w klasie co najmniej BR1, według normy PN-EN 1063 (lub w klasie równoważnej), bez możliwości ich otwierania;

2) immobiliser spełniający wymagania dyrektywy Rady nr 74/61/EWG z dnia 17 grudnia 1973 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie urządzeń zabezpieczających pojazdy silnikowe przed bezprawnym użyciem (Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 2, str. 49), zwanej dalej "dyrektywą 74/61/EWG", lub Regulaminu nr 116 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych - Jednolite wymagania techniczne dotyczące ochrony pojazdów silnikowych przed bezprawnym użyciem, zwanego dalej "regulaminem nr 116 EKG ONZ";

3) modułowy samochodowy system alarmowy spełniający wymagania dyrektywy 74/61/EWG lub regulaminu nr 116 EKG ONZ, posiadający co najmniej następujące właściwości:

a) funkcję "panika" włączaną i wyłączaną jednym przyciskiem pilota radiowego i dodatkowym wyłącznikiem wewnątrz przedziału osobowego,

b) rezerwowe zasilanie,

c) dodatkową syrenę alarmową,

d) czujniki ochrony wnętrza,

e) blokadę pracy silnika,

f) tryb serwisowy,

g) sygnalizację alarmową wszystkimi światłami kierunkowskazów;

4) monitorowany z zewnątrz system lokalizacji satelitarnej i system sygnalizacji napadu;

5) system transmisji alarmu przekazujący co najmniej informacje o:

a) położeniu i prędkości pojazdu,

b) otwarciu i zamknięciu drzwi przedziału ładunkowego i osobowego,

c) stanie alarmowania samochodowego systemu alarmowego,

d) włączeniu i wyłączeniu silnika pojazdu;

6) oświetlenie przedziału z pojemnikami.

2. Urządzenia elektroniczne i elektryczne zamontowane w pojeździe powinny spełniać, w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej, wymagania dyrektywy Rady nr 72/245/EWG z dnia 20 czerwca 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do tłumienia zakłóceń radioelektrycznych wywoływanych przez silniki z zapłonem iskrowym stosowane w pojazdach silnikowych Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 1, str. 226) lub regulaminu nr 10 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych - Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej.

3. Dodatkowa instalacja elektryczna pojazdu (po zabudowie) powinna spełniać wymagania normy PN-S 76021 (rodzaje i zakres badań według punktu 4.1.b tablica 2 kolumna 4 tej normy).

4. W bankowozie typu C nie dopuszcza się stosowania instalacji gazowej.

ZAŁĄCZNIK Nr 6

OGÓLNE WYMAGANIA TECHNICZNE POJAZDU UBEZPIECZAJĄCEGO

1. Pojazd samochodowy ubezpieczający musi być wyposażony co najmniej w:
 - 1) szyby wykonane w klasie co najmniej BR2 według normy PN-EN 1063 (lub w równoważnej klasie), bez możliwości ich otwierania;
 - 2) przedział osobowy wykonany w klasie co najmniej FB 2 według normy PN-EN 1522 (lub w równoważnej klasie);
 - 3) drzwi przedziału osobowego z mechanizmem centralnego blokowania;
 - 4) system klimatyzacji i wentylacji wnętrza;
 - 5) immobiliser spełniający wymagania dyrektywy Rady nr 74/61/EWG z dnia 17 grudnia 1973 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie urządzeń zabezpieczających pojazdy silnikowe przed bezprawnym użyciem (Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 2, str. 49), zwanej dalej "dyrektywą 74/61/EWG", lub Regulaminu nr 116 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych - Jednolite wymagania techniczne dotyczące ochrony pojazdów silnikowych przed bezprawnym użyciem, zwanego dalej "regulaminem nr 116 EKG ONZ";
 - 6) modułowy samochodowy system alarmowy spełniający wymagania dyrektywy 74/61/EWG lub regulaminu nr 116 EKG ONZ, posiadający co najmniej następujące właściwości:
 - a) funkcję "panika" włączaną i wyłączaną jednym przyciskiem pilota radiowego i dodatkowym wyłącznikiem wewnątrz przedziału osobowego,
 - b) rezerwowe zasilanie,
 - c) dodatkową syrenę alarmową,
 - d) czujniki ochrony wnętrza,
 - e) blokadę pracy silnika,
 - f) tryb serwisowy,
 - g) sygnalizację alarmową wszystkimi światłami kierunkowskazów;
 - 7) monitorowany z zewnątrz system lokalizacji satelitarnej i sygnalizacji napadu;
 - 8) system transmisji alarmu przekazujący informacje co najmniej o:
 - a) położeniu pojazdu,
 - b) prędkości pojazdu,
 - c) otwarciu i zamknięciu drzwi przedziału ładunkowego i osobowego,

d) stanie alarmowania samochodowego systemu alarmowego,
e) włączeniu i wyłączeniu silnika.

2. Urządzenia elektroniczne i elektryczne zamontowane w pojeździe powinny spełniać, w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej, wymagania dyrektywy Rady nr 72/245/EWG z dnia 20 czerwca 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do tłumienia zakłóceń radioelektrycznych wywoływanych przez silniki z zapłonem iskrowym stosowane w pojazdach silnikowych (Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 1, str. 226) lub regulaminu nr 10 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych - Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej.

3. Dodatkowa instalacja elektryczna pojazdu (po zabudowie) powinna spełniać wymagania normy PN-S 76021 (rodzaje i zakres badań według punktu 4.1 .b tablica 2 kolumna 4 tej normy).

4. Koła pojazdu powinny być wykonane z wkładkami masywowymi lub w innej konstrukcji umożliwiającej po przebicciu opony dalszą jazdę przez 15 km z prędkością 50 (+/-5) km/godz.

5. W pojazdach ubezpieczających nie dopuszcza się stosowania instalacji gazowej.

TRANSPORT BRONI

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH z dnia 24 sierpnia 2012 r.

w sprawie szczegółowego trybu i warunków przesyłania broni lub amunicji za pośrednictwem operatorów świadczących usługi pocztowe
(Dz. U. 12.0.1004)

Na podstawie art. 36 ust. 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa szczegółowy tryb i warunki przesyłania broni lub amunicji za pośrednictwem operatora, w rozumieniu ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.).

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do przesyłek zawierających amunicję hukową o kalibrze do 6 mm oraz broń, której posiadanie nie wymaga pozwolenia, z wyłączeniem broni pneumatycznej.

§ 2. 1. Broń lub amunicję przesyła się w opakowaniu zaplombowanym i oznakowanym przez operatora w sposób trwały i widoczny.

2. W przypadku przesyłki zawierającej broń lub amunicję, zwanej dalej "przesyłką", nadesłanej z zagranicy, niespełniającej wymogu, o którym mowa w ust. 1, operator zapewnia właściwe jej oznakowanie i opakowanie.

3. Na opakowaniu przesyłki umieszcza się pouczenie o następującej treści: "Znalazca niniejszej przesyłki powinien niezwłocznie przekazać ją najbliższej jednostce Policji. Przesyłki nie rozplombowywać i nie otwierać".

4. Operator sporządza protokół uszkodzenia w przypadku stwierdzenia uszkodzenia przesyłki oraz niezwłocznie powiadamia najbliższą jednostkę Policji w przypadku stwierdzenia lub podejrzenia braków w jej zawartości.

§ 3. 1. Jeżeli podczas przesyłania przesyłki zaistnieje konieczność jej przechowania, do czasu wydania przesyłki adresatowi przechowuje się ją w magazynie broni.

2. Przechowywana przesyłka w magazynie broni podlega ewidencjonowaniu.

3. Do przechowywania przesyłki w magazynie broni oraz jej ewidencjonowania stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

§ 4. 1. Operator podczas przewożenia przesyłki zapewnia bezpośrednią ochronę fizyczną przesyłki przez pracownika ochrony uzbrojonego w broń palną bojową, spełniającego warunki określone w ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.).

2. Przesyłka jest chroniona;

1) przez co najmniej jednego pracownika ochrony, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy zawiera nie więcej niż:

a) 20 sztuk broni palnej, na której posiadanie jest wymagane pozwolenie,

b) 100 sztuk broni innej niż palna, na której posiadanie jest wymagane pozwolenie, lub broni pneumatycznej,

- c) 10 000 sztuk amunicji;
- 2) przez co najmniej dwóch pracowników ochrony, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy zawiera większą liczbę broni lub amunicji niż wymieniona w pkt 1.
3. Przy przewożeniu przesyłek operator zapewnia ochronę zgodnie z ust. 2, uwzględniając łączną liczbę przewożonych sztuk broni lub amunicji.

§ 5. Przewożenie przesyłek wykonuje się przy użyciu pojazdów spełniających wymagania dla pojazdów przewożących wartości pieniężne oraz pojazdów ubezpieczających, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia.

§ 6. 1. Operator prowadzi odrębną ewidencję przesyłek zawierających broń lub amunicję.

2. Wpisu do ewidencji dokonuje się z chwilą przyjęcia przesyłki.
3. Ewidencja przesyłek krajowych powinna zawierać:
 - 1) oznaczenie nadawcy oraz jego adres;
 - 2) nazwę i numer dokumentu uprawniającego nadawcę do obrotu lub posiadania broni lub amunicji oraz wskazanie organu wydającego dokument;
 - 3) datę nadania przesyłki;
 - 4) oznaczenie adresata oraz jego adres;
 - 5) nazwę i numer dokumentu uprawniającego adresata do obrotu lub posiadania broni lub amunicji oraz wskazanie organu wydającego dokument;
 - 6) imiona i nazwiska pracowników wykonujących ochronę przesyłki;
 - 7) adnotację o miejscu przechowywania przesyłki przed jej doręczeniem;
 - 8) liczbę sztuk broni lub amunicji, rodzaj, model, kaliber i numer seryjny broni;
 - 9) datę odbioru przesyłki;
 - 10) ewentualne uwagi;
 - 11) podpis ewidencjonującego.
4. Ewidencja przesyłek zawierających broń lub amunicję przesyłaną z zagranicy albo za granicę powinna zawierać:
 - 1) oznaczenie nadawcy oraz jego adres;
 - 2) nazwę i numer dokumentu uprawniającego nadawcę do obrotu lub posiadania broni lub amunicji oraz wskazanie organu wydającego dokument;
 - 3) datę nadania przesyłki;
 - 4) oznaczenie adresata oraz jego adres;
 - 5) imiona i nazwiska pracowników wykonujących ochronę przesyłki;
 - 6) informacje o przedstawieniu przesyłki organowi celnemu;

- 7) liczbę sztuk broni lub amunicji, rodzaj, model, kaliber i numer seryjny broni;
 - 8) nazwę i numer dokumentu uprawniającego adresata do obrotu lub posiadania broni lub amunicji oraz wskazanie organu wydającego dokument;
 - 9) datę odbioru przesyłki;
 - 10) ewentualne uwagi;
 - 11) podpis ewidencjonującego.
5. Informacje, o których mowa w ust. 4 pkt 6, podaje się po dopełnieniu formalności celnych oraz pod warunkiem, że przesyłka podlegała, zgodnie z przepisami prawa celnego, przedstawieniu organowi celnemu.

§ 7. 1. Przesyłkę zawierającą broń lub amunicję adresat zobowiązany jest odebrać osobiście w placówce operatora. Przesyłka wydawana jest adresatowi w specjalnie do tego celu wyodrębnionym pomieszczeniu.

2. Operator powiadamia adresata o miejscu i terminie odbioru przesyłki.

§ 8. 1. Przesyłka jest wydawana wyłącznie adresatowi za pisemnym potwierdzeniem odbioru po stwierdzeniu:

- 1) w przypadku osoby fizycznej - tożsamości tej osoby na podstawie dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 2) w przypadku osoby prawnej - tożsamości osoby uprawnionej do działania w imieniu osoby prawnej na podstawie dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz odpisu właściwego rejestru lub pełnomocnictwa upoważniającego osobę odbierającą do działania w imieniu osoby prawnej, przy czym pełnomocnictwo operator zatrzymuje.

2. W przypadku odmowy przyjęcia przez adresata przesyłki operator niezwłocznie przekazuje ją nadawcy.

§ 9. 1. Przesyłki zawierające broń lub amunicję, które są przez operatora wprowadzane na obszar celny Unii Europejskiej lub wyprowadzane poza ten obszar, podlegają obowiązkowi dopełnienia formalności celnych związanych z nadaniem im stosownego przeznaczenia celnego zgodnie z przepisami prawa celnego.

2. Realizacja czynności, o których mowa w § 7 oraz § 8 ust. 2, możliwa jest po dopełnieniu formalności wynikających z przepisów prawa celnego.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

KONTROLA I NADZÓR NAD DZIAŁALNOŚCIĄ S.U.F.O.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH1) z dnia 27 kwietnia 2012 r.

w sprawie szczegółowych zasad wydawania upoważnień do kontroli oraz trybu wykonywania czynności nadzoru Komendanta Głównego Policji nad działalnością specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych (Dz. U. 12.0.557)

Na podstawie art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.2)) zarządza się, co następuje:

§1. 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe zasady wydawania przez Komendanta Głównego Policji upoważnień do kontroli działalności specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych;
 - 2) tryb wykonywania czynności nadzoru Komendanta Głównego Policji nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi.
2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie, rozumie się przez to ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia.

§2. 1. Upoważnienie do kontroli działalności specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej, zwane dalej "upoważnieniem", wydaje Komendant Główny Policji.

2. Upoważnienie wydaje się policjantowi pełniącemu służbę w Komendzie Głównej Policji, komendzie wojewódzkiej Policji lub Komendzie Stołecznej Policji, wykonującemu zadania z zakresu nadzoru nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi - na wniosek, odpowiednio, dyrektora właściwej komórki organizacyjnej Komendy Głównej Policji, komendanta wojewódzkiego Policji lub Komendanta Stołecznego Policji.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać:

- 1) stopień policyjny, imię i nazwisko, numer legitymacji służbowej policjanta oraz nazwę jednostki organizacyjnej Policji, w której policjant pełni służbę;
 - 2) nazwę lub firmę oraz siedzibę i adres siedziby, jeżeli podmiot objęty kontrolą jest osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, albo imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania lub siedzibę i adres siedziby, jeżeli podmiot ten jest osobą fizyczną;
 - 3) numer i datę wydania koncesji, określenie jej zakresu i formy świadczonych usług albo numer i datę uzgodnienia planu ochrony jednostki, w której ochronę sprawuje wewnętrzna służba ochrony, o której mowa w art. 2 pkt 8 ustawy, lub numer i datę wydania zezwolenia na utworzenie tej służby ochrony;
 - 4) określenie specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej;
 - 5) określenie rodzaju kontroli i jej zakresu przedmiotowego;
 - 6) określenie miejsca przeprowadzenia kontroli;
 - 7) datę rozpoczęcia i przewidywany termin zakończenia kontroli.
4. Upoważnienie powinno zawierać:
- 1) wskazanie podstawy prawnej kontroli;
 - 2) oznaczenie organu kontroli;
 - 3) oznaczenie podmiotu objętego kontrolą;
 - 4) stopień policyjny, imię i nazwisko, numer legitymacji służbowej policjanta upoważnionego do przeprowadzenia kontroli oraz nazwę jednostki organizacyjnej Policji, w której policjant pełni służbę;
 - 5) określenie przedmiotowego zakresu kontroli;
 - 6) określenie daty rozpoczęcia kontroli i przewidywanego terminu jej zakończenia;
 - 7) podpis i okrągłą pieczęć organu kontroli;
 - 8) datę i miejsce wydania upoważnienia;
 - 9) pouczenie o prawach i obowiązkach podmiotu objętego kontrolą.
5. W uzasadnionych przypadkach Komendant Główny Policji może przedłużyć określony w upoważnieniu czas trwania kontroli. Do przedłużania czasu trwania kontroli przepisy ust. 2-4 stosuje się odpowiednio.

§3. Upoważnienie uprawnia do wstępu na teren kontrolowanego obszaru lub obiektu oraz do dostępu do wiadomości stanowiących informację niejawną, w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli.

§4. Kontrole mogą być prowadzone:

- 1) ze względu na zakres, jako:
 - a) problemowe - obejmujące wybrany zakres zagadnień związanych z ochroną lub prowadzoną działalnością ochronną,

b) kompleksowe - obejmujące całokształt zagadnień związanych z ochroną lub prowadzoną działalnością ochronną;

2) ze względu na tryb ich wszczynania, jako:

a) planowe - wynikające z rocznych planów kontroli specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych, sporządzanych przez właściwych terytorialnie komendantów wojewódzkich Policji (Komendanta Stołecznego Policji) i zatwierdzanych przez Komendanta Głównego Policji,

b) doraźne - interwencyjne, wynikające z potrzeby zbadania nagłych zdarzeń.

§5. Policjant wskazany w upoważnieniu, zwany dalej "kontrolującym", przed przystąpieniem do kontroli jest obowiązany okazać legitymację służbową i upoważnienie kierownikowi jednostki, w której utworzono wewnętrzną służbę ochrony, o której mowa w art. 2 pkt 8 ustawy, lub osobie upoważnionej przez tego kierownika.

§6. Kontrolę przeprowadza się w obecności przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, posiadającego pozwolenie na broń na okaziciela, albo przedsiębiorcy, który powołał wewnętrzną służbę ochrony, o której mowa w art. 2 pkt 8 ustawy, albo kierownika jednostki, w której utworzono taką służbę, lub osób przez nich upoważnionych, zwanych dalej "kontrolowanymi".

§7. 1. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół, po jednym egzemplarzu dla kontrolującego, kontrolowanego i kierownika jednostki chronionej przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną.

2. Protokół powinien zawierać w szczególności:

1) nazwę i adres siedziby kontrolowanej specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej oraz miejsce przeprowadzenia kontroli;

2) imię i nazwisko kontrolowanego;

3) stopień policyjny, imię, nazwisko i stanowisko służbowe kontrolującego;

4) zakres i czas trwania kontroli;

5) ustalenia i wnioski;

6) zalecenia mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i dostosowanie działalności specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej do przepisów prawa;

7) termin realizacji zaleceń.

3. Protokół podpisują kontrolujący i kontrolowany lub osoba przez niego upoważniona.

4. Kontrolowany lub osoba przez niego upoważniona może wnieść do protokołu, przed jego podpisaniem, pisemne zastrzeżenia co do sposobu

przeprowadzenia kontroli, ustaleń i wniosków z kontroli oraz wpisanych do protokołu zaleceń i terminu ich realizacji.

5. Podpisanie protokołu następuje nie później niż w ciągu 14 dni od dnia zakończenia czynności kontrolnych.

6. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego protokół podpisuje kontrolujący i umieszcza w nim adnotację o przyczynie odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego.

§8. 1. Kontrolujący może utrwalić przebieg kontroli za pomocą technik audiowizualnych.

2. Nośniki obrazu lub dźwięku, na których utrwalono przebieg czynności kontrolnych, załącza się do protokołu, o którym mowa w § 7 ust. 1.

§9. Czynności, o których mowa w art. 43 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy, są wykonywane poprzez sprawdzenie:

1) zgodności organizacji ochrony z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa;

2) zgodności faktycznie wykonywanych czynności ochronnych z dokumentacją ochronną;

3) uprawnień pracowników ochrony do wykonywania czynności w ramach specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej;

4) zakresu i prawidłowości wykonywania zadań ochronnych przez poszczególnych pracowników ochrony;

5) zgodności wyposażenia pracowników ochrony z warunkami wynikającymi z planu ochrony lub z innej dokumentacji określającej zasady wykonywania zadań ochronnych na poszczególnych stanowiskach;

6) warunków przechowywania broni i amunicji oraz zgodności ewidencji broni i amunicji ze stanem faktycznym;

7) prawidłowości prowadzenia dokumentacji ochronnej.

§10. 1. Przed wejściem na teren obszarów i obiektów, w których prowadzona jest ochrona, lub na teren siedziby przedsiębiorcy prowadzącego działalność w zakresie ochrony osób i mienia kontrolujący jest obowiązany okazać legitymację służbową oraz upoważnienie.

2. Kontrolujący może żądać:

1) udostępniania dokumentacji ochronnej lub wglądu w nią od osób upoważnionych do prowadzenia dokumentacji lub dysponowania nią;

2) ustnych lub pisemnych wyjaśnień w sprawach będących przedmiotem kontroli od kontrolowanego i pracowników ochrony; z ustnych wyjaśnień kontrolujący w razie potrzeby sporządza protokół.

3. Kontrolujący ma prawo wstępu na teren kontrolowanego obiektu poza godzinami, w jakich prowadzona jest w nim działalność, tylko w obecności kierownika jednostki chronionej przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną lub osoby przez niego upoważnionej.

§11. 1. Do kontroli działalności specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Roczne plany kontroli specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych, zatwierdzone przez właściwych komendantów wojewódzkich Policji (Komendanta Stołecznego Policji), zachowują ważność do końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło wejście w życie niniejszego rozporządzenia.

§12. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 sierpnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad wydawania upoważnień do kontroli oraz trybu wykonywania czynności nadzoru Komendanta Głównego Policji nad działalnością specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych (Dz. U. Nr 116, poz. 752).

§13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

OCHRONA IMPREZ MASOWYCH

USTAWA

z dnia 20 marca 2009 r.

o bezpieczeństwie imprez masowych

(tekst jednolity - Dz.U. 15.0.2139)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady postępowania konieczne do zapewnienia bezpieczeństwa imprez masowych;
- 2) warunki bezpieczeństwa imprez masowych;
- 3) zasady i tryb wydawania zezwoleń na przeprowadzanie imprez masowych;
- 4) zasady gromadzenia i przetwarzania informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych;
- 5) zasady odpowiedzialności organizatorów za szkody wyrządzone w związku ze zorganizowaniem imprez masowych.

Art. 2. Przepisów ustawy nie stosuje się do nieodpłatnych imprez masowych organizowanych na terenach zamkniętych będących w trwałym zarządzie jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez: Ministra Obrony Narodowej, Ministra Sprawiedliwości oraz ministrów właściwych: do spraw wewnętrznych, do spraw oświaty i wychowania, do spraw szkolnictwa wyższego oraz do spraw kultury fizycznej, jeżeli jednostki te są organizatorami imprezy masowej w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) imprezie masowej – należy przez to rozumieć imprezę masową artystyczno-rozrywkową, masową imprezę sportową, w tym mecz piłki nożnej, o których mowa w pkt 2–4, z wyjątkiem imprez:
 - a) organizowanych w teatrach, operach, operetkach, filharmoniach, kinach, muzeach, bibliotekach, domach kultury i galeriach sztuki lub w innych podobnych obiektach,
 - b) organizowanych w szkołach i placówkach oświatowych przez zarządzających tymi szkołami i placówkami,
 - c) organizowanych w ramach współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży,
 - d) sportowych organizowanych dla sportowców niepełnosprawnych,
 - e) sportu powszechnego o charakterze rekreacji ruchowej, ogólnodostępnym i nieodpłatnym, organizowanych na terenie otwartym,
 - f) zamkniętych organizowanych przez pracodawców dla ich pracowników – jeżeli rodzaj imprezy odpowiada przeznaczeniu obiektu lub terenu, gdzie ma się ona odbyć;
- 2) imprezie masowej artystyczno-rozrywkowej – należy przez to rozumieć imprezę o charakterze artystycznym, rozrywkowym lub zorganizowane publiczne oglądanie przekazu telewizyjnego na ekranach lub urządzeniach

umożliwiających uzyskanie obrazu o przekątnej przekraczającej 3 m, która ma się odbyć:

a) na stadionie, w innym obiekcie niebędącym budynkiem lub na terenie umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, na których liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 1000,

b) w hali sportowej lub w innym budynku umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, w których liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 500;

3) masowej imprezie sportowej – należy przez to rozumieć imprezę masową mającą na celu współzawodnictwo sportowe lub popularyzowanie kultury fizycznej, organizowaną na:

a) stadionie lub w innym obiekcie niebędącym budynkiem, na którym liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 1000, a w przypadku hali sportowej lub innego budynku umożliwiającego przeprowadzenie imprezy masowej – nie mniej niż 300,

b) terenie umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, na którym liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób wynosi nie mniej niż 1000;

4) meczu piłki nożnej – należy przez to rozumieć masową imprezę sportową mającą na celu współzawodnictwo w dyscyplinie piłki nożnej, organizowaną na stadionie lub w innym obiekcie sportowym, na którym liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 1000;

5) imprezie masowej podwyższonego ryzyka – należy przez to rozumieć imprezę masową, w czasie której, zgodnie z informacją o przewidywanych zagrożeniach lub dotychczasowymi doświadczeniami dotyczącymi zachowania osób uczestniczących, istnieje obawa wystąpienia aktów przemocy lub agresji;

6) czasie trwania imprezy masowej – należy przez to rozumieć okres od chwili udostępnienia obiektu lub terenu uczestnikom imprezy masowej do chwili opuszczenia przez nich tego obiektu lub terenu;

7) liczbie miejsc dla osób na imprezie masowej – należy przez to rozumieć liczbę udostępnionych przez organizatora miejsc na stadionie, w innym obiekcie niebędącym budynkiem, hali sportowej albo w innym budynku lub na

terenie umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, ustaloną na podstawie przepisów prawa budowlanego i przepisów dotyczących ochrony przeciwpożarowej;

8) instytucjach zagranicznych – należy przez to rozumieć podmioty zagraniczne i międzynarodowe, w tym w szczególności wchodzące w ich skład narodowe punkty informacyjne, właściwe do zapobiegania i zwalczania przejawów przemocy i chuligaństwa w czasie masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej, na podstawie Europejskiej konwencji w sprawie przemocy i ekscesów widzów w czasie imprez sportowych, a w szczególności meczów piłki nożnej, sporządzonej w Strasburgu dnia 19 sierpnia 1985 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 129, poz. 625) oraz decyzji Rady 2002/348/JHA z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotyczącej bezpieczeństwa w związku z meczami piłki nożnej o charakterze międzynarodowym (Dz. Urz. WE L 121 z 08.05.2002, str. 1–3; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 04, str. 237–239);

9) organizatorze – należy przez to rozumieć osobę prawną, osobę fizyczną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, przeprowadzającą imprezę masową;

10) regulaminie obiektu (terenu) – należy przez to rozumieć przepisy wydane przez właściciela, posiadacza, użytkownika lub zarządzającego obiektem lub terenem, zawierające zasady wstępu na teren lub obiekt, w tym osób małoletnich, zasady zachowania się osób obecnych w obiekcie lub na terenie i korzystania przez nie z obiektu lub terenu oraz ze znajdujących się tam urządzeń, a także określające miejsca nieprzeznaczone dla publiczności;

11) kierownikowi do spraw bezpieczeństwa – należy przez to rozumieć osobę wyznaczoną przez organizatora, reprezentującą go w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom imprezy masowej;

12) służbie informacyjnej – należy przez to rozumieć osoby podlegające kierownikowi do spraw bezpieczeństwa, wyznaczone przez organizatora, w tym spikera zawodów sportowych;

13) służbie porządkowej – należy przez to rozumieć osoby podlegające kierownikowi do spraw bezpieczeństwa, wyznaczone przez organizatora, wpisane na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, o której mowa w art. 26 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099 oraz z 2015 r. poz. 1505);

14) terenie umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej – należy przez to rozumieć wydzielony, odpowiednio oznaczony teren na otwartej przestrzeni, spełniający warunki higieniczno-sanitarne odpowiadające wymaganiom przewidzianym prawem oraz posiadający infrastrukturę zapewniającą bezpieczne przeprowadzenie imprezy masowej,

na którym do określenia liczby miejsc przyjmuje się przelicznik 0,5 m² na osobę;

15) terenie zamkniętym – należy przez to rozumieć teren zamknięty w rozumieniu przepisów prawa budowlanego lub teren będący w trwałym zarządzie jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez: Ministra Obrony Narodowej, Ministra Sprawiedliwości oraz ministrów właściwych: do spraw wewnętrznych, do spraw oświaty i wychowania, do spraw szkolnictwa wyższego oraz do spraw kultury fizycznej;

16) zabezpieczeniu imprezy masowej – należy przez to rozumieć ogół skoordynowanych przedsięwzięć podejmowanych w celu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego w związku z imprezą masową;

17) zakazie zagranicznym – należy przez to rozumieć zakaz stadionowy, nałożony przez uprawnione do tego podmioty innych państw, o którym informację przekazano Komendantowi Głównemu Policji;

18) zezwoleniu – należy przez to rozumieć zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej wydane, w drodze decyzji, przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta właściwych ze względu na miejsce przeprowadzenia imprezy masowej;

19) dokumencie potwierdzającym tożsamość – należy przez to rozumieć dowód osobisty, tymczasowe zaświadczenie tożsamości, paszport, prawo jazdy, legitymację szkolną lub studencką, dokument stwierdzający tożsamość cudzoziemca albo inny dokument potwierdzający tożsamość zaopatrzonej w wizerunek twarzy i adres zamieszkania osoby.

Art. 4. Postępowanie w sprawach określonych w ustawie, z wyłączeniem art. 14, prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

Rozdział 2

Bezpieczeństwo imprez masowych

Art. 5. 1. Za bezpieczeństwo imprezy masowej w miejscu i w czasie jej trwania odpowiada jej organizator.

2. Bezpieczeństwo imprezy masowej obejmuje spełnienie przez organizatora wymogów w zakresie:

- 1) zapewnienia bezpieczeństwa osobom uczestniczącym w imprezie;
- 2) ochrony porządku publicznego;
- 3) zabezpieczenia pod względem medycznym;

4) zapewnienia odpowiedniego stanu technicznego obiektów budowlanych wraz ze służącymi tym obiektom instalacjami i urządzeniami technicznymi, w szczególności przeciwpożarowymi i sanitarnymi.

3. Obowiązek zabezpieczenia imprezy masowej spoczywa na organizatorze, a w zakresie określonym w tej ustawie i innych przepisach także na: wójcie, burmistrzu, prezydencie miasta, wojewodzie, Policji, Państwowej Straży Pożarnej i innych jednostkach organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej, służbach odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i porządek publiczny na obszarach kolejowych, służbie zdrowia, a w razie potrzeby także innych właściwych służbach i organach.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, minimalne wymagania dotyczące zabezpieczenia pod względem medycznym imprezy masowej, mając na uwadze liczbę uczestników imprezy, jej rodzaj, a także zapewnienie bezpieczeństwa jej uczestników.

Art. 6. 1. Organizator zapewnia:

1) spełnienie wymogów określonych, w szczególności, w przepisach prawa budowlanego, w przepisach sanitarnych i przepisach dotyczących ochrony przeciwpożarowej;

2) udział służb porządkowych, służb informacyjnych oraz kierującego tymi służbami kierownika do spraw bezpieczeństwa;

3) pomoc medyczną;

4) zaplecze higieniczno-sanitarne;

5) wyznaczenie dróg ewakuacyjnych oraz dróg umożliwiających dojazd pojazdom służb ratowniczych i Policji;

6) warunki do zorganizowania łączności pomiędzy podmiotami biorącymi udział w zabezpieczeniu imprezy masowej;

7) sprzęt ratowniczy i gaśniczy oraz środki gaśnicze niezbędne do zabezpieczenia imprezy masowej w zakresie działań ratowniczo-gaśniczych;

8) wydzielone pomieszczenia dla służb kierujących zabezpieczeniem imprezy masowej.

2. Liczebność służby porządkowej oraz służby informacyjnej określa się w następujący sposób:

1) w przypadku imprezy masowej niebędącej imprezą masową podwyższonego ryzyka – co najmniej 10 członków służb: porządkowej i informacyjnej na 300 osób, które mogą być obecne na imprezie masowej, i co najmniej 1 członek służby porządkowej lub służby informacyjnej na każde następne 100 osób, przy czym nie mniej niż 20% ogólnej liczby członków służb stanowią członkowie służby porządkowej;

2) w przypadku imprezy masowej podwyższonego ryzyka – co najmniej 15 członków służb: porządkowej i informacyjnej na 200 osób, które mogą być obecne na imprezie masowej, i co najmniej 2 członków służb: porządkowej lub informacyjnej na każde następne 100 osób, przy czym nie mniej niż 50% ogólnej liczby członków służb stanowią członkowie służby porządkowej.

2a. Jeżeli regulamin imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej przewiduje zmienną liczbę uczestników tej imprezy, liczebność służby porządkowej oraz służby informacyjnej na tej imprezie ustala się zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2, przy czym organizator może ustalać liczebność tych służb proporcjonalnie do liczby osób obecnych na imprezie zgłoszonej w harmonogramie udostępnienia obiektu lub terenu uczestnikom imprezy masowej oraz w harmonogramie opuszczania przez nich tego obiektu lub terenu.

3. Organizator udostępnia osobom uczestniczącym w imprezie masowej regulamin obiektu (terenu) oraz opracowuje i udostępnia tym osobom regulamin imprezy masowej zawierający warunki uczestnictwa i zasady zachowania się osób na niej obecnych.

4. Organizator opracowuje instrukcję postępowania w przypadku powstania pożaru lub innego miejscowego zagrożenia w miejscu i w czasie imprezy masowej.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres niezbędnych elementów instrukcji, o której mowa w ust. 4, biorąc pod uwagę zapewnienie bezpieczeństwa imprezy masowej.

Art. 7. W przypadku organizacji imprezy masowej zakwalifikowanej jako impreza masowa podwyższonego ryzyka liczby udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób wynoszą nie mniej niż:

- 1) 300 – dla stadionu, innego obiektu niebędącego budynkiem lub terenu umożliwiającego przeprowadzenie imprezy masowej;
- 2) 200 – dla hali sportowej lub innego budynku umożliwiającego przeprowadzenie imprezy masowej;
- 3) 200 – dla meczu piłki nożnej.

Art. 8. 1. Osoby uczestniczące w imprezie masowej są obowiązane zachowywać się w sposób niezagrażający bezpieczeństwu innych osób, a w szczególności przestrzegać postanowień regulaminu obiektu (terenu) i regulaminu imprezy masowej.

2. Zabrania się wnoszenia na imprezę masową i posiadania przez osoby w niej uczestniczące broni lub innych niebezpiecznych przedmiotów, materiałów wybuchowych, wyrobów pirotechnicznych, materiałów pożarowo

niebezpiecznych, napojów alkoholowych, środków odurzających lub substancji psychotropowych, z zastrzeżeniem art. 8a.

Art. 8a. 1. Na imprezie masowej, z wyłączeniem imprezy masowej podwyższonego ryzyka, dozwolone są sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych zawierających nie więcej niż 3,5% alkoholu.

2. Sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych mogą odbywać się wyłącznie w miejscach do tego wyznaczonych.

3. Sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych mogą być prowadzone wyłącznie przez podmioty posiadające zezwolenie, o którym mowa w art. 181 ust. 4 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2015 r. poz. 1286, 1893 i 1916).

4. Niedozwolona jest sprzedaż napojów alkoholowych w twardych opakowaniach, w szczególności wykonanych ze szkła, metalu lub tworzyw sztucznych, które wykorzystane niezgodnie z ich przeznaczeniem mogą stanowić zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego.

5. Do wniosku o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej organizator dołącza informację o rozmieszczeniu miejsc i czasie, w których będą sprzedawane, podawane lub spożywane napoje alkoholowe.

Art. 9. Organizator lub podmiot przez niego uprawniony podczas sprzedaży biletów wstępu na imprezę masową może zażądać od kupującego okazania dokumentu potwierdzającego jego tożsamość, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 1.

Art. 10. Organizator masowej imprezy sportowej, innej niż wymieniona w rozdziale 3, może odmówić na nią wstępu i przebywania osobie, której dane znajdują się w bazie danych, o której mowa w art. 37 pkt 2, lub objętej zakazem klubowym lub zakazem zagranicznym.

Art. 11. 1. Organizator jest uprawniony do utrwalania przebiegu imprezy masowej, a w szczególności zachowania osób w niej uczestniczących, za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk.

2. Materiały zgromadzone podczas utrwalania przebiegu imprezy masowej, mogące stanowić dowody pozwalające na wszczęcie postępowania karnego albo postępowania w sprawach o wykroczenia lub dowody mogące mieć znaczenie dla toczących się takich postępowań, organizator niezwłocznie przekazuje prokuratorowi rejonowemu właściwemu ze względu na miejsce przeprowadzonej imprezy masowej lub właściwemu terytorialnie komendantowi powiatowemu (miejskiemu, rejonowemu) Policji, w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego lub z wnioskiem o

ukaranie, chyba że sam zawiadomi o przestępstwie albo wystąpi z wnioskiem o ukaranie w sprawach o wykroczenia.

3. Zgromadzone podczas utrwalania przebiegu imprezy masowej materiały, niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego albo postępowania w sprawach o wykroczenia lub dowodów mających znaczenie dla toczących się takich postępowań, organizator przechowuje po zakończeniu imprezy masowej przez okres co najmniej 30 dni, a następnie komisyjnie je niszczy.

4. Wojewoda w uzgodnieniu z komendantem wojewódzkim (Komendantem Stołecznym) Policji i z komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej, oraz po zasięgnięciu opinii właściwego polskiego związku sportowego, sporządza wykaz stadionów, obiektów lub terenów, na których utrwalanie przebiegu imprezy masowej za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk jest obowiązkowe. Umieszczenie w wykazie określonego stadionu, obiektu lub terenu następuje w drodze decyzji administracyjnej.

5. Komendant wojewódzki (Komendant Stołeczny) Policji oraz komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej mogą złożyć do wojewody wniosek w sprawie umieszczenia stadionu, obiektu lub terenu w wykazie, o którym mowa w ust. 4, w przypadku sformułowania takiej konkluzji w opinii, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2.

6. W decyzji, o której mowa w ust. 4, określa się w szczególności termin, od którego utrwalanie przebiegu imprezy masowej za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk jest obowiązkowe.

7. Od decyzji, o której mowa w ust. 4, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

8. Organizator imprezy masowej przeprowadzanej na stadionie, w obiekcie lub na terenie, o których mowa w ust. 4, oraz organizator imprezy masowej podwyższonego ryzyka utrwała przebieg tej imprezy, a w szczególności zachowania osób, za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk.

9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób utrwalania przebiegu imprezy masowej, uwzględniając jej rodzaj, miejsca na stadionie, w obiekcie lub na terenie, o których mowa w ust. 4, podlegające obowiązkowej rejestracji obrazu i dźwięku oraz minimalne wymagania techniczne dla urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk, umożliwiające wykorzystanie zarejestrowanego obrazu i dźwięku w postępowaniu dowodowym w stosunku do osób zakłócających porządek podczas imprezy masowej oraz imprez masowych podwyższonego ryzyka prowadzonych na stadionach, w obiektach i na terenach niewyszczególnionych w wykazie, o którym mowa w ust. 4, jak również sposób przechowywania materiałów, o których mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę konieczność

zapewnienia efektywnego rozpoznawania zagrożeń i identyfikowania sprawców zakłóceń porządku publicznego w miejscu i w czasie trwania imprezy masowej.

10. Kontrolę przestrzegania warunków określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 9, sprawuje wojewoda poprzez corocznie:

1) porównanie parametrów technicznych urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk zainstalowanych na stadionie, w obiekcie lub na terenie, o których mowa w ust. 4, z minimalnymi wymogami technicznymi określonymi w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 9;

2) sprawdzanie stanu technicznego urządzeń, o których mowa w pkt 1.

Art. 11a. 1. Organem pomocniczym wojewody w zakresie zapewnienia wykonywania zadań związanych z bezpieczeństwem imprez masowych jest wojewódzki zespół interdyscyplinarny do spraw bezpieczeństwa imprez masowych, zwany dalej „zespołem”, powoływany przez wojewodę, który określa jego skład, szczegółowy zakres obowiązków oraz tryb działania.

2. Zespołowi przewodniczy wojewoda lub wyznaczony przez niego przedstawiciel.

3. W skład zespołu wchodzi:

1) właściwy miejscowo komendant wojewódzki (Komendant Stołeczny) Policji lub wyznaczony przez niego przedstawiciel;

2) właściwy miejscowo komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej lub wyznaczony przez niego przedstawiciel;

3) przedstawiciele innych organów administracji rządowej i samorządowej, których obecność wojewoda uzna za uzasadnioną.

4. Do udziału w posiedzeniach zespołu wojewoda może zaprosić przedstawicieli związków sportowych, podmiotów prowadzących rozgrywki, organizatorów cyklicznych imprez masowych oraz instytucji i podmiotów, których przedmiot działalności pozostaje w związku z przedmiotem posiedzenia zespołu, których obecność uzna za uzasadnioną lub na ich wniosek.

5. Zespół wspomaga podmioty, o których mowa w ust. 2–4, w realizacji obowiązków związanych z zabezpieczeniem imprez masowych na terenie województwa, nałożonych przepisami ustaw, w szczególności poprzez:

1) analizę zagrożeń związanych z organizacją imprez masowych;

2) analizę i ocenę działań podejmowanych przez podmioty, o których mowa w ust. 2–4, w zakresie dotyczącym bezpieczeństwa imprez masowych;

3) umożliwienie przekazywania informacji o zagrożeniach związanych z imprezami masowymi pomiędzy podmiotami, o których mowa w ust. 2–4;

- 4) wspieranie programów mających na celu poprawę stanu bezpieczeństwa imprez masowych;
- 5) inne inicjatywy zmierzające do poprawy stanu bezpieczeństwa imprez masowych.

Art. 12. 1. Wojewoda może, w drodze decyzji administracyjnej, nałożyć na organizatora imprezy masowej organizowanej w miejscu nieobjętym wykazem, o którym mowa w art. 11 ust. 4, obowiązek jej utrwalania za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk.

2. Przepisy art. 11 ust. 6–8 i 10 stosuje się odpowiednio.

Art. 12a. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może dofinansowywać programy edukacyjne, informacyjne i szkoleniowe na rzecz poprawy stanu bezpieczeństwa masowych imprez sportowych oraz zwalczania negatywnych zjawisk w sporcie.

Rozdział 3

Bezpieczeństwo meczu piłki nożnej

Art. 13. 1. Organizator meczu piłki nożnej klubu uczestniczącego w rozgrywkach jednej z trzech najwyższych ligowych klas rozgrywkowych rywalizacji mężczyzn, niezależnie od rodzaju rozgrywek, tj. krajowych czy międzynarodowych, zapewnia identyfikację osób uczestniczących w tej imprezie, niezależnie od obowiązków i wymogów, o których mowa w art. 6.

2. Obiekty wykorzystywane do organizacji meczów piłki nożnej, o których mowa w ust. 1, wyposaża się w kompatybilne między sobą elektroniczne systemy służące do identyfikacji osób, sprzedaży biletów, kontroli przebywania w miejscu i w czasie trwania meczu piłki nożnej, kontroli dostępu do określonych miejsc oraz weryfikacji informacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a–c.

2a. Niezależnie od systemów, o których mowa w ust. 2, tworzy się:

- 1) centralny system identyfikacji uczestników meczów piłki nożnej rozgrywanych w ramach najwyższej ligowej klasy rozgrywkowej rywalizacji mężczyzn;
- 2) centralny system identyfikacji uczestników meczów piłki nożnej rozgrywanych w drugiej i trzeciej najwyższej ligowej klasie rozgrywkowej rywalizacji mężczyzn.

2b. Administratorami danych zgromadzonych w systemach, o których mowa w ust. 2a, są właściwe podmioty zarządzające tymi rozgrywkami.

2c. Kompatybilność oznacza, iż elektroniczne systemy, o których mowa w ust. 2, muszą być podłączone do systemów, o których mowa w ust. 2a, oraz działać na podstawie numeru PESEL, a w razie gdy nie został on nadany – rodzaju, serii i numeru dokumentu potwierdzającego tożsamość, po przekazaniu danych, o których mowa w ust. 4.

2d. (uchylony)

3. Wymagania techniczno-użytkowe systemów, o których mowa w ust. 2 i 2a, przeznaczonych dla obiektów wykorzystywanych do prowadzenia rozgrywek meczów piłki nożnej, o których mowa w ust. 1, określają właściwe podmioty zarządzające tymi rozgrywkami.

3a. (uchylony)

4. Zakres przetwarzanych danych identyfikujących osoby uczestniczące w meczu piłki nożnej obejmuje:

1) imię i nazwisko;

2) (uchylony)

3) numer PESEL, a w razie gdy nie został on nadany – rodzaj, serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;

4) (uchylony)

5) (uchylony)

5. (uchylony)

6. Do wniosku o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej organizator dołącza oświadczenie o spełnieniu wymogów, o których mowa w ust. 2.

7. Gromadzenie i przetwarzanie danych w systemach, o których mowa w ust. 2 i 2a, ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa osób uczestniczących w meczu piłki nożnej.

8. Zakres danych gromadzonych w systemie, o którym mowa w ust. 2a pkt 1, obejmuje:

1) dane określone w ust. 4,

2) dane, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a–c,

3) informacje o zastosowanych zakazach, w tym przekazane przez organizatorów imprez masowych – w zakresie, w jakim dane i informacje te dotyczą uczestników meczów piłki nożnej rozgrywanych w ramach najwyższej ligowej klasy rozgrywkowej rywalizacji mężczyzn.

9. Zakres danych gromadzonych w systemie, o którym mowa w ust. 2a pkt 2, obejmuje:

1) dane określone w ust. 4,

2) dane, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a–c,

3) informacje o zastosowanych zakazach, w tym przekazane przez organizatorów imprez masowych
– w zakresie, w jakim dane i informacje te dotyczą uczestników meczów piłki nożnej rozgrywanych w drugiej i trzeciej najwyższej ligowej klasie rozgrywkowej rywalizacji mężczyzn.

10. Dane do systemów, o których mowa w ust. 2 i 2a, przekazują w zakresie swojej właściwości:

- 1) właściwy polski związek sportowy;
- 2) właściwy podmiot zarządzający rozgrywkami;
- 3) organizator meczu piłki nożnej;
- 4) Komendant Główny Policji;
- 5) podmiot uprawniony do dystrybucji biletów.

11. Podmioty przekazujące dane do systemów, o których mowa w ust. 2 i 2a, odpowiedzialne są za kompletność, aktualność oraz prawdziwość przekazywanych danych.

12. Dostęp do danych zgromadzonych w systemach, o których mowa w ust. 2 i 2a, w zakresie swoich kompetencji, posiadają:

- 1) właściwy polski związek sportowy;
- 2) właściwy podmiot zarządzający rozgrywkami;
- 3) organizator meczu piłki nożnej;
- 4) podmiot uprawniony do dystrybucji biletów;
- 5) Policja, w zakresie weryfikacji poprawności informacji o osobach, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a–c, oraz w związku z prowadzonym postępowaniem przygotowawczym lub czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi.

13. Dane zgromadzone w systemach, o których mowa w ust. 2 i 2a, przechowywane są nie dłużej niż przez okres 2 lat od dnia ostatniego zakupu biletu wstępu przez uczestnika meczu piłki nożnej lub przekazania mu innego dokumentu uprawniającego do przebywania na meczu piłki nożnej.

13a. Jeżeli dane zgromadzone w systemach, o których mowa w ust. 2 i 2a, dotyczą osoby, wobec której zostało wydane orzeczenie lub zakaz, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a–c, wówczas okres, o którym mowa w ust. 13, liczy się od dnia upływu okresu obowiązywania zakazu lub okresu, na który orzeczono dany środek.

14. Dane zgromadzone w systemach, o których mowa w ust. 2 i 2a, podlegają usunięciu, jeżeli:

- 1) zostały zgromadzone z naruszeniem ustawy;
- 2) okazały się niekompletne, nieaktualne lub nieprawdziwe;
- 3) upłynął okres, o którym mowa w ust. 13.

Art. 14. 1. Organizator meczu piłki nożnej może stosować zakaz klubowy, polegający na zakazie uczestniczenia w kolejnych imprezach masowych przeprowadzanych przez organizatora meczu piłki nożnej, nakładany przez tego organizatora na osobę, która dopuściła się naruszenia regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej.

1a. Zakaz klubowy, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również kolejnych imprez masowych przeprowadzanych z udziałem drużyny organizatora rozgrywanych poza siedzibą organizatora, i może być nakładany za naruszenie regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej prowadzonej z udziałem drużyny tego organizatora.

2. Okres obowiązywania zakazu klubowego nie może być dłuższy niż 2 lata od dnia jego wydania.

3. Organizator meczu piłki nożnej, w terminie 7 dni od dnia zastosowania zakazu klubowego, informuje o tym osobę, której ten zakaz dotyczy. Informacja określa okres obowiązywania zakazu uczestnictwa tej osoby.

4. Osobie ukaranej zakazem klubowym, o którym mowa w ust. 1, służy prawo wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy do podmiotu, który zastosował zakaz klubowy.

4a. (uchylony)

5. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, określa w swoim regulaminie wewnętrznym formę, tryb i termin złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, o którym mowa w ust. 4, a także tryb i termin jego rozpatrzenia.

6. Termin rozpatrzenia wniosku określony w regulaminie, o którym mowa w ust. 5, powinien być wyznaczony tak, aby od daty złożenia wniosku do daty jego rozpatrzenia nie upłynęło więcej niż 14 dni.

7. (uchylony)

8. Orzeczenie podmiotu, o którym mowa w ust. 1, wydane na skutek wniesienia wniosku, o którym mowa w ust. 4, jest ostateczne.

8a. Od orzeczenia o zastosowaniu zakazu klubowego przez podmiot, o którym mowa w ust. 1, osobie ukaranej służy prawo wniesienia skargi do właściwego sądu administracyjnego.

9. Informacja o zastosowanym zakazie klubowym jest przetwarzana w systemach, o których mowa w art. 13 ust. 2 i 2a.

Art. 15. 1. Sprzedaż biletu wstępu na mecz piłki nożnej lub przekazanie innego dokumentu uprawniającego do przebywania na nim określonej osoby następuje po uzyskaniu danych, o których mowa w art. 13 ust. 4, zgodnych z dokumentem potwierdzającym tożsamość.

2. Na bilecie wstępu na mecz piłki nożnej lub na innym dokumencie uprawniającym do przebywania na nim umieszcza się dane, o których mowa w

art. 13 ust. 4, oraz numer miejsca, którego dotyczy ten bilet lub dokument uprawniający do przebywania na meczu.

2a. W przypadku meczów piłki nożnej o charakterze międzynarodowym, w tym meczów piłki nożnej organizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach rozgrywek Międzynarodowej Federacji Piłki Nożnej (FIFA) lub Unii Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA), przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do uczestników będących cudzoziemcami, jeżeli bilet wstępu lub inny dokument uprawniający do przebywania na meczu piłki nożnej otrzymują poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z przepisami prawa obowiązującego w miejscu ich wydania.

2b. Na bilecie wstępu lub na innym dokumencie uprawniającym do przebywania na meczach, o których mowa w ust. 2a, umieszcza się numer miejsca siedzącego.

3. Organizator meczu piłki nożnej lub podmiot przez niego uprawniony do dystrybucji odmawia sprzedaży biletu wstępu lub innego dokumentu uprawniającego do przebywania na nim:

1) osobie, wobec której zostało wydane orzeczenie:

a) zakazujące wstępu na imprezę masową,

b) zobowiązujące do powstrzymania się od przebywania w miejscach przeprowadzania imprez masowych, wydane przez sąd wobec skazanego w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności albo wobec nieletniego na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2014 r. poz. 382 oraz z 2015 r. poz. 1418 i 1707);

2) osobie, wobec której zastosowano zakaz klubowy lub zakaz zagraniczny;

3) osobie, co do której zachodzi uzasadnione podejrzenie, że w miejscu i w czasie trwania imprezy masowej może stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa imprezy masowej.

4. Organizator meczu piłki nożnej jest obowiązany prowadzić sprzedaż biletów wstępu lub przekazywać inne dokumenty uprawniające do przebywania na wyznaczonych miejscach.

5. Bilet wstępu na mecz piłki nożnej lub inny dokument uprawniający do przebywania na nim jest ważny wraz z dokumentem potwierdzającym tożsamość.

Art. 16. Wstęp na mecz piłki nożnej osoby małoletniej do lat 13 następuje wyłącznie pod opieką osoby pełnoletniej.

Art. 16a. 1. Projekty budowlane stadionów podlegają uzgodnieniom z właściwym miejscowo komendantem wojewódzkim (Komendantem

Stołecznym) Policji, właściwym miejscowo komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej oraz właściwym związkiem sportowym, w zakresie tworzenia i funkcjonowania infrastruktury wpływającej na bezpieczeństwo osób uczestniczących w meczach piłki nożnej.

2. Projekty, o których mowa w ust. 1, podlegają dodatkowym uzgodnieniom z właściwym związkiem sportowym w zakresie tworzenia i funkcjonowania infrastruktury służącej:

- 1) zapełnianiu stadionu przez osoby uczestniczące w meczach piłki nożnej,
- 2) udogodnieniom w zakresie obsługi osób uczestniczących w meczach piłki nożnej,
- 3) przeprowadzaniu transmisji telewizyjnych z meczów piłki nożnej – przy zachowaniu zasad bezpieczeństwa określonych w uzgodnieniach, o których mowa w ust. 1.

3. Uzgadnianie projektów, o których mowa w ust. 1 i 2, nie narusza przepisów dotyczących uzgadniania pod względem ochrony przeciwpożarowej projektów budowlanych obiektów budowlanych.

Art. 17. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej oraz ministrem właściwym do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określi, w drodze rozporządzenia, warunki bezpieczeństwa, jakie powinny spełniać stadiony, na których mogą odbywać się mecze piłki nożnej, w szczególności dotyczące:

- 1) rozwiązań technicznych pozwalających na kierowanie przepływem i kontrolę osób uczestniczących w meczach piłki nożnej,
- 2) wprowadzenia identyfikacji osób uczestniczących w meczach piłki nożnej,
- 3) ich wyposażenia w infrastrukturę obejmującą, w szczególności zintegrowane stanowiska dowodzenia, sposób rozmieszczenia osób uczestniczących w meczu piłki nożnej, system kontroli wejść i wyjść, zaplecze parkingowe oraz węzły komunikacyjne – uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i sprawnego przebiegu imprez masowych oraz bezpieczeństwa osób w nich uczestniczących.

Art. 17a. 1. Organizator meczu piłki nożnej może udostępnić uczestnikom meczu piłki nożnej miejsca stojące pod warunkiem zachowania następujących zasad:

- 1) liczba udostępnionych miejsc stojących nie może przekraczać 25% ogólnej liczby miejsc na stadionie, ustalonej zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej;

2) jedno miejsce siedzące może zostać przekształcone wyłącznie w jedno miejsce stojące, z zachowaniem możliwości przywrócenia stanu poprzedniego;
3) organizator meczu piłki nożnej może udostępnić miejsca stojące dla kibiców drużyny gospodarzy i drużyny gości, w proporcji 4:1, zapewniając, że udostępnione miejsca stojące, przewidziane dla obydwu grup kibiców, pozostaną od siebie odseparowane w sposób minimalizujący możliwość wywołania zagrożenia bezpieczeństwa na meczu piłki nożnej.

2. Minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wymogi techniczne infrastruktury sektorów, na których udostępniane są miejsca stojące, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom meczów piłki nożnej.

Art. 18. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do organizacji masowych imprez sportowych podwyższonego ryzyka, z wyłączeniem art. 16a.

Rozdział 4

Służby porządkowe i służby informacyjne

Art. 19. 1. Członkowie służby porządkowej działają na rzecz bezpieczeństwa i porządku publicznego w czasie i w miejscu trwania imprezy masowej.

2. Członkowie służby informacyjnej działają na rzecz bezpieczeństwa uczestników imprezy masowej, w szczególności poprzez informowanie ich o przyjętych rozwiązaniach organizacyjnych.

3. Członkowie służb, o których mowa w ust. 1 i 2, są obowiązani posiadać oznakowanie i ukończone szkolenie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 23.

4. Kierownikiem do spraw bezpieczeństwa może być wyłącznie osoba, która ukończyła szkolenie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 23, a w przypadku imprezy masowej podwyższonego ryzyka została dodatkowo wpisana na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, o której mowa w art. 26 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia.

Art. 20. 1. Służby porządkowe i informacyjne są uprawnione do:

- 1) sprawdzania i stwierdzania uprawnień osób do uczestniczenia w imprezie masowej, a w przypadku stwierdzenia braku takich uprawnień – wezwania ich do opuszczenia imprezy masowej;
 - 2) legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości;
 - 3) przeglądania zawartości bagaży i odzieży osób w przypadku podejrzenia, że osoby te wnoszą lub posiadają przedmioty, o których mowa w art. 8 ust. 2;
 - 4) wydawania poleceń porządkowych osobom zakłócającym porządek publiczny lub zachowującym się niezgodnie z regulaminem imprezy masowej lub regulaminem obiektu (terenu), a w przypadku niewykonania tych poleceń – wezwania ich do opuszczenia imprezy masowej;
 - 5) ujęcia, w celu niezwłocznego przekazania Policji, osób stwarzających bezpośrednie zagrożenie dla dóbr powierzonych ochronie oraz osób dopuszczających się czynów zabronionych.
2. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. poz. 628, z późn. zm.), służby porządkowe mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 lit. a i b, pkt 2 lit. a i pkt 12 lit. a tej ustawy.
3. Użycie środków przymusu bezpośredniego oraz dokumentowanie tego użycia odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.
4. Czynności, o których mowa w ust. 1, powinny być wykonywane w sposób zapewniający poszanowanie godności ludzkiej oraz innych dóbr osobistych osoby, w stosunku do której zostały podjęte.

Art. 21. 1. Kierownik do spraw bezpieczeństwa, członkowie służby porządkowej i służby informacyjnej obowiązani są do noszenia w widocznym miejscu identyfikatora wydanego przez organizatora.

2. Identyfikator zawiera następujące informacje:

- 1) nazwę wystawcy;
- 2) numer identyfikacyjny i wizerunek twarzy;
- 3) termin ważności;
- 4) pieczęć i podpis wystawcy.

3. Organizator prowadzi ewidencję wydanych identyfikatorów, zawierającą następujące dane:

- 1) imię i nazwisko oraz numer PESEL członka służby pobierającego identyfikator lub serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 2) podpis członka służby pobierającego identyfikator, datę i godzinę pobrania;

3) numer zaświadczenia o ukończeniu przez członka służby przeszkolenia w zakresie zabezpieczania imprez masowych i dane identyfikujące wystawcę tego zaświadczenia.

Art. 22. 1. Służby porządkowe są obowiązane:

1) odmówić wstępu na imprezę masową:

a) osobie, wobec której zostało wydane orzeczenie:

– zakazujące wstępu na imprezę masową,

– zobowiązujące do powstrzymania się od przebywania w miejscach przeprowadzania imprez masowych,

wydane przez sąd wobec skazanego w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności albo wobec nieletniego na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich,

b) osobie, wobec której został wydany zakaz zagraniczny,

c) osobie, wobec której został wydany zakaz klubowy,

d) osobie odmawiającej poddania się czynnościom, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1–3,

e) osobie znajdującej się pod widocznym wpływem alkoholu, środków odurzających, psychotropowych lub innych podobnie działających środków,

f) osobie posiadającej broń lub inne przedmioty, materiały, wyroby, napoje, środki lub substancje, o których mowa w art. 8 ust. 2,

g) osobie zachowującej się agresywnie, prowokacyjnie albo w inny sposób stwarzającej zagrożenie dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego;

1a) odmówić wstępu na imprezę masową osobie nieposiadającej biletu wstępu lub innego dokumentu uprawniającego do przebywania na imprezie masowej;

2) usunąć z miejsca przeprowadzania imprezy masowej osoby, które swoim zachowaniem zakłócają porządek publiczny lub zachowują się niezgodnie z regulaminem obiektu (terenu) lub regulaminem imprezy masowej;

3) usunąć z miejsca przeprowadzania imprezy masowej osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a–c.

2. Służby informacyjne są obowiązane do:

1) informowania o udogodnieniach oraz wymogach bezpieczeństwa określonych przez organizatora lub służby ratownicze;

2) informowania o umiejscowieniu punktów pomocy medycznej, gastronomicznych i sanitarnych;

3) nadzorowania bezpiecznego wejścia i wyjścia osób uczestniczących w imprezie masowej;

4) niedopuszczania osób uczestniczących w imprezie masowej do miejsc nieprzeznaczonych dla publiczności;

5) niezwłocznego reagowania na incydenty i zagrożenia oraz podejmowania niezbędnych działań zaradczych, w szczególności poprzez informowanie o nich służb porządkowych;

6) obserwowania wszystkich obszarów potencjalnego zagrożenia i przeciwdziałania nadmiernemu zagęszczeniu osób;

7) pilnowania przestrzegania postanowień regulaminu obiektu (terenu) i regulaminu imprezy masowej;

8) reagowania na skargi składane przez osoby uczestniczące w imprezie masowej.

3. W celu realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a lub b, organizator lub osoba przez niego upoważniona kieruje zapytanie do właściwego ze względu na miejsce odbywania się imprezy komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale 7.

4. W przypadku gdy działania służby porządkowej, o których mowa w ust. 1, są nieskuteczne, organizator lub kierownik do spraw bezpieczeństwa występuje do Policji o udzielenie pomocy, niezwłocznie potwierdzając ten fakt pisemnym zgłoszeniem.

5. W przypadku gdy impreza masowa jest przeprowadzana na terenach będących w zarządzie jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, wystąpienie, o którym mowa w ust. 4, kierowane jest do Żandarmerii Wojskowej.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 lub 5, służby porządkowe i służby informacyjne wykonują polecenia Policji lub Żandarmerii Wojskowej.

Art. 23. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) wymagania jakie powinni spełniać kierownik do spraw bezpieczeństwa, służby porządkowe i służby informacyjne w zakresie wyszkolenia, w tym tematykę i formę prowadzenia szkoleń, jednostki właściwe do ich prowadzenia i wzór zaświadczenia o ukończeniu szkolenia,

2) wyposażenie służb porządkowych i służb informacyjnych z uwzględnieniem rodzaju imprezy masowej i przewidywanych zagrożeń,

3) sposób i zakres sprawowania przez służby porządkowe i służby informacyjne kontroli uprawnień osób do uczestniczenia w imprezie masowej, w tym sposób legitymowania uczestników imprezy masowej oraz przeglądania ich bagaży i odzieży,

4) sposób postępowania służb porządkowych i służb informacyjnych w razie konieczności usunięcia osoby uczestniczącej w imprezie masowej zakłócającej porządek publiczny,

5) sposób dokumentowania przez służby porządkowe i służby informacyjne czynności podjętych w czasie wykonywania obowiązków
– mając na względzie zapewnienie właściwego wyszkolenia tych służb, ich wyposażenia i oznakowania oraz wykonywania obowiązków wynikających z niniejszej ustawy.

Rozdział 5

Zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej

Art. 24. Organem wydającym zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej, zwanym dalej „organem”, jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzenia imprezy masowej.

Art. 25. 1. W celu przeprowadzenia imprezy masowej organizator, nie później niż na 30 dni przed planowanym terminem jej rozpoczęcia:

1) występuje do organu z wnioskiem o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej;

2) zwraca się do właściwych miejscowo: komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji i komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, dysponenta zespołów ratownictwa medycznego i państwowego inspektora sanitarnego z wnioskiem o wydanie opinii o niezbędnej wielkości sił i środków potrzebnych do zabezpieczenia imprezy masowej, zastrzeżeniach do stanu technicznego obiektu (terenu) oraz o przewidywanych zagrożeniach;

3) powiadamia właściwego miejscowo:

a) komendanta oddziału Straży Granicznej, w przypadku przeprowadzania imprezy masowej w strefie nadgranicznej,

b) komendanta terenowej jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej, w przypadku przeprowadzania imprezy masowej na terenach będących w zarządzie jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej.

1a. Termin, o którym mowa w ust. 1, może zostać skrócony do 14 dni w wyjątkowych i uzasadnionych przypadkach, w szczególności gdy potrzeba organizacji imprezy masowej wynika z przyczyn nagłych oraz jeżeli charakter imprezy masowej odpowiada przeznaczeniu obiektu określonego w projekcie budowlanym tego obiektu.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, organizator załącza:

1) dokumentację i informacje, o których mowa w art. 26 ust. 1;

- 2) program i regulamin imprezy masowej, wraz z informacją o sposobie udostępnienia go uczestnikom imprezy masowej;
 - 3) regulamin obiektu (terenu), wraz z informacją o sposobie udostępnienia go uczestnikom imprezy masowej;
 - 4) pisemną instrukcję określającą zadania służby porządkowej oraz służby informacyjnej;
 - 5) warunki łączności pomiędzy podmiotami biorącymi udział w zabezpieczeniu imprezy masowej.
3. Właściwi miejscowo: komendant powiatowy (rejonowy, miejski) Policji, komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej, dysponent zespołów ratownictwa medycznego i państwowy inspektor sanitarny wydają opinie, o których mowa w ust. 1 pkt 2, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o ich wydanie.
- 3a. Do opinii określonych w ust. 1 pkt 2 nie ma zastosowania art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego.
- 3b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, wydanie opinii, o których mowa w ust. 3, następuje w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku o ich wydanie.
4. Opinie, o których mowa w ust. 1 pkt 2, zachowują ważność przez 6 miesięcy od dnia ich wydania.

Art. 26. 1. Organizator do wniosku, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1, dołącza:

- 1) graficzny plan obiektu (terenu), na którym ma być przeprowadzona impreza masowa, wraz z jego opisem, zawierający:
 - a) oznaczenie dróg dojazdu i rozchodzenia się osób uczestniczących w imprezie masowej, dróg ewakuacyjnych i dróg dojazdowych dla pojazdów służb ratowniczych i Policji,
 - b) oznaczenie punktów pomocy medycznej, punktów czerpalnych wody do celów przeciwpożarowych oraz punktów informacyjnych,
 - c) oznaczenie lokalizacji hydrantów przeciwpożarowych, zaworów, przyłączy wody, gazu i energii elektrycznej oraz innych elementów mających wpływ na bezpieczeństwo użytkowników obiektu lub terenu,
 - d) informacje o rozmieszczeniu służb porządkowych oraz służb informacyjnych, rozmieszczeniu osób uczestniczących w imprezie masowej i ewentualnym rozdzieleniu ich według sektorów oraz o rozmieszczeniu punktów gastronomicznych i sanitariatów,
 - e) oznaczenie sektorów, na których podczas meczu piłki nożnej zostaną udostępnione miejsca stojące – jeżeli organizator zamierza udostępnić uczestnikom miejsca stojące;

- 2) instrukcję, o której mowa w art. 6 ust. 4, z zastrzeżeniem ust. 2;
 - 3) terminarz rozgrywek meczów piłki nożnej lub terminarz innych imprez masowych – w przypadku imprez masowych organizowanych cyklicznie;
 - 4) informację o:
 - a) liczbie miejsc dla osób na imprezie masowej, a jeżeli organizator zamierza udostępnić na meczu piłki nożnej miejsca stojące – również liczbie miejsc stojących,
 - b) przewidywanych zagrożeniach bezpieczeństwa i porządku publicznego,
 - c) liczbie, organizacji, oznakowaniu, wyposażeniu i sposobie rozmieszczenia służby porządkowej oraz służby informacyjnej;
 - 5) informację o osobie wyznaczonej na kierownika do spraw bezpieczeństwa, w tym jej dane obejmujące: imię, nazwisko, numer PESEL – o ile został nadany, numer i datę wydania zaświadczenia o ukończeniu szkolenia dla kierowników do spraw bezpieczeństwa imprez masowych, a w przypadku imprezy masowej podwyższonego ryzyka dodatkowo numer wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej;
 - 6) informację o sposobie zapewnienia identyfikacji osób biorących udział w imprezie masowej – w przypadku meczu piłki nożnej lub imprezy masowej podwyższonego ryzyka;
 - 7) informację o zainstalowanych urządzeniach rejestrujących obraz i dźwięk, o których mowa w art. 11;
 - 8) informację o powiadomieniu podmiotów, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 3 – w przypadku przeprowadzania imprezy masowej w strefie nadgranicznej lub na terenach będących w zarządzie jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej;
 - 9) harmonogram udostępnienia obiektu lub terenu uczestnikom imprezy masowej oraz harmonogram opuszczenia przez nich tego obiektu lub terenu, jeżeli regulamin imprezy masowej przewiduje zmienną liczbę osób w czasie jej trwania.
2. Opinie, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, oraz instrukcję, o której mowa w art. 6 ust. 4, organizator dołącza do wniosku, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1, niezwłocznie, jednak nie później niż na 14 dni przed terminem rozpoczęcia imprezy masowej.
- 2a. W przypadku, o którym mowa w art. 25 ust. 1a, opinie, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, oraz instrukcję, o której mowa w art. 6 ust. 4, organizator dołącza do wniosku, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1, niezwłocznie.
- 2b. W przypadku gdy z opinii właściwego miejscowo komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, wynika, iż impreza masowa powinna zostać zakwalifikowana jako

impieza masowa podwyższonego ryzyka, organizator może dołączyć do dokumentacji, o której mowa w ust. 2, wniosek o zezwolenie na zapewnienie przez niego na tej imprezie masowej mniejszej liczebności służby porządkowej i informacyjnej niż określona w art. 6 ust. 2 pkt 2.

3. W przypadku gdy właściciel, posiadacz, użytkownik obiektu lub zarządzający obiektem, na terenie którego ma być przeprowadzona impreza masowa, rozpoczął jego użytkowanie zgodnie z przepisami prawa budowlanego, a charakter imprezy masowej jest zgodny z przeznaczeniem obiektu, organizator do wniosku, o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1, dołącza ważne opinie, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, właściwych miejscowo: komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej i państwowego inspektora sanitarnego.

Art. 27. Organ może zażądać od organizatora dodatkowej dokumentacji w postaci:

1) kopii aktualnych protokołów z kontroli, o których mowa w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.);

2) dokumentu poświadczającego spełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia, o którym mowa w art. 53 ust. 1;

3) pisemnej zgody na przeprowadzenie imprezy masowej, wydanej przez kierownika jednostki organizacyjnej Lasów Państwowych, parku narodowego lub krajobrazowego – w razie przeprowadzania imprezy na terenach będących w zarządzie tej jednostki.

Art. 28. 1. Właściwy miejscowo komendant powiatowy (rejonowy, miejski) Policji i właściwy miejscowo komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej wydają opinię, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, na podstawie lustracji obiektu (terenu), na którym ma być przeprowadzona impreza masowa, oraz na podstawie przedłożonych przez organizatora dokumentów i informacji, o których mowa w art. 25 ust. 2.

2. Właściwy miejscowo komendant powiatowy (rejonowy, miejski) Policji wydaje opinię dodatkowo na podstawie analizy ryzyka, określającej przewidywane zagrożenia bezpieczeństwa i porządku publicznego mogące wystąpić w związku z imprezą masową.

Art. 29. 1. Organ wydaje zezwolenie albo odmawia jego wydania w terminie co najmniej 7 dni przed planowanym terminem przeprowadzenia imprezy masowej.

2. Zezwolenie zawiera:

- 1) nazwę organizatora;
- 2) określenie rodzaju imprezy masowej;
- 3) nazwę imprezy masowej;
- 4) warunki przeprowadzenia imprezy masowej, w tym:
 - a) miejsce jej przeprowadzenia,
 - b) czas jej rozpoczęcia i zakończenia,
 - c) maksymalną liczbę osób, które mogą w niej uczestniczyć,
 - d) liczbę członków służby porządkowej oraz służby informacyjnej, ustaloną zgodnie z art. 6 ust. 2,
 - e) informację o zainstalowaniu urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk, o których mowa w art. 11.
3. Organ stwierdza w zezwoleniu, że jest to impreza masowa podwyższonego ryzyka, w przypadku gdy wynika to z:
 - 1) informacji o przewidywanych zagrożeniach, o której mowa w art. 26 ust. 1 pkt 4 lit. b;
 - 2) opinii komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji;
 - 3) wniosku podmiotu zarządzającego rozgrywkami.
- 3a. Organ, biorąc pod uwagę przewidywane zagrożenia dla bezpieczeństwa i porządku publicznego, po konsultacji z właściwym miejscowo komendantem powiatowym (rejonowym, miejskim) Policji może w zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, uwzględnić wniosek, o którym mowa w art. 26 ust. 2b, zezwalając organizatorowi na zapewnienie mniejszej liczebności służby porządkowej i informacyjnej niż określona w art. 6 ust. 2 pkt 2, przy czym liczba służb informacyjnych nie może być niższa niż określana zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1, a liczba służb porządkowych zwiększana jest przynajmniej o 200% w stosunku do liczby określonej zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1.
4. Organ odmawia wydania zezwolenia w przypadku:
 - 1) niezłożenia przez organizatora opinii, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, i dokumentów, o których mowa w art. 26;
 - 2) niespełnienia przez organizatora obowiązków i wymogów, o których mowa w art. 6 lub w art. 13 ust. 2.
5. Wydanie zezwolenia lub odmowa jego wydania następuje w drodze decyzji administracyjnej. Kopię decyzji organ przekazuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni od dnia jej wydania, podmiotom wymienionym w art. 25 ust. 1 pkt 2 oraz wojewodzie.
6. Odwołanie organizatora od decyzji, o której mowa w ust. 5, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 30. 1. Jeżeli imprezy masowe są przeprowadzane przez tego samego organizatora w tych samych obiektach (terenach) umożliwiających przeprowadzenie imprezy masowej, co najmniej 2 razy w roku lub są to imprezy masowe, dla których opracowano terminarz imprez masowych organizowanych cyklicznie, organ wydaje zezwolenie na przeprowadzenie wskazanej przez organizatora liczby imprez masowych lub ich przeprowadzenie w okresie jednego roku.

2. Organizator imprez masowych przeprowadzanych w trybie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje na 14 dni przed planowanym terminem ich przeprowadzenia, właściwym ze względu na miejsce przeprowadzenia imprezy masowej komendantom powiatowym (rejonowym, miejskim) Policji i komendantom powiatowym (miejskim) Państwowej Straży Pożarnej, dysponentowi zespołów ratownictwa medycznego oraz państwowemu inspektorowi sanitarnemu informacje, o których mowa w art. 25 ust. 2 pkt 2 i 3 i art. 26 ust. 1 pkt 4–6.

3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, dotyczące meczu piłki nożnej, wydawane jest na okres wskazany w terminarzu rozgrywek meczów piłki nożnej, o którym mowa w art. 26 ust. 1 pkt 3.

4. W przypadku zmiany terminu imprezy masowej mającej odbyć się jednorazowo lub według ustalonego terminarza, o którym mowa w art. 26 ust. 1 pkt 3, organizator na 7 dni przed terminem jej rozpoczęcia zawiadamia organ oraz podmioty, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2.

Rozdział 6

Kontrola bezpieczeństwa imprezy masowej

Art. 31. 1. Organ kontroluje zgodność przebiegu imprezy masowej podwyższonego ryzyka z warunkami określonymi w zezwoleniu.

2. Organ może kontrolować zgodność przebiegu imprezy masowej niebędącej imprezą masową podwyższonego ryzyka z warunkami określonymi w zezwoleniu.

2a. Wykonując czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, organ może korzystać z sił i środków właściwego miejscowo: komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, dysponenta zespołów ratownictwa medycznego i państwowego inspektora sanitarnego.

3. Organ w związku z przeprowadzaną kontrolą, o której mowa w ust. 1 i 2, ma prawo do:

- 1) żądania od organizatora informacji, dokumentów i danych, niezbędnych do sprawowania kontroli;
 - 2) swobodnego wstępu do miejsca przeprowadzania imprezy masowej i innych pomieszczeń związanych bezpośrednio z przeprowadzaniem imprezy masowej;
 - 3) przeprowadzania lustracji miejsc, o których mowa w pkt 2;
 - 4) żądania od osób działających w imieniu i na rzecz organizatora udzielenia informacji w formie ustnej i pisemnej w zakresie przeprowadzanej kontroli.
4. W przypadku stwierdzenia niespełnienia przez organizatora warunków określonych w zezwoleniu organ może wydać decyzję o przerwaniu imprezy masowej, nadając jej rygor natychmiastowej wykonalności, o czym niezwłocznie powiadamia właściwego wojewodę. Decyzję doręcza się organizatorowi w terminie 7 dni od dnia przerwania imprezy.
- 4a. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 4, organ bierze również pod uwagę zagrożenie bezpieczeństwa, które może spowodować przerwanie imprezy masowej.
5. W przypadku stwierdzenia naruszenia warunków bezpieczeństwa imprezy masowej przez jej organizatora, podmioty, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, mogą wnioskować do organu o jej przerwanie.

Art. 32. Organ wydaje decyzję o zakazie przeprowadzenia imprezy masowej, jeżeli po wydaniu zezwolenia stwierdzi, że zostały naruszone warunki bezpieczeństwa dające podstawę do jego wydania.

- Art. 33.** 1. Od decyzji organu, o której mowa w art. 29 i w art. 32, przysługuje odwołanie do samorządowego kolegium odwoławczego.
2. Samorządowe kolegium odwoławcze rozpatruje odwołanie, o którym mowa w ust. 1, w terminie 4 dni od dnia jego wniesienia.

Art. 34. 1. W przypadku negatywnej oceny stanu bezpieczeństwa i porządku publicznego w związku z planowaną lub przeprowadzoną imprezą masową wojewoda, w drodze decyzji administracyjnej, może:

- 1) zakazać przeprowadzenia imprezy masowej z udziałem publiczności na całym obiekcie lub w jego wydzielonych sektorach;
 - 2) wprowadzić, na czas określony albo nieokreślony, zakaz przeprowadzania przez organizatora imprez masowych na terenie województwa lub jego części.
2. Kopię decyzji niezwłocznie po jej wydaniu wojewoda przesyła podmiotom, o których mowa w art. 25 ust. 1.

3. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw wewnętrznych, który rozpatruje je w terminie 14 dni od dnia jego wniesienia.

4. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 1, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 34a. 1. Wojewoda może, w drodze decyzji administracyjnej, przerwać imprezę masową, jeżeli jej dalszy przebieg może zagrozić życiu lub zdrowiu osobom albo mieniu w znacznych rozmiarach, a działania podejmowane przez organizatora są niewystarczające do zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego.

2. Wydając decyzję, wojewoda bierze pod uwagę również zagrożenie bezpieczeństwa, które może spowodować przerwanie imprezy masowej.

3. Decyzji o przerwaniu imprezy masowej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

4. O treści decyzji wojewoda zawiadamia niezwłocznie organizatora imprezy masowej oraz odpowiednie podmioty wymienione w art. 25 ust. 1.

5. Decyzję doręcza się organizatorowi w terminie 7 dni od dnia przerwania imprezy masowej.

Rozdział 7

Zasady gromadzenia i przetwarzania informacji dotyczących bezpieczeństwa imprezy masowej

Art. 35. 1. Gromadzenie i przetwarzanie informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych odbywa się w celu zapobiegania przestępstwom i wykroczeniom związanym z tymi imprezami oraz ich zwalczania.

2. Przetwarzanie informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych odbywa się zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych bez obowiązku informowania osób, których one dotyczą.

Art. 36. 1. Organem administracji rządowej właściwym w sprawach gromadzenia i przetwarzania informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej, jest Komendant Główny Policji, zwany dalej „Komendantem”.

2. Komendant gromadzi i przetwarza informacje dotyczące imprez masowych innych niż masowe imprezy sportowe, w tym mecze piłki nożnej, w zakresie

obejmującym dane o osobach, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a i b, oraz o terminach i miejscach przeprowadzania tych imprez.

3. (uchylony)

4. (uchylony)

Art. 37. Do zadań Komendanta należy w szczególności:

- 1) gromadzenie i przetwarzanie informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych;
- 2) prowadzenie bazy danych dotyczącej bezpieczeństwa imprez masowych;
- 3) opracowywanie analiz informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej;
- 4) zapewnienie bezpieczeństwa przetwarzanych informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2135);
- 5) współpraca z podmiotami zagranicznymi w zakresie, o którym mowa w pkt 1–3.

Art. 38. 1. Podmiotami uprawnionymi w zakresie swoich kompetencji do otrzymywania od Komendanta informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych, zwanymi dalej „podmiotami uprawnionymi”, są:

- 1) Policja;
- 2) prokuratura;
- 3) sądy;
- 4) Straż Graniczna;
- 5) Państwowa Straż Pożarna;
- 6) Biuro Ochrony Rządu;
- 7) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
- 8) Żandarmeria Wojskowa;
- 9) straże gminne (miejskie);
- 10) organy administracji publicznej właściwe w sprawach wydawania zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej;
- 11) służby odpowiedzialne za bezpieczeństwo na obszarach kolejowych, zarządcy infrastruktury kolejowej, przewoźnicy publiczni;
- 12) związki sportowe o zasięgu ogólnokrajowym;
- 13) kluby sportowe;
- 14) organizatorzy masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej;
- 15) podmioty zarządzające rozgrywkami;
- 16) instytucje zagraniczne;
- 17) minister właściwy do spraw kultury fizycznej.

2. Organizatorzy imprez masowych innych niż masowe imprezy sportowe, w tym mecze piłki nożnej, są uprawnieni w zakresie swoich zadań ustawowych do otrzymywania od Komendanta informacji dotyczących osób, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a i b.

3. Komendanci wojewódzcy (Komendant Stołeczny) Policji i komendanci powiatowi (rejonowi, miejscy) Policji przekazują podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1–15, na wniosek tych podmiotów, informacje, o których mowa w art. 36 ust. 2 i art. 40, dotyczące imprez masowych organizowanych na obszarze działania tych komendantów. Przepisy art. 42 ust. 1, 4 i 5, art. 43, art. 44 ust. 1, 2 i 4, art. 45, art. 46 oraz art. 47 stosuje się odpowiednio.

Art. 39. 1. Podmiotami zobowiązanymi do przekazywania Komendantowi informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych, zwanymi dalej „podmiotami zobowiązanymi”, są podmioty, o których mowa w art. 38 ust. 1 pkt 1–15, oraz:

1) Biuro Informacyjne Krajowego Rejestru Karnego oraz sądy, w których zapadło prawomocne orzeczenie o ukaraniu za wykroczenie karą inną niż kara aresztu;

2) związki sportowe;

3) organizatorzy;

4) właściciele obiektów, na terenie których organizowane są masowe imprezy sportowe, w tym mecze piłki nożnej;

5) organizatorzy turystyki;

6) krajowi przewoźnicy realizujący publiczny transport zbiorowy.

2. Podmioty zobowiązane przekazują komendantom wojewódzkim (Komendantowi Stołecznemu) Policji i komendantom powiatowym (rejonowym, miejskim) Policji, na wniosek komendantów, informacje, o których mowa w art. 36 ust. 2 i art. 40, dotyczące imprez masowych organizowanych na obszarze działania tych komendantów. Przepisy art. 41, art. 42 ust. 1–3 oraz art. 45 stosuje się odpowiednio.

Art. 40. Zakres gromadzonych i przetwarzanych informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej, zawiera dane:

1) o osobach, przeciwko którym toczy się postępowanie karne lub przeciwko którym skierowano wniosek o ukaranie za czyn popełniony w związku z masową imprezą sportową, w tym meczem piłki nożnej, obejmujące:

a) imię i nazwisko, używane pseudonimy,

b) datę i miejsce urodzenia,

- c) numer PESEL lub serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość osoby,
 - d) adres zamieszkania lub stałego pobytu,
 - e) adres korespondencyjny,
 - f) informację o karalności,
 - g) przynależność do klubów kibica oraz charakterystykę zachowania podczas i w związku z masowymi imprezami sportowymi, w tym meczami piłki nożnej;
- 2) o osobach, co do których zapadł prawomocny wyrok lub prawomocne orzeczenie o ukaraniu za przestępstwo albo wykroczenie, popełnione w związku z masową imprezą sportową, w tym meczem piłki nożnej, obejmujące:
- a) imię i nazwisko, używane pseudonimy,
 - b) datę i miejsce urodzenia,
 - c) numer PESEL lub serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość osoby,
 - d) adres zamieszkania lub stałego pobytu,
 - e) adres korespondencyjny,
 - f) informację o karalności,
 - g) informacje o zastosowaniu środka karnego zakazu wstępu na imprezę masową lub środka karnego, o którym mowa w art. 15 ust. 3 pkt 1 lit. b,
 - h) przynależność do klubów kibica oraz charakterystykę zachowania podczas i w związku z masowymi imprezami sportowymi, w tym meczami piłki nożnej;
- 3) o klubach, organizacjach, stowarzyszeniach skupiających kibiców, obejmujące:
- a) ich nazwę,
 - b) imię i nazwisko osoby działającej w imieniu osób zrzeszonych,
 - c) liczbę członków,
 - d) miejsce spotkań oraz charakterystykę zachowań i metod działania osób, o których mowa w lit. c, oraz elementy charakterystyczne, w szczególności oznakowanie ubrania,
 - e) informacje o czynach noszących znamiona przestępstwa albo wykroczenia o charakterze chuligańskim z udziałem osób, o których mowa w lit. c,
 - f) informacje o wzajemnych relacjach pomiędzy poszczególnymi klubami, organizacjami i stowarzyszeniami;
- 4) o zaistniałych w związku z organizowanymi imprezami masowymi zbiorowych naruszeniach porządku i bezpieczeństwa publicznego oraz chuligańskich zachowaniach, obejmujące:
- a) datę i miejsce zdarzenia,
 - b) informacje o rodzaju imprezy, w związku z którą doszło do zdarzenia,
 - c) skutki zdarzenia,

- d) informacje o działaniach i podjętych środkach zaradczych;
- 5) o związkach i klubach sportowych, obejmujące:
 - a) nazwę związku lub klubu sportowego oraz skład ich władz,
 - b) adres siedziby,
 - c) informacje o rodzaju rozgrywek, w których związek lub klub uczestniczył, uczestniczy oraz do jakich się zakwalifikował,
 - d) informacje o obiektach sportowych, z których związek lub klub stale korzysta;
 - 6) o terminarzu rozgrywek meczów piłki nożnej lub terminarzu innych masowych imprez sportowych z podaniem orientacyjnej liczby uczestników;
 - 7) o obiektach, na terenie których są organizowane masowe imprezy sportowe, w tym mecze piłki nożnej, obejmujące:
 - a) rodzaj obiektu i jego nazwę,
 - b) informacje dotyczące dopuszczenia obiektu do użytkowania,
 - c) informacje dotyczące usytuowania obiektu wraz z planem i jego opisem,
 - d) informacje o pojemności obiektu,
 - e) informacje dotyczące służby porządkowej i służby informacyjnej;
 - 8) o przemieszczaniu się osób uczestniczących w masowych imprezach sportowych, w tym meczach piłki nożnej, i ich pobycie w miejscach organizowania tych imprez oraz informacje o środkach transportu, z jakich korzystają, miejscach zbiórek, trasach przejazdów oraz o liczebności grup uczestników;
 - 9) o organizatorach masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej, i organizatorach przejazdu osób uczestniczących w masowych imprezach sportowych, w tym meczach piłki nożnej, obejmujące:
 - a) nazwę lub imię i nazwisko organizatora wraz z jego siedzibą oraz adresem,
 - b) określenie masowej imprezy sportowej, w tym meczu piłki nożnej, w związku z którą organizowany jest przejazd;
 - 10) o zakazach zagranicznych oraz instytucjach zagranicznych właściwych do współpracy, w tym ich nazwę, siedzibę oraz adres.

Art. 41. 1. Podmioty zobowiązane, z zastrzeżeniem ust. 2, przekazują Komendantowi informacje dotyczące bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej, niezwłocznie po ich otrzymaniu, nie później jednak niż w ciągu 24 godzin od chwili ich otrzymania.

2. Podmioty zobowiązane, o których mowa w:

- 1) art. 38 ust. 1 pkt 13 – przekazują informacje, o których mowa w art. 40 pkt 3–5 i 9;
- 2) art. 38 ust. 1 pkt 15 – przekazują informacje, o których mowa w art. 40 pkt 3–7 i 9;

- 3) art. 39 pkt 2 – przekazują informacje, o których mowa w art. 40 pkt 3–5 i 9;
- 4) art. 39 pkt 3 – przekazują informacje, o których mowa w art. 40 pkt 3, 6–10;
- 5) art. 39 pkt 4 – przekazują informacje, o których mowa w art. 40 pkt 4 i 7;
- 6) art. 39 pkt 5 – przekazują informacje, o których mowa w art. 40 pkt 8 i 9;
- 7) art. 39 pkt 6 – przekazują informacje, o których mowa w art. 40 pkt 4, 8 i 9.

Art. 42. 1. Informacje dotyczące bezpieczeństwa imprezy masowej przekazuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej albo przez bezpośrednie doręczenie do najbliższego komisariatu lub komendy powiatowej (miejskiej, rejonowej) Policji.

2. Podmioty zobowiązane przekazują informacje na kartach rejestracyjnych.

3. Podmioty uprawnione w celu uzyskania informacji kierują zapytania, wraz z uzasadnieniem, do Komendanta na kartach zapytania.

4. Komendant udziela informacji na kartach odpowiedzi.

5. Komendant może przekazać informację dotyczącą bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej, podmiotowi zobowiązanemu, niebędącemu podmiotem uprawnionym, na jego pisemne zapytanie, jeżeli dotyczy ono ustawowych obowiązków tego podmiotu.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób przekazywania informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych przez podmioty zobowiązane, wzory kart rejestracyjnych, karty zapytania oraz karty odpowiedzi, biorąc pod uwagę dane, jakie muszą znaleźć się na kartach, oznaczenia podmiotu uprawnionego oraz podmiotu zobowiązanego, treść informacji, o której mowa w ust. 2, oraz zapytania, o którym mowa w ust. 3, jak również uzasadnienia, o którym mowa w art. 43, a także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa przekazywanych informacji, w szczególności przed dostępem osób nieuprawnionych.

Art. 43. 1. Komendant przekazuje informacje dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych niezwłocznie po otrzymaniu od podmiotu uprawnionego zapytania wraz z uzasadnieniem. Uzasadnienie powinno wskazywać powód wystąpienia z zapytaniem.

2. Jeżeli zapytanie nie zawiera uzasadnienia lub jest ono niewystarczające, Komendant zwraca się do podmiotu uprawnionego, o którym mowa w ust. 1, o uzupełnienie stosownych informacji.

3. W przypadku gdy zgromadzone w bazie danych informacje dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych są niewystarczające do udzielenia odpowiedzi na zapytanie, Komendant występuje z zapytaniem do podmiotów zobowiązanych w zakresie koniecznym do udzielenia odpowiedzi. Podmiot

zobowiązany, do którego Komendant wystąpił z zapytaniem, jest obowiązany niezwłocznie udzielić odpowiedzi w zakresie określonym w art. 41.

Art. 44. 1. Zapytanie kieruje osoba upoważniona do występowania w imieniu podmiotu uprawnionego.

2. Upoważnienie powinno określać rodzaje spraw, których może dotyczyć zapytanie.

3. Komendant prowadzi rejestr osób upoważnionych obejmujący następujące dane: imię, nazwisko, numer PESEL, nazwę i adres podmiotu, w imieniu którego wniosek został skierowany, uwzględniając zakres udzielonych upoważnień.

4. Jeżeli z zapytaniem zwróci się osoba nieupoważniona lub przekracza ono zakres upoważnienia, Komendant zawiadamia o tym podmiot uprawniony oraz przekazuje mu treść złożonego zapytania bez odpowiedzi.

Art. 45. Treść zapytania skierowanego przez Komendanta lub do Komendanta, a także treść odpowiedzi podmiotu zobowiązanego lub Komendanta podlega zarejestrowaniu w bazie danych, o której mowa w art. 37 pkt 2.

Art. 45a. Komendant niezwłocznie przekazuje podmiotowi prowadzącemu centralę monitorowania, określoną w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, informacje o miejscu i terminach imprez masowych w zakresie dotyczącym poszczególnych osób, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a, w stosunku do których orzeczono obowiązek przebywania w czasie trwania imprezy masowej w określonym miejscu stałego pobytu.

Art. 46. Gromadzenie i przetwarzanie informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych może być dokonywane przy wykorzystaniu urządzeń i systemów teleinformatycznych, kartotek, wykazów i zbiorów ewidencyjnych.

Art. 47. 1. Podmiot zobowiązany, który stwierdził nieprawidłowość przekazywanej przez siebie informacji dotyczącej bezpieczeństwa imprez masowych, zawiadamia o tym niezwłocznie Komendanta.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Komendant niezwłocznie zawiadamia o nieprawidłowości informacji dotyczącej bezpieczeństwa imprez masowych podmioty uprawnione, które tę informację od niego otrzymały.

Art. 48. Informacje dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych Komendant przechowuje przez okres 10 lat.

Art. 49. Informacje dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych podlegają usunięciu z bazy danych, jeżeli:

- 1) gromadzenie i przetwarzanie ich jest zabronione;
- 2) stały się nieaktualne;
- 3) okazały się nieprawdziwe;
- 4) upłynął okres, o którym mowa w art. 48.

Art. 50. 1. Komendant może kierować zapytanie do instytucji zagranicznych w celu realizacji zadań określonych ustawą.

2. Komendant w celu zapobiegania i zwalczania przejawów przemocy i chuligaństwa w czasie imprez masowych, a w szczególności meczów piłki nożnej, może przekazywać informacje dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych instytucjom zagranicznym, w tym zwłaszcza informacje niezbędne do zapewnienia porządku i bezpieczeństwa podczas organizowanych imprez masowych o charakterze międzynarodowym.

3. Do przekazywania informacji instytucjom zagranicznym stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału.

Art. 51. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do imprez będących meczami lub współzawodnictwem kobiet lub mężczyzn w następujących dyscyplinach sportu:

- 1) zawody żużlowe;
- 2) hokej na lodzie.

Rozdział 8

Odpowiedzialność za szkodę w związku z zabezpieczeniem imprezy masowej

Art. 52. 1. Organizator imprezy masowej, na którą wstęp jest odpłatny, odpowiada za szkody obejmujące równowartość zniszczonego lub uszkodzonego mienia, które poniosły Policja, Żandarmeria Wojskowa, straż gminna (miejska), Państwowa Straż Pożarna i inne jednostki ochrony przeciwpożarowej oraz służba zdrowia, w związku z ich działaniami w miejscu i w czasie trwania imprezy masowej.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, przedkładają organizatorowi wykaz zniszczonego lub uszkodzonego mienia oraz wysokość poniesionej szkody w terminie 14 dni od dnia zaistnienia szkody.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw zdrowia oraz ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb ustalania szkód, o których mowa w ust. 1, oraz tryb występowania o wypłatę odszkodowań, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawnego szacowania szkód i dokonywania wypłat.

Art. 53. 1. Organizator imprezy masowej, na którą wstęp jest odpłatny, jest obowiązany do zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone osobom w niej uczestniczącym.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 1, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, biorąc pod uwagę charakter szkód mogących wystąpić w związku z imprezami masowymi.

Rozdział 9

Przepisy karne

Art. 54. 1. Kto nie wykonuje polecenia porządkowego lub wezwania, wydanego na podstawie niniejszej ustawy przez służby porządkowe lub służby informacyjne, w czasie i w miejscu imprezy masowej, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 2000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto w czasie trwania:

- 1) imprezy masowej przebywa w miejscu nieprzeznaczonym dla publiczności;
- 2) masowej imprezy sportowej przebywa w sektorze innym niż wskazany na bilecie wstępu lub innym dokumencie uprawniającym do przebywania na imprezie masowej i nie opuszcza tego sektora mimo wezwania osoby uprawnionej.

Art. 55. Kto nie wykonuje polecenia wydanego przez Policję lub Żandarmerię Wojskową, w miejscu i w czasie trwania imprezy masowej, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 2000 zł.

Art. 56. Kto wbrew przepisom ustawy wnosi lub posiada na imprezie masowej napoje alkoholowe, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 2000 zł.

Art. 57. Kto, będąc do tego zobowiązany, nie przekazuje informacji dotyczącej bezpieczeństwa imprezy masowej albo przekazuje informację nieprawdziwą w tym zakresie, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 2000 zł.

Art. 57a. Kto w miejscu i w czasie trwania masowej imprezy sportowej używa elementu odzieży lub przedmiotu w celu uniemożliwienia lub istotnego utrudnienia rozpoznania osoby, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 2000 zł.

Art. 58. 1. Kto organizuje imprezę masową bez wymaganego zezwolenia lub niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu albo przeprowadza ją wbrew wydanemu zakazowi, podlega grzywnie nie mniejszej niż 240 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

2. Kto, organizując imprezę masową, nie zachowuje wymogów i warunków bezpieczeństwa określonych w art. 5 ust. 2 lub w art. 6 ust. 1, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych.

3. Tej samej karze podlega, kto będąc członkiem służby porządkowej lub służby informacyjnej, przekraczając swoje uprawnienia lub niedopełniając obowiązków powoduje zagrożenie bezpieczeństwa imprezy masowej.

Art. 59. 1. Kto wnosi lub posiada na imprezie masowej broń, w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z późn. zm.), wyroby pirotechniczne, materiały pożarowo niebezpieczne lub inne niebezpieczne przedmioty lub materiały wybuchowe, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

2. Sąd może orzec przepadek przedmiotów, o których mowa w ust. 1, chociażby nie stanowiły własności sprawcy.

Art. 60. 1. Kto w czasie trwania masowej imprezy sportowej, w tym meczu piłki nożnej, wdzierając się na teren, na którym rozgrywane są zawody sportowe, albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

1a. Kto w czasie trwania imprezy masowej wdiera się na teren obiektu lub na teren, gdzie prowadzona jest impreza masowa albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Kto w czasie trwania imprezy masowej rzuca przedmiot, mogący stanowić zagrożenie dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa osób przebywających na terenie lub w obiekcie, gdzie odbywa się impreza masowa, albo w inny, równie niebezpieczny sposób zakłóca przebieg tej imprezy, podlega grzywnie nie mniejszej niż 120 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

3. Karze, o której mowa w ust. 2, podlega ten, kto w czasie i w miejscu trwania imprezy masowej narusza nietykalność cielesną członka służby porządkowej lub służby informacyjnej.

4. Jeżeli sprawca, dopuszczając się czynów określonych w ust. 1–3, używa elementu odzieży lub przedmiotu do zakrycia twarzy celem uniemożliwienia lub istotnego utrudnienia rozpoznania jego osoby, podlega grzywnie nie mniejszej niż 240 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

5. Kto, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub używając niebezpiecznego przedmiotu albo środka obezwładniającego, dopuszcza się czynnej napaści na członka służby porządkowej lub służby informacyjnej w czasie i w miejscu trwania imprezy masowej, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 5.

Art. 61. Kto w miejscu i w czasie trwania masowej imprezy sportowej prowokuje kibiców do działań zagrażających bezpieczeństwu tej imprezy, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych albo karze ograniczenia wolności.

Art. 62. Jeśli sprawca ukarany lub skazany za czyny zabronione, o których mowa w art. 54–61, w ciągu 2 lat od ostatniego ukarania lub skazania, popełnia ponownie podobne umyślne wykroczenie lub przestępstwo, sąd może wymierzyć karę do górnej granicy jej ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Art. 63. Postępowanie w sprawach o wykroczenia określone w art. 54–57a prowadzi się na podstawie przepisów o postępowaniu przyspieszonym, o którym mowa w rozdziale 15 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.).

Art. 64. Postępowanie w sprawach o przestępstwa określone w art. 59–61 prowadzi się na podstawie przepisów o postępowaniu przyspieszonym, o którym mowa w rozdziale 54a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.), o ile zachodzą przesłanki do rozpoznania sprawy w tym postępowaniu.

Art. 65. 1. W razie ukarania za wykroczenie, o którym mowa w art. 50, art. 50a, art. 51, art. 52a, art. 124 lub art. 143 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, z późn. zm.), lub o którym mowa w art. 54–56 niniejszej ustawy, popełnione w związku z imprezą masową artystyczno-rozrywkową, sąd może orzec środek karny zakazu wstępu na imprezę masową na okres od 2 do 6 lat.

2. W razie ukarania za wykroczenie, o którym mowa w art. 50, art. 50a, art. 51, art. 52a, art. 124 lub art. 143 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń, lub o którym mowa w art. 54–56 i art. 57a niniejszej ustawy, popełnione w związku z masową imprezą sportową, w tym meczem piłki nożnej, sąd orzeka środek karny zakazu wstępu na imprezę masową na okres od 2 do 6 lat.

2a. W razie ukarania za wykroczenie o charakterze chuligańskim lub wykroczenie, o którym mowa w art. 50a ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń, jeżeli udział sprawcy w imprezie masowej zagraża dobrom chronionym prawem, sąd może orzec środek karny zakazu wstępu na imprezę masową na okres od 2 do 6 lat.

3. Orzekając zakaz wstępu na imprezę masową za czyn popełniony w związku z masową imprezą sportową, sąd może orzec wobec ukaranego obowiązek stawiennictwa, w czasie trwania imprezy masowej, w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania ukaranego, komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji.

4. Sąd określa rodzaje imprez masowych, których dotyczy obowiązek stawiennictwa, o którym mowa w ust. 3, w szczególności rodzaje meczów piłki nożnej, nazwy klubów sportowych oraz jego zakres terytorialny.

5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 3, orzeka się na okres od 6 miesięcy do lat 3, nieprzekraczający okresu, na jaki orzeczono zakaz wstępu na imprezę masową.

Art. 65a. Sąd może po upływie połowy okresu, na który orzeczono środek karny określony w art. 65 ust. 1 i 2, uznać go za wykonany, jeżeli ukarany

przestrzegał porządku prawnego, a środek karny był w stosunku do niego wykonywany przynajmniej przez rok.

Art. 66. Wobec sprawców przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu oraz przestępstw, o których mowa w art. 222–224 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), popełnionych w związku z masową imprezą sportową, w tym meczem piłki nożnej, lub o których mowa w art. 59–61 niniejszej ustawy, sąd orzeka zakaz wstępu na imprezę masową.

Art. 67. Zakaz wstępu na imprezę masową, o którym mowa w art. 65, dotyczy również meczu piłki nożnej rozgrywanego przez polską kadrę narodową i polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 68. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia, sposób wykonywania orzeczonego za wykroczenie albo przestępstwo obowiązku osobistego stawiennictwa w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania osoby ukaranej albo skazanej, komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, w czasie trwania imprezy masowej, uwzględniając sposób dokumentowania wykonania tego obowiązku.

Rozdział 9a **(utracił moc)**

Rozdział 10 **Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe**

Art. 69–77. (pominięte)

Art. 78. Projekty przebudowy stadionów, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, podlegają uzgodnieniom z właściwym miejscowo komendantem wojewódzkim (Komendantem Stołecznym) Policji oraz właściwym związkiem sportowym i właściwym podmiotem zarządzającym rozgrywkami, w zakresie tworzenia i funkcjonowania infrastruktury wpływającej na bezpieczeństwo osób uczestniczących w meczach piłki nożnej.

Art. 79. Traci moc ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 909 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 663 i 665).

Art. 79a. Przepisy rozdziału 9a obowiązują do dnia 31 grudnia 2012 r.

Art. 80. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 2009 r., z tym że art. 13 ust. 1 – w zakresie dotyczącym meczów piłki nożnej organizowanych poza ramami ligi zawodowej – wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 2010 r.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 sierpnia 2011 r.

w sprawie wymogów, jakie powinni spełniać kierownik do spraw bezpieczeństwa, służby porządkowe i służby informacyjne

(Dz. U. 11.183.1087)

(Naniesione zmiany wprowadzone Rozporządzeniem z dnia 17.12.2013 Dz.U. 13.0.1694)

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857 i Nr 152, poz. 1021) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymagania, jakie powinni spełniać kierownik do spraw bezpieczeństwa oraz członkowie służby porządkowej i służby informacyjnej w zakresie wyszkolenia;
- 2) tematykę i formę prowadzenia szkoleń dla kierownika do spraw bezpieczeństwa, członków służby porządkowej i służby informacyjnej;
- 3) jednostki właściwe do prowadzenia szkoleń oraz wzór zaświadczenia o ukończeniu szkolenia;
- 4) wyposażenie służb porządkowych i służb informacyjnych, z uwzględnieniem rodzaju imprezy masowej i przewidywanych zagrożeń;
- 5) sposób i zakres sprawowania przez służby porządkowe i służby informacyjne kontroli uprawnień osób do uczestniczenia w imprezie masowej, w tym sposób legitymowania uczestników imprezy masowej oraz przeglądania zawartości ich bagaży i odzieży;
- 6) sposób postępowania służb porządkowych i służb informacyjnych w razie konieczności usunięcia osoby uczestniczącej w imprezie masowej zakłócającej porządek publiczny;

7) sposób dokumentowania przez służby porządkowe i służby informacyjne czynności podjętych w czasie wykonywania obowiązków.

§ 2. 1. Określa się tematy obowiązkowego szkolenia dla kierownika do spraw bezpieczeństwa oraz członków służby porządkowej i służby informacyjnej.

2. Tematy szkolenia dla kierownika do spraw bezpieczeństwa określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Tematy szkolenia dla członków służby porządkowej i służby informacyjnej określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

4. (uchylony)

§ 3. 1. Szkolenia kandydatów na kierownika do spraw bezpieczeństwa oraz kandydatów na członków służby porządkowej i członków służby informacyjnej są prowadzone przez: placówki kształcenia ustawicznego, placówki kształcenia praktycznego, ośrodki dokształcania i doskonalenia zawodowego oraz instytucje szkoleniowe, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r. poz. 674, z późn. zm.), umożliwiające uzyskanie i uzupełnienie wiedzy ogólnej, umiejętności i kwalifikacji zawodowych, po uzyskaniu akredytacji, o której mowa w art. 68b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), a także szkoły wyższe prowadzące studia na kierunku bezpieczeństwo wewnętrzne.

2. (uchylony)

3. Szkolenia kończą się egzaminem wewnętrznym, który składa się z pisemnego testu wiedzy i sprawdzianu umiejętności praktycznych, a w przypadku kierownika do spraw bezpieczeństwa - z pisemnego testu wiedzy i części ustnej.

4. Dopuszcza się częściowe sprawdzanie wiedzy w ramach szkolenia jako formy egzaminu wewnętrznego.

5. Łączny czas trwania sprawdzeń częściowych lub egzaminu wewnętrznego nie może przekraczać 4 godzin.

6. Zaświadczenie o ukończeniu szkolenia wydaje się na czas nieokreślony.

7. Wzór zaświadczenia o ukończeniu szkolenia określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 4. 1. Członka służby porządkowej i członka służby informacyjnej, w zależności od przewidywanych zagrożeń i wykonywanych zadań, wyposaża się w:

- 1) urządzenia zapewniające łączność bezprzewodową;
 - 2) ręczny wykrywacz metalu;
 - 3) latarkę;
 - 4) środki opatrunkowe;
 - 5) wzory biletów lub innych dokumentów uprawniających do przebywania na imprezie masowej;
 - 6) notes i długopis;
 - 7) środki transportu;
 - 8) niezbędne środki ochrony osobistej.
2. Członka służby porządkowej, w zależności od przewidywanych zagrożeń, wyposaża się w środki przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek zakładanych na ręce lub ręcznych miotaczy substancji obojętniających.
3. Członka służby porządkowej i członka służby informacyjnej wyposaża się w identyfikator wydany przez organizatora imprezy masowej oraz jednolity i umożliwiający łatwą identyfikację ubiór opatrzony na plecach odblaskowym napisem - odpowiednio - "SŁUŻBA PORZĄDKOWA" lub "SŁUŻBA INFORMACYJNA".

§ 5. 1. Sprawdzenia uprawnień osoby do uczestniczenia w imprezie masowej członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej dokonuje przez sprawdzenie, czy osoba ta posiada ważny bilet lub inny dokument uprawniający do przebywania na imprezie masowej.

2. Czynności, o której mowa w ust. 1, członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej dokonuje przez porównanie okazanego przez uczestnika imprezy masowej biletu lub innego dokumentu uprawniającego do przebywania na imprezie masowej z jego wzorem.

3. Członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej, w przypadku meczu piłki nożnej, dokonując czynności, o której mowa w ust. 1, może porównać dane umieszczone na bilecie, o których mowa w art. 13 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, zwanej dalej "ustawą", z dokumentem potwierdzającym tożsamość posiadacza biletu.

4. Członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej, dokonując czynności, o której mowa w ust. 1, może sprawdzić, czy wobec osoby uczestniczącej w imprezie masowej nie zostały wydane orzeczenie lub zakaz, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a-c ustawy, przez porównanie danych tej osoby z informacjami posiadanymi przez organizatora imprezy masowej.

§ 6. 1. Przed rozpoczęciem legitymowania osoby uczestniczącej w imprezie masowej, w celu ustalenia jej tożsamości, członek służby porządkowej jest

obowiązany użyć zwrotu "służba porządkowa", a członek służby informacyjnej zwrotu "służba informacyjna", oraz:

1) okazać umieszczony w widocznym miejscu identyfikator wydany przez organizatora imprezy masowej, w sposób umożliwiający osobie legitymowanej odczytanie danych na nim umieszczonych;

2) podać podstawę prawną i przyczynę legitymowania.

2. Podczas wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1, członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej jest zobowiązany, na żądanie osoby legitymowanej, podać swoje imię i nazwisko.

3. Tożsamość osoby legitymowanej ustala się na podstawie:

1) dowodu osobistego;

2) tymczasowego zaświadczenia tożsamości;

3) paszportu;

4) prawa jazdy;

5) legitymacji szkolnej lub studenckiej;

6) dokumentu stwierdzającego tożsamość cudzoziemca;

7) innych dokumentów potwierdzających tożsamość, zaopatrzonych w wizerunek twarzy i adres zamieszkania osoby legitymowanej.

4. W razie legitymowania osób uczestniczących w imprezie masowej znajdujących się w pojeździe, gdy uzasadniają to względy bezpieczeństwa, członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej ma prawo żądać opuszczenia pojazdu przez te osoby. Odmowa opuszczenia pojazdu jest traktowana jak odmowa poddania się czynności, o której mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy.

§ 7. 1. Przeglądanie odzieży osoby uczestniczącej w imprezie masowej powinno być dokonywane przez członka służby porządkowej lub członka służby informacyjnej tej samej płci co osoba kontrolowana.

2. Przed rozpoczęciem przeglądania zawartości bagażu lub odzieży osoby uczestniczącej w imprezie masowej członek służby porządkowej jest obowiązany użyć zwrotu "służba porządkowa", a członek służby informacyjnej zwrotu "służba informacyjna", oraz:

1) okazać umieszczony w widocznym miejscu identyfikator wydany przez organizatora imprezy masowej, w sposób umożliwiający osobie, której bagaż lub odzież są przeglądane, odczytanie danych na nim umieszczonych;

2) podać podstawę prawną i przyczynę przeglądania zawartości bagażu lub odzieży.

3. Podczas wykonywania czynności, o których mowa w ust. 2, członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej jest zobowiązany, na żądanie osoby uczestniczącej w imprezie masowej, podać swoje imię i nazwisko.

4. Przed przystąpieniem do przeglądania zawartości bagażu lub odzieży osoby uczestniczącej w imprezie masowej członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej wzywa tę osobę do okazania zawartości bagażu lub okazania odzieży.

5. W przypadku konieczności przejrzenia zawartości bagażu lub odzieży osób uczestniczących w imprezie masowej znajdujących się w pojeździe, członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej ma prawo żądać opuszczenia pojazdu przez te osoby. Odmowa opuszczenia pojazdu jest traktowana jak odmowa poddania się czynności, o której mowa w art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy.

6. W przypadku stwierdzenia w zawartości przeglądanego bagażu lub przeglądanej odzieży przedmiotów, których wnoszenie na imprezę masową i posiadanie na imprezie masowej jest niedozwolone, lub zachowania się osoby uczestniczącej w imprezie masowej niezgodnego z regulaminem tej imprezy lub regulaminem obiektu (terenu):

1) członek służby porządkowej odmawia wpuszczenia tej osoby na imprezę masową lub usuwa ją z miejsca przeprowadzania tej imprezy;

2) członek służby informacyjnej wzywa niezwłocznie członka służby porządkowej w celu wykonania czynności, o których mowa w pkt 1.

7. Członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej dokonuje ujęcia osoby uczestniczącej w imprezie masowej, w przypadku gdy stwierdzi, że w zawartości przeglądanego bagażu lub przeglądanej odzieży znajduje się broń lub, wymienione w art. 8 ust. 2 ustawy, inne niebezpieczne przedmioty, materiały, wyroby, napoje, środki lub substancje.

8. Po ujęciu, o którym mowa w ust. 7, członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej odbiera broń lub, wymienione w art. 8 ust. 2 ustawy, inne niebezpieczne przedmioty, materiały, wyroby, napoje, środki lub substancje, a następnie niezwłocznie przekazuje Policji osobę, o której mowa w ust. 7, wraz z odebranymi przedmiotami.

§ 8. 1. Osobę uczestniczącą w imprezie masowej, która swoim zachowaniem zakłóca porządek publiczny lub postanowienia regulaminu obiektu (terenu) albo regulaminu imprezy masowej, członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej wzywa do opuszczenia miejsca przeprowadzania imprezy masowej i towarzyszy tej osobie aż do granicy obiektu lub terenu, na którym odbywa się impreza masowa.

2. Przed wezwaniem, o którym mowa w ust. 1, członek służby porządkowej jest obowiązany użyć zwrotu "służba porządkowa", a członek służby informacyjnej zwrotu "służba informacyjna", oraz:

- 1) okazać umieszczony w widocznym miejscu identyfikator wydany przez organizatora imprezy masowej, w sposób umożliwiający osobie uczestniczącej w imprezie masowej zakłócającej swoim zachowaniem porządek publiczny lub zachowującej się niezgodnie z regulaminem imprezy masowej lub regulaminem obiektu (terenu) odczytanie danych na nim umieszczonych;
- 2) podać podstawę prawną i przyczynę wezwania osoby uczestniczącej w imprezie masowej do opuszczenia imprezy masowej.
3. Podczas wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1, członek służby porządkowej lub członek służby informacyjnej jest zobowiązany, na żądanie osoby uczestniczącej w imprezie masowej, podać swoje imię i nazwisko.
4. W przypadku niepodporządkowania się wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, członek służby porządkowej usuwa poza obiekt lub teren imprezy masowej osobę uczestniczącą w imprezie masowej zakłócającą przebieg tej imprezy.
5. Usuwając osobę uczestniczącą w imprezie masowej z miejsca przeprowadzania tej imprezy, członek służby porządkowej może odstąpić od czynności określonych w ust. 1, jeżeli zwłoka w podjęciu działań groziłaby niebezpieczeństwem dla życia, zdrowia ludzkiego lub ochranianego mienia.

§ 9. 1. Przebieg czynności, o których mowa w § 7 ust. 6 i 7 oraz w § 8 ust. 4, członkowie służby porządkowej dokumentują notatką.

2. Notatka, o której mowa w ust. 1, zawiera: 1) imię i nazwisko członka służby porządkowej oraz jego numer identyfikacyjny;

2) dane osoby, w stosunku do której zostały podjęte czynności:

- a) imię i nazwisko,
- b) serię i numer dokumentu tożsamości,
- c) datę urodzenia;
- 3) określenie czasu i miejsca podjęcia czynności;
- 4) określenie celu, przyczyn oraz skutków podjętych czynności;
- 5) podpisy członków służby porządkowej, którzy dokonali tych czynności.

2a. Jeżeli uzyskanie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 2, było niemożliwe, w notatce podaje się przyczyny ich nieumieszczenia.

3. Notatkę przekazuje się kierownikowi do spraw bezpieczeństwa, który jest obowiązany udostępnić ją na żądanie Policji.

§ 10. Zaświadczenia o ukończeniu szkolenia dla kierownika do spraw bezpieczeństwa oraz członków służby porządkowej i członków służby informacyjnej wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 4 września 2011 r.

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK Nr 1

TEMATY SZKOLENIA DLA KIEROWNIKA DO SPRAW BEZPIECZEŃSTWA

Temat I. Bezpieczeństwo imprez masowych, zasady ogólne - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Zabezpieczenie imprezy masowej.
2. Przepisy dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych.
3. Rola i obowiązki organizatora imprezy masowej.
4. Rodzaje zagrożeń.
5. Odpowiedzialność organizatora imprezy masowej.
6. Odpowiedzialność członka służby informacyjnej oraz członka służby porządkowej.

Temat II. Zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Rodzaje imprez masowych.
2. Zasady uzyskiwania zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej.
3. Dokumentacja niezbędna do wydania zezwolenia.
4. Tryb opiniowania wniosku o wydanie zezwolenia.
5. Wymagania kwalifikacyjne służb porządkowych i informacyjnych.

Temat III. Zasady sporządzania dokumentacji na potrzeby zezwolenia - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Analiza zagrożeń.
2. Wpływ charakteru imprezy masowej na sposób jej zabezpieczenia oraz na działanie służb.
3. Określenie punktów kluczowych dla planowanego zabezpieczenia imprezy masowej.
4. Zasady sporządzania planów graficznych.
5. Liczebności i rozmieszczenie służb porządkowych i służb informacyjnych.
6. Zasady opracowywania regulaminu imprezy masowej i regulaminu obiektu (terenu).

7. Zajęcia praktyczne z zakresu sporządzania dokumentacji na potrzeby wydania zezwolenia.

Temat IV. Misja służb organizatora imprezy masowej - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Misja członków służby porządkowej.
2. Misja członków służby informacyjnej.
3. Obsługa uczestników imprezy masowej.
4. Reakcja na potrzeby osób uczestniczących w imprezie masowej.
5. Opieka nad niepełnosprawnym uczestnikiem imprezy masowej.
6. Ubiór i wyposażenie.

Temat V. Wybrane zagadnienia z zakresu organizacji i zarządzania - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Ogólne zasady i style kierowania zespołem ludzi.
2. Organizowanie stanowisk pracy:
 - a) określenie zadań,
 - b) określenie uprawnień,
 - c) określenie odpowiedzialności.
3. Podejmowanie decyzji.
4. System motywacji i kontroli.
5. Ćwiczenia praktyczne z zakresu kierowania zespołem ludzi.

Temat VI. Zabezpieczenia imprez masowych - czas realizacji 4 godziny

Zagadnienia:

1. Zasady organizacji, struktura oraz realizacja zabezpieczenia imprezy masowej.
2. Zasady dokonywania analizy zagrożeń.
3. Kalkulacja i sposób dyslokacji sił i środków.
4. Dobór członków służb organizatora do zabezpieczenia imprezy masowej.
5. Określenie niezbędnego wyposażenia służb organizatora oraz ich rozmieszczenie w zależności od rodzaju imprezy masowej i charakteru zagrożeń.
6. Zasady współpracy z osobami uczestniczącymi w imprezie masowej i spikerem zawodów sportowych.
7. Przeciwdziałanie zagrożeniom terrorystycznym.
8. Monitoring imprezy masowej.

9. Warunki łączności pomiędzy podmiotami biorącymi udział w zabezpieczeniu.

Temat VII. Zagadnienia prawne - część I - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Definicja przestępstwa i wykroczenia.
2. Ogólna charakterystyka okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną.
3. Instytucja obrony koniecznej i stanu wyższej konieczności.
4. Przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu, wolności, wiarygodności dokumentów i mieniu.
5. Przestępstwa przeciwko czci i nietykalności cielesnej.
6. Wykroczenia przeciwko mieniu i porządkowi publicznemu.
7. Ogólne zasady zabezpieczania materiału dowodowego na potrzeby postępowania procesowego.

Temat VIII. Zagadnienia prawne - część II - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Przepisy karne dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych.
2. Rozpoznawanie symboli zabronionych, które w szczególności nawołują do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych albo ze względu na płeć.

Temat IX. Zasady wykonywania zadań członka służby porządkowej - czas realizacji 1 godzina

Zagadnienia:

1. Zasady organizacji i działania służb porządkowych podczas imprez masowych.
2. Uprawnienia członków służby porządkowej.
3. Obowiązki członków służby porządkowej.

Temat X. Zasady wykonywania zadań członka służby informacyjnej - czas realizacji 1 godzina

Zagadnienia:

1. Zasady organizacji i działania służby informacyjnej podczas imprezy masowej.
2. Uprawnienia członków służby informacyjnej.
3. Obowiązki członków służby informacyjnej.

Temat XI. Zadania służb organizatora imprezy masowej - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Cel zabezpieczenia imprezy masowej.
2. Zasady realizacji zadań członka służby porządkowej i służby informacyjnej w związku z:
 - a) kontrolą osób uczestniczących w imprezie masowej,
 - b) kontrolą przestrzegania regulaminu imprezy masowej i regulaminu obiektu (terenu),
 - c) kontrolą przestrzegania przepisów przeciwpożarowych na terenie, na którym odbywa się impreza masowa,
 - d) ujęciem sprawcy przestępstwa lub wykroczenia,
 - e) legitymowaniem, przeglądaniem zawartości bagażu lub odzieży osób uczestniczących w imprezie masowej,
 - f) usunięciem osoby uczestniczącej w imprezie masowej z miejsca przeprowadzania imprezy masowej,
 - g) dokumentowaniem podejmowanych czynności.
3. Współpraca z Policją oraz innymi uprawnionymi podmiotami w trakcie działań służących zapewnieniu porządku podczas imprezy masowej.

Temat XII. Zasady współpracy z Policją, Państwową Strażą Pożarną oraz innymi służbami biorącymi udział w zabezpieczeniu imprezy masowej - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Płaszczyzny współpracy.
2. Konflikt interesów.
3. Wzajemna wymiana informacji.
4. Prawne obowiązki współpracy.
5. Podporządkowanie służb organizatora dowódcy zabezpieczenia policyjnego.
6. Ćwiczenia praktyczne dotyczące współpracy kierownika do spraw bezpieczeństwa ze służbami biorącymi udział w zabezpieczeniu imprezy.

Temat XIII. Zabezpieczenie medyczne i sanitarne - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Zabezpieczenie medyczne imprezy masowej.
2. Zabezpieczenie higieniczno-sanitarne imprezy masowej.
3. Ćwiczenia praktyczne z zakresu zabezpieczenia medycznego.

Temat XIV. Wybrane aspekty prawa budowlanego - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Wybrane aspekty prawa budowlanego.
2. Warunki techniczne obiektów budowlanych.
3. Zasady użytkowania obiektów budowlanych w czasie imprezy masowej.

Temat XV. Ochrona przeciwpożarowa imprez masowych - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Ochrona przeciwpożarowa imprez masowych.
2. Postępowanie w przypadku powstania pożaru lub innego miejscowego zagrożenia:
 - a) rodzaje pożarów,
 - b) rodzaje sprzętu gaśniczego,
 - c) rodzaje urządzeń służących ochronie przeciwpożarowej,
 - d) obsługa sprzętu i urządzeń służących ochronie przeciwpożarowej,
 - e) systemy i urządzenia przeciwpożarowe w obiektach,
 - f) zasady ewakuacji uczestników imprez masowych z obiektów (stadionów, hal sportowych i innych obiektów umożliwiających przeprowadzenie imprezy masowej).
3. Zakres instrukcji postępowania w przypadku powstania pożaru lub innego miejscowego zagrożenia w miejscu i czasie imprezy masowej.

Temat XVI. Ewakuacja osób uczestniczących w imprezie masowej - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Plan działania w sytuacjach zagrożeń i plan ewakuacji:
 - a) znaczenie planów,
 - b) system znaków informacyjnych i ewakuacyjnych,
 - c) zasady i sposoby bezpiecznej ewakuacji z obiektów (stadionów, hal sportowych i widowiskowych),
 - d) drogi ewakuacyjne,
 - e) zachowanie tłumu w sytuacji kryzysowej,
 - f) drogi dostępu,
 - g) kontrola przepływu tłumu.
2. Ćwiczenia praktyczne z zakresu ewakuacji osób.

Temat XVII. Wybrane elementy z zakresu psychologii i socjologii - część 1 - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Podstawowe pojęcia z zakresu psychologii i socjologii.
2. Wybrane zagadnienia z teorii i praktyki zachowań agresywnych.
3. Analiza społeczeństwa:
 - a) pojęcie i struktura grupy społecznej,
 - b) klasyfikacja grupy społecznej,
 - c) pojęcie tłumu i innych zbiorowości, oparte na podobieństwie zachowań,
 - d) subkultury kibiców sportowych oraz chuliganów stadionowych.
4. Analiza ważniejszych procesów społecznych:
 - a) współpraca służby porządkowej i służby informacyjnej z uczestnikami imprezy masowej,
 - b) konflikt interesów pomiędzy służbami organizatora imprezy masowej a uczestnikami imprezy masowej,
 - c) zasady podejmowania decyzji w sytuacjach konfliktowych.

Temat XVIII. Wybrane elementy z zakresu psychologii i socjologii - część 2 - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Techniki komunikacyjne.
2. Psychologia tłumu.
3. Przeciwdziałania zachowaniom agresywnym.
4. Metody reagowania na konflikt.
5. Zajęcia praktyczne z zakresu zastosowania technik komunikacyjnych w sytuacjach typowych dla imprezy masowej.

Temat XIX. Wybrane zagadnienia z zakresu kryminologii i kryminalistyki - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Ogólna charakterystyka współczesnej przestępczości związanej z imprezami masowymi.
2. Profilaktyka kryminologiczna.
3. Ślady kryminalistyczne oraz metody wykrywania i identyfikacji człowieka i rzeczy.
4. Postępowanie po uzyskaniu informacji o przestępstwie lub wykroczeniu, do czasu przybycia Policji.

Temat XX. Wybrane zagadnienia z zakresu prawa karnego procesowego - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Prawa i obowiązki świadka.

2. Uprawnienia pokrzywdzonego.
3. Ujęcie osoby.
4. Czynności procesowe i środki dowodowe.
5. Społeczny i prawny obowiązek zawiadomienia o przestępstwie ściganym z urzędu.

Temat XXI. Wybrane zagadnienia z zakresu prawa administracyjnego - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Rola państwa i samorządów.
2. Uczestnicy postępowania administracyjnego, ich prawa i obowiązki.
3. Tryb postępowania administracyjnego.
4. Rozstrzygnięcia w postępowaniu administracyjnym.
5. Decyzja administracyjna.

Temat XXII. Wybrane zagadnienia z zakresu prawa cywilnego - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych.
2. Pojęcie osoby fizycznej i osoby prawnej.
3. Własność i posiadanie oraz ich ochrona prawna.
4. Czynny niedozwolone.

Temat XXIII. Techniczne środki zabezpieczenia imprezy masowej - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Techniczne urządzenia zabezpieczające.
2. Przeznaczenie i zakres stosowania technicznych urządzeń zabezpieczających w systemie bezpieczeństwa imprezy masowej.

Temat XXIV. Ćwiczenia praktyczne - czas realizacji 4 godziny

Zagadnienia:

1. Elementy wyposażenia obiektu w zakresie bezpieczeństwa.
2. Odprawa (instruktaż) przed imprezą.
3. Specyfika zapewnienia porządku podczas masowej imprezy sportowej, w tym meczu piłki nożnej.
4. Specyfika zapewniania porządku podczas imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej.
5. Ćwiczenia praktyczne w czasie imprezy masowej.
6. Odprawa (instruktaż) po imprezie.

Realizacja tematów w ramach szkolenia stacjonarnego w łącznym wymiarze 50 godzin zajęć dydaktycznych.

ZAŁĄCZNIK Nr 2

TEMATY SZKOLENIA DLA CZŁONKÓW SŁUŻBY PORZĄDKOWEJ ORAZ SŁUŻBY INFORMACYJNEJ

Temat I. Bezpieczeństwo imprez masowych, zasady ogólne - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Zabezpieczenie imprezy masowej.
2. Przepisy dotyczące bezpieczeństwa imprez masowych.
3. Rola i obowiązki organizatora imprezy masowej.
4. Rodzaje zagrożeń.
5. Odpowiedzialność organizatora imprezy masowej.
6. Odpowiedzialność członka służby informacyjnej i członka służby porządkowej.

Temat II. Misja służb organizatora imprezy masowej - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Obsługa członków imprezy masowej.
2. Misja członków służby porządkowej.
3. Misja członków służby informacyjnej.
4. Reakcja na potrzeby osób uczestniczących w imprezie masowej.
5. Opieka nad niepełnosprawnym uczestnikiem imprezy masowej.
6. Ubiór i wyposażenie.

Temat III. Zagadnienia prawne - część I - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Definicja przestępstwa i wykroczenia.
2. Ogólna charakterystyka okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną.
3. Instytucja obrony koniecznej i stanu wyższej konieczności.
4. Przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu, wolności, wiarygodności dokumentów i mieniu.
5. Przestępstwa przeciwko czci i nietykalności cielesnej.
6. Wykroczenia przeciwko mieniu i porządkowi publicznemu.

7. Ogólne zasady zabezpieczania materiału dowodowego na potrzeby postępowania procesowego.

Temat IV. Zagadnienia prawne - część II - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Przepisy karne w ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych.
2. Rozpoznawanie symboli zabronionych, które w szczególności nawołują do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych albo ze względu na płeć.

Temat V. Zasady wykonywania zadań członka służby porządkowej - czas realizacji 1 godzina

Zagadnienia:

1. Zasady organizacji i działania służb porządkowych podczas imprez masowych.
2. Uprawnienia członków służby porządkowej.
3. Obowiązki członków służby porządkowej.

Temat VI. Zasady wykonywania zadań członka służby informacyjnej - czas realizacji 1 godzina

Zagadnienia:

1. Zasady organizacji i działania służby informacyjnej podczas imprezy masowej.
2. Uprawnienia członków służby informacyjnej.
3. Obowiązki członków służby informacyjnej.

Temat VII. Zadania służb organizatora imprezy masowej - czas realizacji 3 godziny

Zagadnienia:

1. Cel zabezpieczenia imprezy masowej.
2. Zasady realizacji zadań członka służby porządkowej i służby informacyjnej w związku z:
 - a) kontrolą osób uczestniczących w imprezie masowej,
 - b) kontrolą przestrzegania regulaminu imprezy masowej i regulaminu obiektu (terenu),
 - c) kontrolą przestrzegania przepisów przeciwpożarowych na terenie, na którym odbywa się impreza masowa,
 - d) ujęciem sprawcy przestępstwa lub wykroczenia,

- e) legitymowaniem, przeglądaniem zawartości bagażu lub odzieży osób uczestniczących w imprezie masowej,
 - f) usunięciem osoby uczestniczącej w imprezie masowej z miejsca przeprowadzania imprezy masowej,
 - g) dokumentowaniem podejmowanych czynności.
3. Współpraca z Policją oraz innymi uprawnionymi podmiotami w trakcie działań służących zapewnieniu porządku podczas imprezy masowej.
 4. Warunki łączności pomiędzy podmiotami biorącymi udział w zabezpieczeniu imprezy masowej.

Temat VIII. Wybrane elementy z zakresu psychologii i socjologii - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Techniki komunikacyjne.
2. Psychologia tłumu.
3. Przeciwdziałanie zachowaniom agresywnym.
4. Metody reagowania na konflikty.
5. Zajęcia praktyczne z zakresu zastosowania technik komunikacyjnych w sytuacjach typowych dla imprezy masowej.

Temat IX. Ochrona przeciwpożarowa imprez masowych - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Ochrona przeciwpożarowa imprez masowych.
2. Postępowanie w przypadku powstania pożaru lub innego miejscowego zagrożenia:
 - a) rodzaje pożarów,
 - b) rodzaje sprzętu gaśniczego,
 - c) rodzaje urządzeń służących ochronie przeciwpożarowej,
 - d) obsługa sprzętu i urządzeń służących ochronie przeciwpożarowej,
 - e) systemy przeciwpożarowe w obiektach,
 - f) zasady ewakuacji uczestników imprez masowych z obiektów (stadionów, hal sportowych i innych obiektów umożliwiających przeprowadzenie imprezy masowej).

Temat X. Techniki interwencyjne - czas realizacji 1 godzina

Zagadnienie:

1. Techniki przeglądania zawartości bagażu i odzieży osób uczestniczących w imprezie masowej.

Temat XI. Ćwiczenia praktyczne - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Elementy wyposażenia obiektu w zakresie bezpieczeństwa.
2. Odprawa (instruktaż) przed imprezą.
3. Specyfika zapewnienia porządku podczas masowej imprezy sportowej, w tym meczu piłki nożnej.
4. Specyfika zapewniania porządku podczas imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej.
5. Ćwiczenia praktyczne w czasie imprezy masowej.
6. Odprawa (instruktaż) po imprezie.

Temat XII. Zasady udzielania pierwszej pomocy - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Zagadnienia ogólne.
2. Procedura postępowania w sytuacji wypadku.
3. Zasady udzielania pierwszej pomocy w przypadkach zranień, krwawień tętnicznych i żylnych, złamań kości, oparzeń, omdleń, opatrywanie ran, unieruchamianie kończyn, wykonywanie sztucznego oddychania i pośredniego masażu serca, inne wypadki.
4. Praktyczne opatrywanie ran, unieruchamianie kończyn, wykonywanie sztucznego oddychania i pośredniego masażu serca.

Temat XIII. Ewakuacja osób uczestniczących w imprezie masowej - czas realizacji 2 godziny

Zagadnienia:

1. Plan awaryjny i plan ewakuacji:
 - a) znaczenie planu awaryjnego i planu ewakuacji,
 - b) system znaków informacyjnych i ewakuacyjnych,
 - c) zasady bezpiecznej ewakuacji z obiektów (stadionów, hal sportowych i widowiskowych),
 - d) drogi ewakuacyjne,
 - e) zachowanie tłumu w sytuacji kryzysowej,
 - f) drogi dostępu,
 - g) kontrola przepływu tłumu,
 - h) zasada aktywnego działania członków służb organizatora imprezy masowej.

Realizacja tematów w ramach szkolenia stacjonarnego w łącznym wymiarze 24 godzin zajęć dydaktycznych.

ZAŁĄCZNIK Nr 3

(Treść usunięta, dostępna w Dzienniku Ustaw)

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 13 sierpnia 2009 r.

w sprawie zakresu instrukcji postępowania w przypadku powstania pożaru lub innego miejscowego zagrożenia w miejscu i w czasie imprezy masowej

(Dz.U.09.135.1113)

Na podstawie art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504) zarządza się, co następuje:

§ 1. Instrukcja postępowania w przypadku pożaru lub innego miejscowego zagrożenia w miejscu i w czasie imprezy masowej zawiera następujące niezbędne elementy:

1) opis procedury postępowania służb porządkowych i informacyjnych w przypadku powstania pożaru lub innego miejscowego zagrożenia, a w szczególności ich współpracę z jednostkami ochrony przeciwpożarowej, ze wskazaniem:

- a) członek służby, która zawiadamia służby ratownicze i Policję,
 - b) służby wyznaczonej do gaszenia pożaru lub usuwania skutków innych miejscowych zagrożeń do czasu przybycia służb, o których mowa w lit. a;
- 2) opis systemu ostrzegania w formie komunikatów głosowych lub sygnałów ostrzegawczych podawanych do wiadomości uczestnikom imprezy masowej w przypadku pożaru lub innego miejscowego zagrożenia, a w szczególności:
- a) teksty komunikatów głosowych i rodzaje sygnałów ostrzegawczych, w zależności od przewidywanych zagrożeń pożarowych i innych miejscowych zagrożeń,
 - b) obszary objęte zasięgiem nadawanych komunikatów głosowych i sygnałów ostrzegawczych, w zależności od przewidywanych zagrożeń pożarowych i innych miejscowych zagrożeń,
 - c) osoby upoważnione do nadawania komunikatów głosowych i sygnałów ostrzegawczych;

3) opis organizacji ewakuacji i sposobu jej przeprowadzenia, z określeniem miejsc zbiórki do ewakuacji, a w szczególności:

a) zadania kierownika do spraw bezpieczeństwa,

b) zadania służb porządkowych i informacyjnych, z określeniem osób przewidzianych do kierowania ewakuacją;

4) część opisową instrukcji, która określa w szczególności:

a) nazwę imprezy masowej oraz czas jej rozpoczęcia i zakończenia lub terminarz imprez masowych,

b) nazwę organizatora imprezy masowej,

c) nazwę i adres obiektu, w którym odbędzie się impreza masowa, lub terenu, na którym ona się odbędzie,

d) numer telefonu stacjonarnego i komórkowego oraz adres zamieszkania lub siedziby organizatora imprezy masowej, właściciela obiektu, w którym odbędzie się impreza masowa, lub terenu, na którym ona się odbędzie, podmiotu użyczającego obiekt lub teren na czas trwania imprezy masowej, kierownika do spraw bezpieczeństwa, osoby bezpośrednio odpowiedzialnej za ochronę przeciwpożarową w czasie trwania imprezy masowej, jeżeli jest ona powołana,

e) charakterystykę ogólną imprezy masowej,

f) charakterystykę pożarową obiektu lub terenu, w tym terenu przylegającego, oraz przewidywane zagrożenia pożarowe i inne miejscowe zagrożenia mogące wystąpić podczas imprezy masowej,

g) określenie warunków łączności pomiędzy podmiotami, o których mowa w pkt 1, w czasie imprezy masowej;

5) opis graficznego planu obiektu lub terenu.

§ 2. Charakterystyka, o której mowa w § 1 pkt 4 lit. e, zawiera:

1) informacje dotyczące warunków organizacyjno-technicznych imprezy masowej;

2) program imprezy masowej;

3) informacje o niezbędnej wielkości sił i środków potrzebnych do zabezpieczenia imprezy masowej w razie powstania pożaru lub innego miejscowego zagrożenia;

4) informacje o maksymalnej liczbie osób, które mogą uczestniczyć w imprezie masowej, oraz o miejscu ich przebywania.

§ 3. Charakterystyka, o której mowa w § 1 pkt 4 lit. f, zawiera:

1) informacje dotyczące:

a) powierzchni,

- b) wysokości i liczby kondygnacji,
 - c) kwalifikacji obiektu ze względu na jego przeznaczenie i sposób użytkowania,
 - d) podziału obiektu lub terenu na strefy pożarowe,
 - e) występowania w obiekcie lub na terenie, w tym na terenie przyległym, materiałów niebezpiecznych pożarowo,
 - f) sprzętu ratowniczego i gaśniczego oraz środków gaśniczych niezbędnych do zabezpieczenia imprezy masowej w zakresie działań ratowniczo-gaśniczych, z uwzględnieniem urządzeń przeciwpożarowych, zaopatrzenia w wodę do zewnętrznego gaszenia pożaru oraz rodzaju i liczby gaśnic,
 - g) dróg dojazdowych do miejsca imprezy masowej, w tym dróg pożarowych;
- 2) informacje o lokalizacji, warunkach usytuowania i zabezpieczenia miejsc noclegowych uczestników na terenie imprezy masowej, w szczególności pól namiotowych i biwakowych oraz kempingów, jeśli takie są organizowane;
 - 3) informacje o przewidywanych zagrożeniach pożarowych i innych miejscowych zagrożeniach, z uwzględnieniem kwalifikacji obiektu, o której mowa w pkt 1 lit. c;
 - 4) informacje o warunkach ewakuacji w zakresie długości, szerokości i wysokości przejść, dojeżdż i dróg ewakuacyjnych, liczbie i szerokości wyjść ewakuacyjnych oraz oświetleniu awaryjnym;
 - 5) informacje o stopniu palności materiałów użytych do budowy tymczasowych obiektów budowlanych, w tym scen, trybun, namiotów, oraz wystroju i wyposażenia tych obiektów;
 - 6) informacje dotyczące podziału obiektu lub terenu na sektory, z podaniem liczby miejsc dla osób uczestniczących w imprezie masowej oraz sposobu rozmieszczenia, łączenia ze sobą i umocowania siedzeń;
 - 7) informacje dotyczące lokalizacji i pojemności parkingów dla pojazdów uczestników imprezy masowej, pozostających w bezpośrednim sąsiedztwie miejsca imprezy masowej, jeżeli zapewnia je organizator;
 - 8) informacje dotyczące lokalizacji i pojemności parkingów dla pojazdów Policji, służb porządkowych, informacyjnych i ratowniczych, ze szczególnym uwzględnieniem pojazdów pożarniczych;
 - 9) informacje o sposobie rozmieszczenia służb porządkowych, informacyjnych i ratowniczych oraz Policji;
 - 10) informacje o wzniesionych na czas imprezy masowej tymczasowych obiektach budowlanych, z uwzględnieniem informacji o:
 - a) spełnieniu wymagań określonych w przepisach budowlanych, ochrony przeciwpożarowej i sanitarnych,
 - b) spełnianych przez nie funkcjach,

- c) odległości między nimi oraz odległości od innych obiektów,
- d) maksymalnej liczbie osób, które mogą uczestniczyć w imprezie masowej,
- e) zastosowanych zabezpieczeniach przeciwpożarowych;
- 11) informacje o instalacjach użytkowych, o których mowa w przepisach budowlanych, zainstalowanych na czas imprezy masowej w obiektach, w tym w tymczasowych obiektach budowlanych, lub na terenie imprezy masowej, oraz o sposobie ich wyłączenia;
- 12) w przypadku pokazu pirotechnicznego, dokumentację organizacyjno-techniczną pokazu pirotechnicznego, wykonaną zgodnie z przepisami dotyczącymi prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

§ 4. Opis graficznego planu obiektu lub terenu, o którym mowa w § 1 pkt 5, zawiera oznaczenia:

- 1) terenu umożliwiającego przeprowadzenie imprezy masowej;
- 2) lokalizacji punktu przyjęcia sił i środków służb ratowniczych i Policji;
- 3) przebiegu dróg dojazdowych do miejsca imprezy masowej, w tym dróg pożarowych;
- 4) lokalizacji miejsc odcięcia mediów zasilających, z uwzględnieniem wyłączników i tablic rozdzielczych prądu elektrycznego oraz kurków głównych instalacji gazowej;
- 5) lokalizacji na terenie imprezy masowej obiektów, ogrodzeń oraz innych stałych elementów zagospodarowania terenu, usytuowanych w sposób uniemożliwiający lub utrudniający dostęp do miejsca imprezy masowej służbom ratowniczym;
- 6) lokalizacji na terenie imprezy masowej oraz na terenie przyległym pól namiotowych i biwakowych oraz kempingów, jeżeli takie są organizowane;
- 7) dróg i wyjść ewakuacyjnych oraz miejsca zbiórki do ewakuacji;
- 8) lokalizacji gaśnic, hydrantów wewnętrznych i zewnętrznych, miejsc ręcznego uruchamiania urządzeń przeciwpożarowych, punktów czerpania wody do celów gaśniczych;
- 9) miejsce rozmieszczenia służb porządkowych, informacyjnych i ratowniczych, przewidzianych do wykorzystania w przypadku powstania pożaru lub innego miejscowego zagrożenia;
- 10) lokalizacji pomieszczeń służb kierujących zabezpieczeniem imprezy masowej;
- 11) lokalizacji punktu pomocy medycznej;

12) lokalizacji miejsca stacjonowania pojazdów pożarniczych jednostek ochrony przeciwpożarowej, jeżeli są przewidziane do zabezpieczenia imprezy masowej.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZBROJENIE S.U.F.O.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 21 października 2011 r.

w sprawie zasad uzbrojenia specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych i warunków przechowywania oraz ewidencjonowania broni i amunicji

(Dz. U. 15.0.992 – tekst jednolity)

Na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

1) przedsiębiorca:

a) kierownika jednostki organizacyjnej, który powołał wewnętrzną służbę ochrony;

b) przedsiębiorcę, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia;

2) uzbrojone stanowisko interwencyjne - co najmniej jednego uzbrojonego pracownika ochrony, który po uzyskaniu informacji z urzędów lub systemów alarmowych sygnalizujących zagrożenie podejmuje decyzję o rodzaju środków niezbędnych do jego usunięcia;

3) grupa interwencyjna - co najmniej dwóch uzbrojonych pracowników ochrony, którzy po uzyskaniu za pośrednictwem uzbrojonego stanowiska

interwencyjnego informacji z urządzeń lub systemów alarmowych sygnalizujących zagrożenie chronionych osób lub mienia wspólnie udają się na teren obszaru, obiektu lub urządzenia podlegającego obowiązkowej ochronie na podstawie art. 5 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia lub innego podmiotu chronionego z bronią palną, na podstawie zawartej umowy, w celu sprawdzenia stanu ich bezpieczeństwa lub realizacji zadań ochrony osób lub mienia w formie bezpośredniej ochrony fizycznej.

§ 2. Na wyposażeniu specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych pozostają następujące rodzaje broni:

- 1) broń palna w postaci pistoletów i rewolwerów centralnego zapłonu o kalibrach od 6 mm do 12 mm;
- 2) (uchylony)
- 3) pistolety maszynowe o kalibrze od 6 mm do 12 mm;
- 4) strzelby gładkolufowe powtarzalne o kalibrze wagomiarowym 12;
- 5) karabinki o kalibrze od 5,45 mm do 7,62 mm;
- 6) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA.

§ 3. Do broni, o której mowa w § 2 pkt 1 i 3-5, stosuje się amunicję o kalibrach odpowiadających poszczególnym rodzajom broni, zwaną dalej "amunicją".

§ 4. Broń, o której mowa w § 2, i amunicję przedsiębiorca posiada na podstawie pozwolenia na broń na okaziciela.

§ 5. 1. Broń, o której mowa w § 2 pkt 3 i 4, stosuje się wyłącznie:

- 1) do ochrony stałej obiektów i magazynów wojskowych, w których przechowuje się:
 - a) broń,
 - b) amunicję,
 - c) materiały wybuchowe,
 - d) uzbrojenie, urządzenia i sprzęt wojskowy,
 - e) środki odurzające, psychotropowe, toksyczne, niebezpieczne czynniki biologiczne;
 - 2) do konwojowania wartości pieniężnych i innych przedmiotów wartościowych lub niebezpiecznych.
2. Broń, o której mowa w § 2 pkt 5, stosuje się wyłącznie do ochrony stałej obiektów i magazynów wojskowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1.
3. Broń, o której mowa w § 2 pkt 1 i 3-5, stosuje się również do szkoleń strzeleckich.

§ 6. 1. Dla każdej jednostki broni, o której mowa w § 2 pkt 1 i 3-5, ustala się normatyw amunicji.

2. Za normatyw amunicji na jeden pistolet, pistolet maszynowy oraz karabinek przyjmuje się ilość amunicji do pełnego załadowania czterech magazynków odpowiednio pistoletu, pistoletu maszynowego albo karabinka.

3. Za normatyw amunicji na jeden rewolwer lub jedną strzelbę gładkolufową powtarzalną przyjmuje się 24 sztuki amunicji.

4. (uchylony)

5. Do strzelb gładkolufowych powtarzalnych stosuje się wyłącznie naboje z pociskiem kulowym o kalibrze 12/70 lub 12/76.

§ 7. 1. Do wykonywania zadań ochrony wydaje się połowę normatywu amunicji, o którym mowa w § 6 ust. 2 i 3.

2. Do wykonywania zadań ochrony:

1) konwojowanego mienia,

2) w przypadku bezpośredniego zagrożenia napadem na chronione osoby, obszar, obiekt lub urządzenie,

3) przez grupę interwencyjną

- wydaje się normatyw amunicji, o którym mowa w § 6 ust. 2 i 3.

3. Amunicja wydana do zadań ochrony zostaje załadowana do magazynków albo urządzeń je zastępujących lub ładownic.

§ 8. 1. Broń, o której mowa w § 2, i amunicję będące w posiadaniu specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej przechowuje się w magazynie broni, z zastrzeżeniem § 11 ust. 3.

2. Przedsiębiorca organizuje magazyn broni we własnej siedzibie lub w obiektach chronionych przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną.

3. Spełnienie wymagań technicznych magazynu i sposobu zabezpieczenia broni i amunicji stwierdza protokołem upoważniony przez komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji funkcjonariusz Policji.

§ 9. 1. Przedsiębiorca pisemnie zawiadamia organ Policji, który wydał pozwolenie na broń, o miejscu przechowywania poszczególnych egzemplarzy broni, o której mowa w § 2, oraz o każdej zmianie stałego miejsca ich przechowywania, w terminie 5 dni od dnia jej przekazania do magazynu lub pomieszczenia, o którym mowa w § 11 ust. 3.

2. W zawiadomieniu należy wskazać:

1) adres miejsca, w którym jest przechowywana broń;

2) sposób zabezpieczenia broni i amunicji;

- 3) rodzaj broni, markę, kaliber;
- 4) serię, numer broni, rok produkcji;
- 5) amunicję według normatywu;
- 6) datę zewidencjonowania w Księżce stanu uzbrojenia;
- 7) numer świadectwa broni.

3. W przypadku zmiany miejsca przechowywania broni, o której mowa w § 2, organ Policji po uzyskaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, przekazuje dane zawarte w zawiadomieniu do organu Policji właściwego ze względu na nowe miejsce przechowywania broni i amunicji.

§ 10. Przedsiębiorca pisemnie wyznacza spośród pracowników ochrony wpisanych na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, posiadających legitymację kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej oraz legitymację osoby dopuszczonej do posiadania broni, osobę lub osoby zarządzające magazynem broni, odpowiedzialne za przechowywanie oraz ewidencjonowanie broni, o której mowa w § 2 pkt 1 i 3-5, i amunicji do tej broni, oraz osobę lub osoby odpowiedzialne za wydawanie i przyjmowanie broni, o której mowa w § 2 pkt 1 i 3-5, i amunicji do tej broni.

§ 11. 1. Magazyn broni, o którym mowa w § 8 ust. 1:

- 1) stanowi oddzielne pomieszczenie w budynku murowanym, w miarę możliwości na piętrze, którego usytuowanie utrudnia możliwość włamania;
- 2) wyposaża się w podręczny sprzęt gaśniczy;
- 3) posiada specjalne zabezpieczenie, w szczególności:

a) drzwi:

- spełniające co najmniej wymagania, o których mowa w Polskiej Normie PN-90/B-92270,

- zamknięte i zaplombowane lub zaopatrzone w inny wskaźnik sygnalizujący wejście osób nieuprawnionych podczas nieobecności osoby sprawującej nadzór nad przechowywaniem oraz ewidencjonowaniem broni i amunicji,

b) okna:

- osłonięte siatką stalową o wymiarach oczek 10 mm x 10 mm, o średnicy drutu 2,5 mm, oraz zamocowaną na stałe w murze kratą wykonaną z prętów stalowych o średnicy nie mniejszej od 12 mm lub z płaskowników stalowych o wymiarach nie mniejszych niż 8 mm x 30 mm; odstęp między prętami w kracie nie powinien przekraczać wymiarów 120 mm x 120 mm, a płaskowników 80 mm w poziomie i 240 mm w pionie, albo

- bez możliwości ich otwierania, z trwale zamocowanymi szybami ochronnymi kuloodpornymi albo szybami o zwiększonej odporności na włamanie, co najmniej w klasie P-4,

c) zabezpieczenie systemem sygnalizacji włamania i napadu z transmisją sygnału alarmu do uzbrojonego stanowiska interwencyjnego, pełniącego całodobowy dyżur. Pomieszczenie niewyposażone w tę sygnalizację obejmuje się całodobową uzbrojoną ochroną.

2. Dopuszcza się drzwi obite blachą stalową o grubości powyżej 2 mm, posiadające blokadę przeciwwyważeniową oraz zamknięcie co najmniej na dwa zamki w klasie "7" wg PN-EN 12209 i zasuwę drzwiową zamykaną na kłódkę co najmniej w klasie "5" wg PN-EN 12320.

3. Poza magazynem broni, o którym mowa w § 8 ust. 1, w innym pomieszczeniu dopuszcza się:

1) przechowywanie 1 egzemplarza broni, o której mowa w § 2 pkt 1-5, i amunicji oraz do 4 egzemplarzy broni, o której mowa w § 2 pkt 6, w urządzeniach spełniających wymagania co najmniej klasy S2 wg normy PN-EN 14450, na trwale przymocowanych do elementów konstrukcyjnych budynku, zabezpieczonych systemem sygnalizacji włamania i napadu z transmisją sygnału alarmu do uzbrojonego stanowiska interwencyjnego, pełniącego całodobowy dyżur. W przypadku braku wyposażenia pomieszczenia w tę sygnalizację powinno ono być objęte całodobową uzbrojoną ochroną;

2) przechowywanie do 5 egzemplarzy broni, o której mowa w § 2 pkt 1-5, i amunicji oraz do 10 egzemplarzy broni, o której mowa w § 2 pkt 6, w urządzeniach spełniających wymagania co najmniej klasy -I- wg normy PN-EN 1143-1, ale wyposażonych co najmniej w jeden zamek certyfikowany klasy C wg normy PN-EN-1300, na trwale przymocowanych do elementów konstrukcyjnych budynku, zabezpieczonych systemem sygnalizacji włamania i napadu z transmisją sygnału alarmu do uzbrojonego stanowiska interwencyjnego, pełniącego całodobowy dyżur. W przypadku braku wyposażenia pomieszczenia w tę sygnalizację powinno ono być objęte całodobową uzbrojoną ochroną.

4. W miejscu ładowania i rozładowywania broni umieszcza się skrzynię z piaskiem lub inne urządzenie służące do przechwytywania pocisków, z oznaczeniem "TU KIERUJ BRONÍ".

§ 12. Urządzenia do przechowywania broni i amunicji oraz zamki do tych urządzeń posiadają poświadczenie zgodności z odpowiednimi Polskimi Normami, wydane przez jednostkę certyfikującą akredytowaną przez Polskie Centrum Akredytacji.

§ 13. 1. Broń, o której mowa w § 2, i amunicję przechowuje się w magazynach broni w szafach stalowych lub sejfach, spełniających wymagania co najmniej klasy S1 wg normy PN-EN 14450.

2. Broń, o której mowa w § 2 pkt 1 i 3-5, na czas przechowywania powinna być wyjęta z futerału lub opakowań fabrycznych i rozładowana, z odłączonym magazynkiem, kompletna i czysta. Warunki przechowywania broni powinny uwzględniać wymagania jej producenta.

3. Amunicję do broni palnej przechowuje się w pudełkach lub pojemnikach, ułożoną w sposób uniemożliwiający uderzenie w spłonkę naboju. Nie przechowuje się amunicji w magazynkach nabojowych.

4. Amunicji uszkodzonej bądź przeterminowanej nie przechowuje się w magazynie.

5. Amunicję, o której mowa w ust. 4, przekazuje się uprawnionemu podmiotowi do utylizacji.

§ 14. 1. Broń, o której mowa w § 2, i amunicja stanowiące uzbrojenie specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej podlegają ewidencjonowaniu w książce stanu uzbrojenia, której wzór stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Dopuszcza się dokonywanie zapisów w książce stanu uzbrojenia uwzględniających podział broni według jej rodzajów.

3. Książkę stanu uzbrojenia przechowuje się w magazynie broni, a kopie dowodów nabycia broni, o której mowa w § 2, i amunicji przechowuje się w siedzibie przedsiębiorcy.

4. Jeżeli broń, o której mowa w § 2, i amunicja stanowiące uzbrojenie specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej znajdują się w kilku magazynach broni lub pomieszczeniach, o których mowa w § 11 ust. 3, to w każdym z tych magazynów i pomieszczeń prowadzi się odrębną książkę stanu uzbrojenia, a w siedzibie przedsiębiorcy - zbiorczą książkę stanu uzbrojenia.

§ 15. Wydawanie broni, o której mowa w § 2, i amunicji na czas wykonywania zadań ochrony i przyjmowanie ich po zakończeniu wykonywania tych zadań podlega rejestracji w książce wydania-przyjęcia broni i amunicji, której wzór stanowi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 16. Poszczególne karty dokumentacji, o której mowa w § 14 i 15, są kolejno numerowane i przeszyte, a całość jest pieczętowana pieczęcią przedsiębiorcy.

§ 17. Dokumentację, o której mowa w § 14 i 15, przechowuje się przez okres 5 lat od dokonania ostatniego wpisu.

§ 18. Magazyny broni lub inne pomieszczenia dopuszczone do przechowywania broni i amunicji do tej broni, spełniające wymagania techniczne określone w przepisach rozporządzenia, o którym mowa w § 19, mogą być nadal wykorzystywane, nie dłużej jednak niż przez 36 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 19. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 sierpnia 1998 r. w sprawie zasad uzbrojenia specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych i warunków przechowywania oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. Nr 113, poz. 730 oraz z 2003 r. Nr 61, poz. 544).

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

ZAŁĄCZNIKI

(Treść usunięta, dostępna w Dzienniku Ustaw)

POLECAM RÓWNIEŻ

-Ustawa o broni i amunicji z dnia 21 maja 1999
(Dz.U. 99.53.549)

-Ustawa o ochronie informacji niejawnych z dnia 22 stycznia 1999
(Dz.U. 99.11.95)

WYKAZ PRZEPISÓW SPECYFCZNYCH

Ochrona jednostek podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej:

-Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 2 czerwca 1999 w sprawie wewnętrznych służb ochrony działających na terenach komórek i jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej
(Dz.U. 99.58.619)

-Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej zmieniające rozporządzenie w sprawie wewnętrznych służb ochrony działających na terenach komórek i jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej

(Dz.U. 06.19.147)

(Dz.U. 11.143.840)

(Dz.U. 13.0.1533)

(Dz.U. 15.0.1880)

-Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 czerwca 1999 w sprawie ochrony przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne terenów komórek i jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej

(Dz.U. 14.0.1770)

Ochrona portów morskich:

-Ustawa z dnia 4 września 2008 o ochronie żeglugi i portów morskich

(Dz.U. 08.171.1055)

Ochrona portów lotniczych

-Ustawa z dnia 3 lipca 2002 Prawo lotnicze

(Dz.U. 16.0.605 – tekst jednolity)

Przepisy umożliwiające każdego obywatela (w określonych przypadkach) do:

-stosowania środków przymusu:

Art.25 i 26 kodeksu karnego

(Dz.U. 16.0.1137 – tekst jednolity)

Art. 25. § 1. Nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni, bezprawy zamach na jakiekolwiek dobro chronione prawem.

§ 2. W razie przekroczenia granic obrony koniecznej, w szczególności gdy sprawca zastosował sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.

§ 3. Sąd odstępuje od wymierzenia kary, jeżeli przekroczenie granic obrony koniecznej było wynikiem strachu lub wzburzenia usprawiedliwionych okolicznościami zamachu.

Art. 26. § 1. Nie popełnia przestępstwa, kto działa w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego jakimkolwiek dobru chronionemu prawem, jeżeli niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość niższą od dobra ratowanego.

§ 2. Nie popełnia przestępstwa także ten, kto, ratując dobro chronione prawem w warunkach określonych w § 1, poświęca dobro, które nie przedstawia wartości oczywiście wyższej od dobra ratowanego.

§ 3. W razie przekroczenia granic stanu wyższej konieczności, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.

§ 4. Przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli sprawca poświęca dobro, które ma szczególny obowiązek chronić nawet z narażeniem się na niebezpieczeństwo osobiste.

§ 5. Przepisy § 1-3 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy z ciężących na sprawcy obowiązków tylko jeden może być spełniony.

-ujęcia sprawcy czynu zabronionego:

Art.243 Kodeksu postępowania karnego
(Dz.U. 97.89.555)

Art. 243. § 1. Każdy ma prawo ująć osobę na gorącym uczynku przestępstwa lub w pościgu podjętym bezpośrednio po popełnieniu przestępstwa, jeżeli zachodzi obawa ukrycia się tej osoby lub nie można ustalić jej tożsamości.

§ 2. Osobę ujętą należy niezwłocznie oddać w ręce Policji.

Art. 45 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia
(Dz.U. 13.0.395)

Art. 45. § 1. Policja ma prawo zatrzymać osobę ujętą na gorącym uczynku popełnienia wykroczenia lub bezpośrednio potem, jeżeli:

1) zachodzą podstawy do zastosowania wobec niej postępowania przyspieszonego;

2) nie można ustalić jej tożsamości.

§ 2. Art. 243 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

Tomasz Pieńkowski

www.wachter.pl